Downloaded From AWK Library
awklibrary.com

په روغتون کې

ډاکټر سورج د ناروغ د الټرا سونډ (ټلويزيوني معاينې) رپوټ پر مېز وويشت. د مخ تور رنګ يې له غوسې شين شو. په غټو سترګو کې يې چې تور يې تر سپينو کوچني ښکارېدل، سرې ليکې وځغلېدې. د تور بخونو شونډو په کونجونو کې يې سپين ځګونه ښکاره شول. په هندي ژبه لګيا و، خبرې يې بادولې.

لينا د هغه خبرې ډاکټر حميد ته ترجمه کړې: دی وايي ناروغ بيخي درد نه لري او تا ورته په تريخي کې ډبرې تشخيص کړې.

ډاکټر حميد سورج تر لاس ونيو، ناروغ ته يې وويل: راځه.

له دويم پوړه لاندې تکاوي ته ورکوز شول. په لاره کې چا خبرې نه کولې، د ډاکټر سورج د ستمي آواز اورېدل کېده. د تکاوي د دهليز بر سر ته ورسېدل، د الټرا سونډ کوټې ته ورننوتل. ډاکټر حميد ناروغ ته وويل: وروره! ته يو ځل بيا څمله چې زه تيرې وروښيم.

ماشين يې چالان کړ. د ټلويزيوني معاينې پروب يې د ناروغ پر نس کېښود، ويې ويل: نس دې وپړسوه.

د ماشين پر سکرين يې تصوير ودراوه. په تصوير کې د هګۍ په اندازه د ځاځکي په څېر توره کڅوړه ښکارېده. د کڅوړې سپين دېوالونه د پوکنۍ په شان نري وو. په منځ کې يې درې دانې سپينې هلال شکله نيم دايرې پرتې وې، دغو شکلونو سرې ته د اوو شپو سپوږمۍ وريادوله. د هرې نيم دايرې شا ته تک تور سيوري غځېدلی و.

حميد په ګوته باندې سورج ته سپين هلالونه وروښيېل، په انګريزي يې ورته وويل: وګوره، دا يوه، دا يې بله، دا يې بله. ودې ليدل؟

ډاکټر سورج تصویر ته سترګې ښخې کړې وې، ناروغ ته یې وویل: ته د باندې ووځه.
هغه چې ووت، د ډاکټر خوله جینګه شوه، حمید ته یې کړه: هو، هو، بیخي سمه ده، ډېرې شته؛ خووو...
زنه یې وګروله.
حمید ورته وچې سترګې نیولې وې.
سورج وویل: اممم، نو درد ولې نه لري؟
حمید ورته کړه: ډاکټر صاحب! ته خو پوهېږې چې څو پورې تریخې ګزک نه وي کړی یا دا چې ډېرې د صفرا لاره نه وي بنده کړې، مریض ته درد نه پیدا کېږي.
هغه په تصویر کې د تریخي پر دېوال ګوته کېښوده، ویې ویل: هه دا وګوره. د تریخي دېوالونه بیخي نارمل دي، وینې! بیخي نري دي. ګزک نه لري. که ګزک وکړي؛ نو بیا خو پړسېږي کنه.
ډاکټر سورج هغه پر اوږه وټپاوه، په موسکا یې وویل: ډېر ښه، ما ویل وګورم چې همکاران مې څنګه دي؟
دا یې وویل او له خپلې ترجمانې سره ووت.
حمید له ځانه سره وبونګېد: احمقه! پخپله په هېڅ نه پوهېږې، بیا په ما باندې ببرېږې.
لینا چې له کوټې څخه وتله او ور یې په ځان پسې پورې کاوه، شا ته یې وکتل. حمید ته یې په ګلابي شونډو کې وموسل، پر ټېک باندې یې د ښي لاس نرۍ ګوته تاوه را تاوه کړه، مانا دا چې سورج لیونی دی، ګوزاره ورسره وکړه.
حمید له کوټې ووت، مخامخ د اکسرې کوټې ته ورننوت. جمیل ته یې حال ووایه.

جميل وويل: دا ارامونی چې هر يو راشي، اول په موږ باندې خپل سياست کوي. زما په فکر دوی موږ مالوموي چې په څه پوهېږو که نه پوهېږو؟
حميد لويه ساه واخيسته: نه داسې نه ده. خدايزده چې دوی هلته نرسان دي که څه بلا دي؛ خو دلته د ډاکترانو په نامه راځي. ته دغه بده بلا وګوره، ما ته خو بيخي بېسواده ښکاري.
د مېز پر سر پراته کاغذونه يې سم کړل، بيا يې وويل: ګوره! د اتم صنف يو استاد مې را ياد شو. موږ ورته ((چنګېز)) وايه. زه کپتان وم. استاد چې صنف ته راننوت، ما ولاړ سئ وويل. ټول شاګردان ودرېدل. استاد د چوکيو په منځ کې د صنف تر اخره پورې لاړ. ټول ټولګيوال لکه عسکر درېدلي وو. د استاد د ګامونو اواز مې اورېده چې وار په وار سره لرې کېده، بيا کرار کرار رانژدې شو. ما ته چې راورسېد، مخامخ راته ودرېد، د روسي کلونيا تېز بوی څنې لتېده. ما يې نکټايي ته سترګې ښخې کړې وې چې بې پوښتنې يې داسې کلکه څپېړه راکړه چې سترګې مې ورسره وبرېښېدې. ويې ويل: سړی همداسې ((ولاړ سئ)) وايي؟
خبره يې په دومره زوره وکړه لکه پنځوس متره لرې چې ولاړ وي. بيا يې خپله کتابچه راکړه چې: هه، دا دروا خله، شاګردانو ته نوټ ووايه.
دی د صنف اخر سر ته لاړ، په چوکۍ باندې کرار کېناست. نور نو هره ورځ يې دغه کار و، ما به نوټ ورکاوه، دی به د صنف په اخر کې ناست و. د هغه په ساعت کې به هېچا شيطاني نه شوه کولای. ډېر بدقاره و. تا به ويل چې دی به شا ته ناست وي؛ خو يو وخت به دې ليدل چې سر ته دې ولاړ دی. هره ورځ به يې نوټ په ما باندې لوسته. موږ بيا وروسته خبر شو چې غريب په هېڅ نه پوهېږي. نوټ يې له نورو استادانو اخيستی و. موږ يې په اوله ورځ ځکه وپېژندلو چې بيا ورته

پوښتنه ونه کړه. زه چې دا هندوان ګورم، دوی هم خپله ناپوهي په لانجو کې پټوي.

***

بله ورځ مازدیګر سورج جمیل وروغوښت. د مریض په مخ کې یې په ملنډو ورته وویل: څو ورځې کېږي چې اکسرې دې زده کړې؟

جمیل وویل: دا مې لسم کال دی. ولې، خبره څه ده؟

سورج د اکسرې یو عکس مخې ته ورواچاوه چې دا وګوره.

جمیل عکس پورته کړ، د کړکۍ رڼا ته یې ونیو. یوه شېبه یې په ځیر ورته وکتل، بیا یې سورج ته وویل: سمه اکسرې ده. څه ورباندې شوي؟

سورج وخندل، د التراسونډ رپوټ یې ورته ونیو: دا وګوره! دلته ډېره شته؛ خو ستا په عکس کې نشته.

د جمیل پر تندي ګونځې راغلې، عکس یې بیا له نظره تېر کړ، د التراسونډ رپوټ یې ولوست، بیا یې وویل: تا د راډیولوسنت نوم لا اورېدلی؟

د سورج شونډې سره ورغلې، مېز یې په سوک وډباوه، اوچت پاڅېد، د جمیل خوا ته روان شو.

جمیل موټې کړې لاسونه پورته کړل، لکه بوکسر چې په رینګ کې د حریف مخې ته ودرېږي، لاسونه یې مخ ته نژدې ونیول، دفاع ته یې ځان تیار کړ؛ خو سورج یې له څنګه ښوی تېر شو، ور یې خلاص کړ، له کوټې څخه ووت.

جمیل لینا ته وویل: ته څنګه له دغه لیوني سره ترجماني کوې؟

ـ څه وکو، مجبوري ده نو.

ـ ډېر احمق سړی دی.

ـ لکه چې بيا رييس ته لاړ، بيا به شکايت وکي. رښتيا په عکس کې خو به کوم عيب نه وي؟ هسې وايم چې رييس درته په قار نه شي.
ـ نه بابا. ځيني تيرېږي داسې وي چې شعاع ورنه تېرېږي، هغه بيا په عکس کې نه ښکاريږي. په طب کې ورته راډيولوسنت وايي.
ور خلاص شو. کارګر و، ويې ويل: رييس صاحب غوښتی يې.
جميل په مرمرينو زينو پنځم پوړ ته وخوت. سورج د رييس په دفتر کې پر کوچ باندې ناست و. مخې ته يې پر مېز باندې چيني پياله ايښې وه، د پيالې په منځ کې د چايو پوړۍ کوړۍ وه خو لا د اوبو رنګ نه و اوښتی. د پيالې تر څنګ په څلورګوټې رکابي کې د قند دوه دانې خښتې پرتې وې. رييس بې له دې چې د جميل سلام ته عليک ووايي، وويل: وه هلکه! دا څه حال دی؟ ټکنيشن سړی وګوره او دومره غټې خبرې. هغه هم بيا هندي ډاکتر سره. ته پوهېږې چې ده څومره تعليم کړی؟ پروفيسر دی پروفيسر.
جميل وويل: رييس صاحب! زه نو کله له کوڅې راغلی يم، ما هم سبق ويلی.
ـ نو دی ولې شکايت کوي؟
ـ څه ووايم، رييس صاحب! ته خو مسلکي نه يې. نورو ډاکترانو نه پوښتنه وکه، که زه ملامت وم، همدغه سات مې منفک که.
رييس د زنګ پر تنۍ باندې ګوته ټينګه کړه. د سترګو په رپ کې نرۍ دنګې ښايستوکې نجلۍ ور پرانيست، لکه عسکر هسکه غاړه خو موسکا پر شونډو غلې ودرېده او د رييس په سترګو کې يې سترګې ښخې کړې. رييس ورته وويل: ټول ډاکتران راوغواړه.
نجلۍ چې وتله، رييس ورباندې غږ وکړ: واوره!
هغې مخ راوګرځاوه. رييس وويل: لينا ته ووايه چې د مريض کاغذونه دې راوړي.

نور ډاکتران چې راورسېدل، رییس سورج او جمیل ته وویل: تاسې د باندې ووځئ.
جمیل د پنځم پوړ د دهلېز له کړکۍ څخه د کابل دوړنې هوا ته کتل، دوړه لکه لړه پر کورونو او بازار خوره وه. لاندې په پارکینګ کې ولاړ موټرونه ټول په دوړو او خټو سپېره وو. د چوک د پورې غاړې سړکونه وچ وو، خو د روغتون مخې ته د سړک کندې لا د تېرې ورځې د باران په اوبو ډکې وې. یو کورولا موټر له یوې کندې تېرېده، موټر د دروازو تر نیمایي پورې په اوبو کې ډوب شو او هماغلته بند پاتې شو. بل موټر یې له څنګه تېرېده، یوه خوا یې ټیټه شوه بله خوا جګه، د سړک د غاړې لښتي ته ولوېد. د لښتي او سړک توپیر نه کېده، دواړه یو شان ښکارېدل، هر چېرته یو زنګون اوبه ولاړې وې.
د ریاست ور خلاص شو، ډاکتران یو یو له دفتره راووتل، ځینو یې خپل څنګ ته روان سړي سره په ټیټ آواز خبرې کولې او څنګلوري ورته سر ښوراوه. ډاکتر حمید جمیل ته ورنژدې شو، په کراره یې ورته وویل: غم مه کوه، ټول ستا خبره سمه وګڼله.
د ریاست د وره له څنګه سکرټرۍ په جمیل باندې غږ وکړ: راځئ د ننه.
سورج مخکې شو، جمیل ورپسې.
رییس، جمیل ته مخ واړاوه: ډاکتر سورج نه معذرت وغواړه.
جمیل وویل: ولې؟
ـ بس نو زه درته وایم.
ـ رییس صاحب! ملامت دی دی، زه ولې...
رییس وغرېد: ووځه کم عقله.
جمیل په ځړېدلو شونډو کښته شو. مخامخ ډاکتر حمید ته ورغی، ویې ویل: عجب سړی دی. غلطي د چا ده، معذرت په چا باندې غواړي.

حمید وپوښت: څنګه؟

جمیل وویل: هغه بل ښییم، راته لګیا دی چې سورج نه به معذرت غواړې.

حمید وویل: پروا نه کوي، رییس خو نو تا ته مالوم دی. بېسواده شی دی. اوس چې خدای پیسې ورکړې؛ نو ورکړې یې دي.

ـ پوهېږې چې ما ته څه وایي؟ وایي سورج پروفیسر دی.

دواړو په زوره وخندل.

حمید وویل: داسې بېسواده پروفیسران خو په روپۍ باندې سل پیدا کېږي.

ـ غني ګی خو په میاشت کې څلور زره ډالره ورکوي.

ـ هغه خو خپل بېزنس وربانديې کوي.

ـ ښه شو چې رایاد دې کړ، د بېزنس کیسه یې درته وکم، ها بله ورځ سورج یوې حاملې ښځې ته اکسرې لیکلې وه.

ـ دا څه وایې؟

ـ کسم دی.

ـ وایم شپه دې ودرېږه سورج ګله.

ـ یو ځل نه، څو ځله یې داسې کړي، اول خو ده ته ورغلم چې ولې داسې کوې؟ ویې ویل، «ستا یې په کې کار نشته، څه چې ما لیکلي، هماغه به کوې.»

ـ ښه، بیا تا څه وکو؟ اکسرې دې واخیسته؟

ـ مجبوروم؛ نو څه به مې کړي وو؟

حمید ورته نبغ وکتل: ګوره ملګریه! زه و ته خو باید غاړې بندې نه کړو.

ـ ما غاړه خلاصه کړې، ښځې ته مې لس واړې وويل چې وه خورې دا اکسرې خو دې ماشوم ته تاوان لري. ويل يې «پروا نه کوي چې زه خپله ښه شم، ماشوم ته خير دی.»
ـ ياره څه کم عقله خلک مو دي.
ـ زياتي ورغلم غني کي ته مې وويل چې ډاکتر سورج داسې کارونه کوي. پوهېږې چې څه يې راته وويل؟ وايي «د ما يې پيسې پکار دي، زه بېزنس کوم بېزنس.»
حميد پر شونډو ګوته کېښوده، ويې ويل: ايششش، لږ ورو غږېږه چې څوک يې وانه وري، جاسوسان يې ډېر دي.

شك

ميوند جميل ته کتل چې ناست له ده سره؛ خو چورت يې بل ځای و. د جميل سترګې د شيريخ په تالي کې ښځې وې. بې خوده يې کاشوغه په کې لړله.
ميوند د هغه د سترګو مخې ته لاس وښوراوه.
جميل سترګې پورته کړې، ميوند ته يې وکتل.
هغه ورته وموسېد: څنګه چل دی؟ لکه چې له سره مين شوی يې؟
جميل په خندا وويل: نه بابا، زموږ د عاشقۍ وختونه تېر دي.
ـ نو بيا؟
ـ هسې، پرون مې بيا له رييس سره لانجه وشوه.
ـ ولې؟
ـ د هغه هندي ډاکتر په سر.
ـ خبره څه وه؟

ـ یاره، بیخي ورسره په عذاب یو. بیخي بېسواده شی دی. والله که په شی لا خبر وي. ګناه یې خپله وي؛ خو رییس ته بیا زموږ شیطاني کوي. زه خو د ده په ډاکترۍ کې لا شک لرم.
ـ یاره چې خپه نه شې، یو ډمان سره نه جوړېږي، بل ډاکتران؟
ـ داسې نه ده، ګوره ما تر اوسه د بل ډاکتر بد درته ویلي دي؟
میوند وویل: چې رښتیا شي، نه.
جمیل ورته کړه: خلاص نو، پوره خو یو خدای دی، بنده به خامخا نیمګړی وي، خو دی داسې سړی دی چې وایم بیخي د طب په لاره نه دی تللی.
میوند د شیریخ په پیاله کې کاشوغه ووهله، ټنګ ټنګ یې شو، شونډه یې وځېښله بیا یې وویل: ګوره انډیواله! ته داسې وکه چې یو څو ورځې د سورج سره روابط ټینګ نه که. زه په بل حساب وربانديې شکي شوم.
ـ څنګه؟
ـ چې ایجنټ به وي.
ـ یاره ستا خو د شیطان مسلک دی، هسې په هر چا باندې شک کوې.
ـ ګوره چې کیسه درته وکم. ما چې په شوروي کې د استخباراتو درسونه ویل، یوه ورځ په صنف کې د ایجنټوري استاد راته د سروبي د بند کیسه وکړه. موږ پوښتنه وکړه: استاده تا د سروبي بند څه لیدلی؟
هغه وویل: زه هلته انجینیر وم.
موږ پوښتنه وکړه: دا نو څنګه؟ ته خو انجینیر نه یې، ته خو د استخباراتو استاد یې.
استاد وویل: دا استخباراتي تکتیک دی. موږ نورو ملکونو ته د انجینیر، ډاکتر، معلم او نورو په نومونو خپل ایجنټان ورلېږو. که

ضرورت وي، رسمي ډيپلومونه ورته جوړوو، د هماغه مسلک کارت، جواز، هر څه ورته برابروو.
نو زه چې ستا خبرو ته ګورم، ګومان کوم چې دغه سړی به هم جاسوس وي. که نه هندي ډاکتران خو تکړه وي. دا نو څنګه کېدای شي چې سورج دې ډاکتر وي؛ خو په طب دې نه وي خبر؟
په شيريخ فروشۍ کې هندي سندره په لوړ اواز چالانه شوه. جميل د دوکان شاګرد ته په ګوته د راتلو اشاره وکړه. هغه د جميل خولې ته غوږ ورنژدې کړ. جميل چيغې ته په ورته غږ ورته وويل: لږ يې ټيټ که، بل کسټ نه لرئ؟
شاګرد د دخلچي مېز ته لاړ، بله سندره شروع شوه؛ خو دا هم قديمي هندي سندره وه.
جميل تر شونډو لاندې وغرېد: شپه دې ودرېږه له دې هندي سندرو سره. د شيريخ دوه درې اخري کاشوغې يې هم تر ستوني تېر کړل. ميوند ته يې په سترګو کې اشاره وکړه. دواړو حرکت وکړ. د دوکان له وره سره قره قولۍ پر سر برېتور سړی د کم سوري لوړ مېز شا ته ناست و. مخې ته يې د حساب ماشين پروت و. جميل جيب ته لاس کړ؛ خو ميوند يې لاس ټينګ کړ، ويې ويل: کسم دی، والله که يې ورکړې.
جميل وويل: زوروره! دا څه کوې، هر وارې ته پيسې پرې کوې، يو وار خو ما ورته پرېږده.
ميوند وموسل: په دې خبرو پسې مه ګرځه.
له دوکانه ووتل. له پل باغ عمومي څخه د شاه دوشمشېره زيارت خوا ته روان شول. مازديګر نژدې و؛ خو لا هم لارويانو هڅه کوله د دېواله سيوري ته پناه يوسي، يوه نيمه نجلۍ په سر باندې چترۍ نيولې وه. ميوند غلی روان و، ځمکې ته يې کتل خو ژر يې سر پورته کړ، د

ورمېږ څټ یې وسولاوه، جمیل ته یې مخ واړاوه: راځه چې سیوري ته شو، نن خو بیخي بده ګرمي ده.
جمیل د کابل سین ته وکتل. د سین په تل کې د لښتي په اندازه اوبه داسې په کراره روانې وې لکه د اوړي غرمنۍ شېبې یا لکه ماشوم چې له لوبې یې پاڅوې او درس ویلو ته یې ولېږې.
جمیل په سین کې د اوبو د غاړې ډېران ته اشاره وکړه، ویې ویل: یاره زموږ د وطن هر څه د غسې دی.
میوند هېڅ ونه ویل. دوی په تنګ پیاده رو کې چې ځای ځای تبنګونه او کراچۍ پـه کـې ولاړې وې، هڅـه کولـه د ښـي لاس دوه پـوړېزو دوکانونو ته ځانونه جوخت کړي چې له لمره بچ شي.
میوند وویل: په یاد دي چې د ډاکتر نجیب په وخت کې دلته د پوست دوزانو دوکانونه څومره ډېر وو، څه ښه قره قولي خولۍ به یې ګنډلې، اوس وګوره ټول د موبایلونو دوکانونه دي.
جمیل وویل: دله حکومت مو دی، خپل خلک کار ته نه پرېږدي، بې سواده خارجیانو ته کارونه ورکوي.
زیارت ته چې نژدې شول، میوند وویل: تـه غـږ مـه کـوه، زه بـه ورشم، ځان به ورته دوکاندار معرفي کړم. خپل نوم به ورته فرید وښییم. چې یو وار یې وګورم، بیا به یې حساب رامالوم کړم. رښتیا ته داسې وکړه چې د معدې د تکلیف یو څو نښې نښانې راته ووایه چې زه بیا هماغسې ورته ښکاره کړم چې ګوندې د معدې تکلیف مې دی.

انــډيــو الــي

میوند د سورج د کوټې ور وټکاوه. له هغې خوا یو دروند غږ وویل: کم اېن (come in)

میوند ورننوت. ډاکتر له چوکۍ پورته شو، میوند ته یې لاس ورکړ، د مېز مخې ته اېښې چوکۍ ته یې اشاره وکړه، په موسکو شونډو یې وویل: مهرباني.

لینا پوښتنه وکړه: وروره، څه تکلیف لرې چې ډاکتر صاحب ته یې ووایم.

میوند وویل: زه په اردو پوهېږم، پخپله به ورسره وغږېږم. ډاکتر صاحب، مېرا نام فرید هې.

بیا یې ورته وویل: ما د تا ډېر صفتونه اورېدلي.

ـ رښتیا؟

ـ کسم دی، څو کسانو راته ویلي. ځکه خو درته راغلم. زما د معدې تکلیف دی.

هندي ډاکتر یو څو پوښتنې ځنې وکړې. بیا یې فشار وکوت. لس دوولس رنګه لابراتواري ټستونه یې ورته ولیکل.

د معایناتو پیسې لس زره افغانۍ کېدې. جمیل لابراتوار ته لاړ، ویې ویل: د ده معاینات مه کوئ، یوه هفته مخکې یې ټول معاینات کړي دي، هر څه یې نارمل وو. ته داسې وکه چې نارمل راپورنه ورته ورکه خلاص.

مازدیګر فرید (میوند) د معایناتو نتیجې ډاکتر ته یوړې. هغه ورته نسخه ولیکه. د پرهېزونو د لیست په سر کې یې لیکلي وو: د غوايي غوښه، وریسې مرچ، آچار...

میوند چې له روغتونه ووت، مخامخ د یوه ملګري ډاکتر معاینه خانې ورغی، خپله نسخه یې ورښکاره کړه: ته خو دا راته وګوره.

هغه وویل: ملګریه ! چېرته درملتون جوړوې؟
میوند وویل: درملتون نه جوړوم.
ــ نو په دې لیست باندې څه کوې؟
ــ کوم لیست؟
ډاکتر کاغذ مخې ته ورواچاوه: دغه چې تا راکړ.
ــ زوروره ! دا لیست نه دی، دا مې نسخه ده؟
ــ ټوکې مه کوه.
ــ د زړه نه درته وایم. هندي ډاکتر راته لیکلې.
ډاکتر د مېز له سره نسخه بېرته واخیسته، لاندې باندې یې وکتل. په زوره یې وخندل بیا یې وویل: کوم هندي ډاکتر؟
ــ یو دی. څه یې کوې، دا راته ووایه چې دوا یې څنګه ده؟
ــ لکه د کلي په واده کې چې د هر کور واړه او زاړه، بللي نابللي ټول له یوه سره ورځي، ستا نسخه هم دغسې ده. دې ته وګوره، اومېپرازول، پانټوپرازول، ایسموپرازول. له هره کوره درې څلور رقمه دوا ، وایم دومره ډېره دوا یې درته لیکلې ده چې که فیل ته یېم ورکې؛ نو راچپه به یې کي. اوولس قلمه دوا ، دا خو سوچ کفر دی.
د میوند تندی تریو شو ، نسخه یې ورنه واخیسته، ویې څیرله، د مېز لاندې خځل دانۍ ته یې خطا کړه.
ډاکتر وویل: ته دې شکایت راته وایه، زه به دوا درکړم.
میوند وویل: چې ربښتیا شي، رک روغ یم. یو چا راته ویلي وو چې دغه هندي ډاکتر په څه نه پوهېږي، ما وې ربښتیا درواغ به یې رامالوم کړم.
ډاکتر وویل: دا نسخه خو یې والله که د ډاکتر وي.
په نسخه کې د اوو ورځو دوا لیکل شوې وه، یوه اوونۍ چې تېره شوه، فرید (میوند) بیا ډاکتر سورج ته ورغی. ورته ویې ویل: یاره منم

دې. داسې دوا دې راکړې وه چې له اسمان نه يې مځکې ته راکښته کړم.
سورج موسک شو: دا څه وايې؟
ـ کسم دی، وايم بلا يې بلا.
ـ چې بيا ونه وايې. ته پوهېږې چې ما په هند کې درې کاله د يوه لوی پروفيسر سره کار کړی. هغه ته ان د امريکا نه مريضان راتلل. پوه شوې که نه؟ هلته خو همداسې طبابت دی، هسې خوشې خبره خو نه ده.
ـ ښه، زه خو دې د پرهېز د لاسه مړ کړم. موږ خو په غوښو روږدي يو، اوس دا راته ووايه چې پرهېز مې مات کم که نه؟
ـ بس يوازې د غوايي غوښه مه خوره، نور شيان چندان پروا نه لري.
فريد (ميوند) خپل تش لاس خولې ته داسې يووړ لکه ګيلاس چې يې په لاس کې وي، ويې ويل: دغه بل شی څنګه؟
سورج وخندل: لږ لږ؛ خو چې ما هېر نه کې.
ـ ولې نه. بس ته همدومره وکه چې د ټيليفون نمبر دې راکه، نور يې په ما.

ډيلي دربار

د ډاکتر سورج وروستی مريض له کوټې ووت، په دې وخت کې د ټيلفون شرنګا پورته شوه. فريد و، ويې ويل: نن ماښام د ډرينک پروګرام دی، راځې ورته که نه؟
ـ چېرته؟
ـ ستاسې خپل ځای دی، ډيلي دربار.
ـ ښېشکه دې، وايم څومره ښکلی بار يې دی. څو بجې؟
ـ بس هر وخت چې ته راتلای شې.
ـ اووه بجې به څنګه وي؟
ـ بيخي سمه ده.

فرید (میوند) په شپږ نیمو بجو ډیلي دربار ته ورننوت. د شیشه یي مېزونو په منځ کې ښه وړاندې لاړ، د سالون په بر سر ته تېر شو. هلته لرګین نسواري رنګه نیم ګرد مېز ولاړ و. د مېز شاته په دېوالونو پورې لګېدلې الماری له رنګ رنګ غټو او وړو بوتلونو او د بیر، پیپسي، مېرینډا او سوون اپ له قوتیو ډکې وې. د مېز شاته وچ کلک په رنګ تور سرې د پان په جوړولو لګیا و. د ده تورې شونډې په پانو سرې وې. پر مېز رنګ رنګ ښکلي اوږده کریستالي ګېلاسونه ایښي وو، په یوه کریستال لوښي کې د یخیو مکعبي ټوټې پرتې وې.
میوند بار ته نژدې یوه مېز ته ودرېد، نسواري رنګه لرګینه چوکۍ یې شا ته کش کړه، پرې کېناست، د مېز پر سر د وړو کې ګلدانۍ په څنګ کې درې ځایه قات شوی کاغذ نېغ ایښی و. میوند کاغذ راواخیست، د رستوران د خوړو لیست یې تر نظر تېر کړ، بېرته یې کېښود. د مربع شکله مېز سر له لس ملي ښیښې جوړ و، څلورو خواوو ته یې څلور چوکۍ ایښې وې. میوند د مېز سر په کوتو وترنګاوه او د سالون له اوږده دېوال سره جوخت لګېدلي تخت ته یې وکتل. تخت د زنګانه په اندازه لوړ و، سرې ماشیني غالۍ ورباندې وېړې وې. له چته نسواري رنګه لرګین امېلونه راځړېدل چې تخت یې په څو برخو سره وېشلی و.
ګارسون راغی، د میوند مخې ته یې مینو کېښوده، پخپله یو ګام شا ته ودرېد. میوند په اردو ورته وویل: زه مې ملګرو ته منتظر یم چې هغوی راشي بیا به یو څه راوغواړم.
ګارسون په موسکا سره ((اوکې سر)) وویل او د بل مېز خوا ته لاړ.
میوند ساعت ته وکتل، پینځه ویشت دقیقې اوو ته پاتې وې. ځان یې د هوټل په کتلو بوخت کړ. د تخت مخې ته لرګینې نسواري کټارې تر چته پورې غځېدلې وې چې لرګي یې د چلیپا په بڼه سره تېر و بېر وو. تخت ته د ورختلو لپاره په هره برخه کې د دوو پټو زینې جوړې وې.

لکه په هندي فلمونو کې چې ناوېيو ته حجلې جوړوي، تخت هماغسې ډولي سينګار شوی و. د تخت په بر ګوټ کې دوه کسان ناست وو، شين شيشه يې چيلم يې مخې ته ايښی و. په ټېپ کې د «انوپ جلوټا» شرابي غزلې په ټيټ اواز چالانې وې، د چيلم خړې لوخړې د رنګه ځراغونو په تته رڼا کې داسې تاوېدې راتاوېدې او پورته د چت په لوري تلې، لکه ښکلې رقاصه چې د ارام موزيک اواز ته په مکېزونو وناڅي. د چيلم له لوګيو سره د منهو خوندور وږم په هوټل کې خپور شو. لا اووه بجې نه وې شوې چې بار ته د خلکو راتګ پيل شو. په هرو څو شېبو کې دوه دوه، درې درې کسان بار ته راننوتل.
لس باندې اووه بجې په وره کې د سورج سر ښکاره شو. يو بل سړی هم ورسره و. په دوی پسې په برګو دريشيو کې دوه وسله وال راننوتل. د سورج ملګري وسله والو ته اشاره وکړه چې د باندې دې ودرېږي.
فريد (ميوند) په خپل ځای ودرېد ، سورج ته يې لاس وښوراوه چې ده ته يې پام شي. سورج او ملګری يې د ده خواته راغلل.
سورج وويل: فريد بايي ! ما خو خپل انډيوال هم راوستی.
ميوند وويل: وايم ډېر ښه دې کړي. چې ستا انډيوال دی نو زموږ يار دی.
(فريد) ميوند دغه بل سړي ته لاس وراوږد کړ، په فارسي يې ځان معرفي کړ: ما فريد استيم.
جنرال يې لاس ټينګ کړ. هغه چې په هسکه غاړه ولاړ و، مخې ته راوتلی ټټر يې په سپينو جامو کې کندهارۍ خامک دوزي غاړه ښه ښکاروله، په ډډ غږ يې وويل: جنرال امين اعتماد. ځوانه، ولې پښتو راسره نه وايې، زه درته فارسيوان ښکاره شوم که څنګه؟

سورج وویل: جنرال صاحب په دفاع وزارت کې لوی سړی دی. زما ټینګ ملګری دی. که په وزارت کې دې کوم کار وي، دی به یې درته خلاص کي.
فرید (میوند) وویل: کاشکې په وزارت تجارت کې وای، زموږ ټول کارونه هلته وي.
بیا یې ځنګ چوکۍ شا ته کش کړه، مېلمنو ته یې د کېناستو بلنه ورکړه. سورج میوند ته مخامخ کېناست او جنرال یې ځنګ ته. میوند له کېناستو سره سم ګارسون ته د راتلو اشاره وکړه. سورج ته یې وویل: څه شی څښئ؟
- څه چې د تاسو خوښه وي.
- ته مېلمه یې.
جنرال وویل: ما ته یې ذوق مالوم دی، رډ لېبل یې خوښېږي.
میوند ګارسون ته وویل: یو بوتل رډ لېبل ویسکي.
سورج ته یې مخ واړاوه: پیپسي ورسره ګډوې که بل څه؟
سورج وخندل: یاره لکه چې تازه کار یې. سړی رډ لېبل همداسې وهي، یوازې یخی په کې اچوي.
میوند جنرال ته وکتل: تاسې څنګه؟
ـ بس ډاکتر مې پیر دی، څه چې دی وایي.
میوند ګارسون ته وویل: د چرګ کباب، دوه دانې پیپسي، یخی، چپس، سلاډ، امممم
سورج ورغږ کړل: یو قوتی مارلبورو سګرېټ او د سخوندر کالباس.
میوند جنرال ته کړه: جنرال صاحب، باډیګارډان دې څو تنه دي؟
ـپسې ګرځه مه، هغوی به خپل غم وکړي.
ـنه، داسې نه کېږي.
ـدوه دوی دي، له موټروان سره درې کېږي.

میوند ګارسون ته وویل: حویلۍ کې د جنرال صاحب باډیګارډان ناست دي، هر څه چې غواړي، ورته یې یوسه، حساب یې په ما پسې ولیکه.

فرید که میوند؟

بازار نوی خلاص شوی و چې میوند د قوای مرکز په کابل مارکیټ کې «فرید نوید» تجارتي شرکت ته ورغی.
د شرکت رییس ته یې وویل: ګوره فرید جانه! ما یو چا ته ستا د دوکان ادرس ورکړی، ورته ویلي مې دي چې زه د شرکت مالک یمه.
فرید ورته سترګه ووهله، ویې ویل: لکه چې زما په شرکت باندې خېټه اچوې که څنګه؟
میوند وخندل: نه بابا، سترګې یې ړندې کړې چې د یار مال ته به کږه وګوري؟
ـ ښه وایه، بیا دې څه پلان دی؟
میوند د شرکت مزدورانو ته چې دروازې ته نژدې ناست وو، وکتل. بیا یې فرید ته مخ واړاوه، ویې ویل: هسې د بېزنیس خبره ده.
فرید سر وښوراوه: پوه شوم. څوک دی.
ـ یو هندي ډاکتر دی.
خپل موبایل کې یې ګوتې ووهلې، یو عکس یې پکې راوست، بیا یې فرید ته ورښکاره کړ: دغه سړی دی، سورج نومېږي. چې راغی ورته ووایه چې دی د باندې تللی، بیا راته یو زنګ ووهه. هغه ته مې خپل نوم فرید ښیيلی.
فرید وخندل: سمه ده ارباب. وایم نوم مې درنه ځار شه، دا ټول شرکت مې درنه ځار.
□□□

میوند په ده افغانانو کې و. سورج ورته زنګ وواهه. میوند وویل: راځه، په دوکان کې یم.
موټر یې د قوای مرکز په لوري ګړندی روان کړ. دی د فرید په دوکان کې ناست و چې سورج راورسېد.
سورج خپل کورولا موټر ته دوه جوړې کوریایي ټایرونه واخیستل. د بیې پوښتنه یې وکړه.
فرید (میوند) وویل: زوروره ! خپل یار نه چا پیسې اخیستي، او بیا ته خو زموږ مېلمه یې کنه.
سورج ورته غبرګه ورکړه: یاره ! ته خو بیخي لوی سړی یې.
د دوکان الماریو ته یې سترګې ونیوې.
میوند وویل: نور څه خو به دې نه وي په کار؟
سورج وویل: زړه مې و چې د موټر موبلایل مې بدل کم.
میوند پوښتنه وکړه: څه رقم موبلایل درکم.
ـ پخپله ښه پوهېږې.
میوند یوه کارګر ته وکتل: هغه پینځه لیټره ایل ټکس ورته راکښته که. ډاکتر صاحب، خپل موټر کې همدغه موبلایل اچوم. د موټر کیلي دې ورکه چې ټولبکس کې یې درته کېږدي.
سورج کارګر ته کیلي ورکړه او سترګې یې په جک ښخې کړې.
میوند کارګر ته کړه: یو دانه جک هم درسره واخله، دا نه هغه دونیم ټنه.
سورج بیا میوند سره تر غاړې ووت. په غېږ کې یې ټینګ کړ، له ځمکې یې لږ پورته کړ او بېرته یې کښته کړ. بیا یې لاس وراوږد کړ، ویې ویل: اوس نو اجازه راکه.
هغه چې لاړ، میوند فرید ته وویل: پیسې یې په ما پسې ولیکه.
فرید وویل: پروا نه کوي.

ـ څنګه پروا نه کوې؟ لږې پیسې خو نه دي.
ـ د تا تنخواه بیا څومره ده چې داسې خراباتو نه کوې؟
ـ د ما غم مه کوه، خدای مهربان دی.
□□□ د مخابراتو وزارت مخې ته بسونو مامورین کښته کړل. وزارت ته مخامخ میوند د یوې سوالګرې مخې ته ودرېد: له جیبه یې لسی راوکیښ، د هغې په ښوی سپین ورغوي کې یې کېښود، کرار یې ورته وویل: څه نوې زړې؟
ـ نور څه نشته، خو حاجي یوسف بیا سکینې ته ویلي دي چې ورشي.
ـ حاجي یوسف یې لا څوک دی؟
ـ هغه چې تا اخطار ورکړی و، مشعل مارکیټ کې چې دوکان لري.
ـ دا څه وایې؟ هغه خو توبه ایستلې وه.
سوالګرې وویل: تا هسې په مفته خوشې کړ. جنابې والا هر وخت سل، دوه سوه ډالره ځنې اخلي. دا خلک په توبو نه دي خبر.
میوند وویل: دا ځل به سمه جزا ورکم. حاجي شو خو سړی نه شو. سکینه کله ورځي؟
ـ همدا نن، نه بجې.
میوند ساعت ته وکتل، اته نیمې بجې وې. کرار کرار د مشعل مارکېټ خوا ته وخوځېد. درېیم پوړ ته وخوت. د حاجي یوسف دوکان ته مخاخ دوکان ته ورننوت. د پتلونونو او کمیسونو په کتلو بوخت شو. ویې لیدل چې په چادرۍ کې یوه ښځه د حاجي دوکان ته ورننوته. میوند د یوې ګوډۍ شا ته ودرېد چې د حاجي له دوکان یې څوک ونه ویني. چادرۍ والا د دوکان بر سره ته د مېز شا ته تېره شوه. حاجي یوسف هم ورپسې لاړ.
میوند ورو ورو د دوکان تر بل سره پورې لاړ، بېرته راوګرځېد، مخامخ د حاجي یوسف د ښځینه کالیو عمده فروشۍ ته ورننوت.

دوکان به لس پینځه لس ګزه اوږد و. د دوکان په پای کې د ښځو لپاره د کالي اغوستلو لرګینه کوټنۍ وه. میوند د کوټېندونو او هغو انسان وزمه ګوډیو په منځ کې تېر شو چې د ننداريې لپاره رنګ رنګ کالي وراغوستل شوي وو. له چپ لاسه د شیشه یې مېز شا ته ولاړ سړي پرې ورغږ کړل: وروره د نارینه وو کالي نه لرو.

میوند وویل: زما ښځینه کالي په کار دي.

کوټنۍ ته ورننژدی شو. سړي چیغه کړه: وه وروره ! ها خوا ته مه ځه، سیاه سره په کې کالي اغوندي.

میوند دوه چټک ګامونه واخیستل. د کوټنۍ ور یې په یوه لغته مات کړ.

حاجي یوسف پرتوګ ابش په لاس کې نیولی او چت پا څېد ، پرتوګ یې چابک راپورته کړ.

پر ځمکې پرتې لغړې ښځې پر ځان باندې خپله چادري خوره کړه.

حاجي چیغه کړه: دا کوم د سپي زوی دی؟

میوند داسې څپېړه ورکړه چې د حاجي له لاسه پرتوګ ابش خطا شو.

میوند له څپېړې سره وویل: چوپ شه بې ناموسه.

د کمیس له جیبه یې د کارت څنډه راپورته کړه، ویې ویل: هېر دې یم، زه جنایي پولیس یم.

حاجي په بېړه پرتوګ ابش وتاړه، په زاری یې پیل وکړ: خدای ته وګوره آمر صاحب، مه مې بې آبوه.

د میوند زنې ته یې لاس یووړ: ږیره دې نیسم، درته عذر کوم. مه مې بې عزته کوه.

میوند وویل: دا خبرې دې بیا په حوزه کې وکه.

ـ خیرات درنه غواړم، ورور مې یې.

ـ جالبه ده، نورو ته حاجیان خیرات ورکوي؛ خو ته یې د ما نه غواړې؟

ـ آمر صاحب ! چې هر څه وغواړې درکوم يې، دا ټول دوکان مې درنه ځار دی.
ميوند له کوټنۍ ووت، ويې ويل: تېر ځل مې معاف کړې، خو تا حيا ونه کړه.
ـ ګوره آمر صاحب، بد مې کړي دي. خير دی مه مې رسوا کوه، وايم تر عمره نوکري به دې وکم. واخله دغه ټول دوکان مې واخله، مړ مې که، خو رسوا کوه مې مه.
ميوند ورته وخندل: زموږ ججوري دومره نه دي غټ چې دغه لوی دوکان دې په کې ځای شي.
حاجي هم د باندې راووت، رنګ يې يو څه سم شو، ويې ويل: امر وکئ، څه خدمت وکم؟
ميوند وويل: خوښه دې خپله، خپل عزت به په څو واخلې؟
ـ تاسې امر وکئ.
ـ زر ډالره.
حاجي وويل: په سترګو صاحب.
ميوند ورته کړه: خو با خبر، دا دې اخر وار وي. که مې بل وار ګير کړې، کسم دی که رانه خلاص شې. لږ خو شرم وکه، دا د حاجي نوم خو مه خرابوه.
سکينه له کوټنۍ راووته، ميوند ته يې نېغ وکتل. ميوند يې په مخ باندې ناړې ورتو کړې، ويې ويل: رنګ دې وکړه، کنچنۍ.
ميوند له هغه ځايه د فريد دوکان ته ورغی. درې سوه ډالره يې پر مېز ورته کېښودل، ويې ويل: واخله انډيواله دا د ټيرونو او هغه نورو شيانو پيسې، کور دې ودان.
فريد وويل: دومره زر؟ بانک خو به دې نه وي وهلی؟

میوند په خندا ورته وویل: ژوندی بانک مې وهلی. بس، دا شوقي تاجران دې خدای راته ژوندي لري، هر یو یې یو بانک دی.
- پوهېږم چې د ځان غم درسره نشته. خدای دې کامیابه لره، د خدای بخښلي ډاکتر صاحب خبره «وطن یا کفن».
د میوند د موبایل زنګ وشرنګېد، هماغه سوالګره وه، ویې ویل: آرین هوټل ته دوه مشکوک کسان ورننوتل.
میوند وویل: څنګه مشکوک؟
ـ لکه چې د پټو لاندې یې یو شی پټ کړی.
ـ سمه ده، ته ورپسې ورځه، هوټل ته د ننه لاړه شه. زه به یو څوک درولېږم.
میوند فرید ته مخ واړاوه: یو کار مې په مخ کې دی چې اوپراتیفي پیسې ورباندې نه شم لګولی خو کار مهم کار دی.
فرید وویل: بله به وکو، موږ خو هر کال د مال زکات باسو، چې داسې کارونه دې وو، ماته راشه.
- چې یې ما ته راکې بیا دې زکات کېږي؟
- ولې به نه کېږي، ته داسې کار کوې چې خیر یې ټول وطن ته رسېږي.

لــــــــــومــه

میوند وویل: پوهېږې، بیا مې د روسانو یو پخوانی تخنیک استعمال کړ.
جمیل پوښتنه وکړه: څنګه؟
ـ روسانو به مشکوک سړي ته دومره شراب ورکول چې پخپله به لکه بلبل په خبرو راغی، ټول رازونه به یې افشا کړل. دا یو چل دی. روسان وایي چې نېشه سړی دروا غ نه وایي.

ـ ښه نو تا څه وکړل؟
ـ ها بله ورځ مې د سورج سره همدا چل وکړ. ځان ته مې خالي پیپسي اچوله او ده ته ویسکي. یو جنرال هم ورسره و. دواړه مې داسې غرق کړل چې ښه خره مې ورنه جوړ کړل.
ـ څه دې ورباندې وویل؟
ـ بیا به دې خبر کړم. اوس به درته همدومره ووایم چې هاغه شک چې مې کړی و، سم راوخوت.
جمیل وویل: بېشکه دې.
میوند وویل: خو پوښتنه دا ده چې جنرال د سورج سره څه انډیوالي لري؟ ما ته داسې ښکاري چې خپله جنرال به هم جاسوس وي. رښتیا سورج ډېره ښه روسي وایي. جنرال سره په روسي ګړېده. ما ځان ناګاره واچاوه چې ګنې زه په روسي بیخي نه پوهېږم.
جمیل وویل: ده خو په شوروي کې تحصیل کړی دی، طب یې هماغلته ویلی.
ـ دا څه وایې؟ د هند طب خو ډېر مخکې دی؛ نو ده په شوروي کې څه بلا غوښته؟
ـ پلار یې په ماسکو کې د هند نظامي اتشه و.
ـ ښه نو داسې؟
ـ زه چې یې ګورم، د ده لیاقت دومره نه دی چې په هند کې دې یې طب ویلی وای. په ماسکو کې به یې استادانو د پلار په خاطر کامیاب کړی وي. هسې خلک وایي چې نن سبا خو روسي استادان په یو بوتل ودکا باندې سړی کامیابوي.
ـ ښه نو دی چې داسې غلطې نسخې لیکي، دلیل به یې همدا وي؟
خبره مې درته کوله، د سورج یوه کمزوري راته جوته شوه، زوی مړی د ښځو ډېر شوقي دی.

جمیل یې خبره پرې کړه: هو رښتیا ، ښه شو چې را یاده دې کړه. ها بله ورځ لینا سرې سترګې زموږ اتاق ته راغلې وه.
_ کومه لینا ؟
_ هغه د سورج ترجمانه یادوم. خوارکۍ، ډېر یې وژړل. ویل یې چې یوه نجلۍ سورج ته راځي. دی ورسره د پردې شا ته تېرېږي. بس چې هر څه یې زړه غواړي، هماغه ورسره کوي.
_ دا څه وایې؟ دا پدرنالته څوک ده؟
_ لینا یې پېژني. وایي په کومه موسسه کې کار کوي.
_ لینا نو څشته ژړل؟
_ ژړل یې په دې چې سورج یې له ځانه سره په زوره په کوټه کې ساتي. ورته وایي «ته د باندې مه ووځه چې څوک را باندې پوه نه شي» دا سې یې وګڼه چې د نجلۍ سره د دې په مخ کې سات تېروي.
میوند اوف وکړ: نو دا ولې اداري ته شکایت نه کوي؟
_شکایت به یې څوک واوري؟ غریبه په دې ډارېږي چې له کاره یې ونه شړي.
_ که دومره ځورېږي؛ نو ولې کار نه خوشې کوي؟
_ ما ورته وویل چې وظیفه دې خوشې که؛ خو لینا وایي په کور کې بل څوک نه لري، وروڼه ورنه بېل دي، یوازې زړه مور یې ده او دا. وروڼه یې سخت بې غیرتان دي. دوی سره هېڅ کومک نه کوي. دا مجبوره ده چې کور پخپله وچلوي.
میوند لږ چورت وواهه، بیا یې وویل: ګوره ! یو ځل ما د لینا سره مخامخ که. که دا راسره همکاري وکي؛ نو کارونه به مو ډېر آسانه شي.

***

د اکسرې د کوټې ور وټکېد ، لینا وه.
جمیل ورته وویل: راځه، میوند مې ملګری دی. تا سره یې لږ کار دی.

لینا د پیکي ویښته تر پوړني لاندې پټ کړل، پوړنی یې په سر سم کړ.
میوند وویل: ګوره خورې! مه وارخطا کېږه. ها بله ورځ مې سورج ته ځان فرید معرفي کړ؛ خو اصلي نوم مې میوند دی. زه په جنایي پولیسو کې کار کوم. جمیل راته ستا په باره کې یو څه وویل. زه به د سورج چاره وکم؛ خو ستا همکاري په کې غواړمه.
لینا ځمکې ته سترګې نیولې وې. د ټیکري د څنډې اوبدل شوي تارونه یې په ګوتو تاوول. ویې ویل: زما د وسه به څه پوره وي؟
ــ ته به د سورج په ضد یو ثبوت په لاس راکړې.
ــ مورې غریب خلک یو. ما ته لانجه مه جوړوئ.
ــ زه داسې کار درباندې نه کوم چې تا ته په کې تاوان وي. بس یوه کوچنۍ کامره درکوم، په کوټه کې یې داسې ځای کې ولګوه چې سورج او هغه نجلۍ ورنه ښکاره شي. دا په ریموټ باندې کار کوي. چې څنګه دوی د پردې شا ته تېر شول، کامره چالانه که. وایم څوک به بیخي درباندې شک ونه کي.
لینا غلې وه.
جمیل وویل: ته خو پوهېږې چې مورې ټول د دې سورج د لاسه په عذاب یو. راځه دغه کار وکه، خپل وجدان خو به دې کرار شي.
میوند وویل: خورکۍ! ته بیخي بې غمه اوسه. سورج به دغه فلم ونه ګوري.
لینا سر پورته کړ: نو څوک به یې وګوري؟
ــ زه به یې له ځانه سره وساتم. چې یو څه نور ثبوتونه مو هم سره پیدا کړل، بیا به یې داسې وخت کې وروښییم چې دی به محکمې ته روان وي.
لینا بیا څه ونه ویل.
جمیل ترې پوښتنه وکړه: څنګه شو؟

لینا ځمکې ته کتل.
میوند وویل: خوښه دې خپله، زه دغه کار په زوره درباندې نه کړم. که دې وجدان کراروې؛ نو همدا یې لاره ده.
لینا لاس وراوږد کړ، ورغوی یې د میوند مخې ته ونیو. میوند مایکرو کامره په ورغوي کې ورکېښوده، ریموټ یې هم ورکړ بیا یې د لګولو او چالانولو چل وروښود.

بد نامونکي اسناد

نجلۍ له «کابل – ډیلي» روغتون څخه راووته، پر سړک ودرېده. ښي لاس ته یې وکتل. سپینه کرولا ورو ورو راروانه وه. د موټر ځراغونو اشاره ورکړه. زبیدې ورته لاس ونیو. موټر ودرېد، موټروان د پورته کېدو اشاره ورته وکړه. دې هم بې پوښتنې د موټر شاتني سیټ ته وختله.
موټر روان شو. موټروان پوښتنه وکړه: جناب کومې خوا ته ځې؟
نجلۍ وویل: اوس خو میکرویانو ته ځم.
موټروان د موټر هینداره داسې برابره کړه چې نجلۍ په کې سمه ښکاره شي، ویې ویل: او بل وخت؟
نجلۍ په زوره وخندل بیا یې په ناز تندی تریو کړ: مخامخ وګوره چې ټکر ونه کې.
ـ په سترګو قوماندان صاحب.
موټروان موټر ورو کړ، د قوای مرکز د تلاشۍ له پوستې چې تېر شو، بیا یې په هینداره کې وروکتل: کور دې په میکرویانو کې دی؟
ـ هو.
ـ کوم میکرویان؟

نجلۍ د خولې له ژاولې ستره پوکنۍ جوړه کړه، پوکنۍ د مالتې په اندازه غټه شوه. بیا یې خوله خلاصه کړه، پوکنۍ یې په خوله کې ننه ایسته، ټس یې ځنې وایست، ویې چوولـه. بیا یې پر شونډو ژبه تېره کړه، ویې ویل: دریېم.

ـ کوم بلاک؟

ـ اوس به یې وګورې.

ـ د ټېلفون نمره دې؟

ـ څه یې کوې؟

ـ هسې ما وې کله کله به سره وګورو.

نجلۍ په زوره وخندل، ویې ویل: داسې زر؟

ـ والله ستا ښکلا ته نو څوک ټینګېدای شي.

نجلۍ بیا خندا ته زور ورکړ.

نجلۍ د موټروان د ټېلفون نمبر واخیست، مسکال یې ورکړ، ویې ویل: درسره سېف یې که.

موټر د صحت عامې له چوکه چپ لاس ته تاو شو، د سترې محکمې له مخې مخامخ د هوایي ډګر پر سړک روان شو.

موټروان وویل: نوم به دې زبیده وي؟

د نجلۍ خوله وازه پاتې شوه.

موټروان په هینداره کې ورته کتل.

زبیدې پوښتنه وکړه: ته ــ زما نوم دې څنګه زده دی؟

موټروان د دې پر ځای چې ښي لاس ته د میکرویانو خوا ته وګرځي، چپ لاس ته د بي بي مهرو چارنله کوڅې ته تاو شو.

زبیدې چیغه کړه: څه کوې، اې د سپي زویه؟

موټروان په سړه سینه وویل: هېڅ، خپل کور به دروښییم.

ـ بېرته وګرځه.

ـ اوس زه قوماندان یم، ته نه يې.
ـ وایم وګرځه که نه چیغې وهم.
میوند د دروازو او شیشو سنټرلاک سویچ بند کړ، ویې ویل: ستا غږ به څوک وانه وري.
له جیبه یې کارت راوکیښ. نجلۍ ته یې ونیو، ویې ویل: ډاربږه مه. زه په امنیت کې کار کوم، یو څه کار مې درسره دی، زر به دې رخصته کړم.
ـ زما سره دې څه کار دی؟
ـ ببږه مه کوه. دا دی ورسېدو. هر څه به درته ووایم.
موټروان چا ته ټیلفون وکړ، یوازې یوه کلمه یې ورته وویل: دروړسېدو.
د کوڅې په پای کې د یوې خونې ګراج خلاص شو، موټر وررننوت. ګراج بېرته ژر بند شو.
موټروان نجلۍ تر لاسه ونیوه، کوټې ته یې ننه ایسته.
زبیدې له دستکوله ټیلفون راوایست، ټیلفون یې په لاس کې رېږدېده، ویې ویل: زه به درنه شکایت وکم.
میوند سر وښوراوه: پښېمانه به شې.
- خبر يې که نه، زموږ یو خپلوان په امنیت کې لوی سړی دی. زه به ورته ووایم چې تا په زوره راسره زنا کړې ده.
- یوه شېبه صبر وکه، یو فلم به درته وښییم، فلم چې دې وکوت، بیا دې خپله خوښه چې هر چا ته زنګ وهې. ټیلفون به هم زه درکم چې کرېډت دې مصرف نه شي. زما نوم میوند دی، ورته ووایه چې میوند په زوره دغه کورته راوستې یمه.
نجلۍ د میوند ملګري ته وکتل چې سي ډي یې په لپ ټاپ کمپیوټر کې اچوله، ویې ویل: زه ستا فلمونو ته وزګاره نه یم.

میوند ملګري ته اشاره وکړه. هغه فلم چالان کړ. په کمپیوټر کې زبیده ښکاره شوه. د معاینې پر مېز ناسته وه. دوو تورو لاسونو د هغې له سره ټیکرې ایسته کړ. په توني کړیو طلايي ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې. د غوږونو پوڅکي یې وسولول. زبیدې سر تاو کړ، د سړي پر لاس یې شونډې وموښلې. سړي د زبیدې ګرېوان ته لاس وغځاوه، یوه تڼۍ یې خلاصه کړه. زبیدې د کمیس لمن له پتلانه راوایسته، لاندنۍ تڼۍ یې خلاصه کړه. سړي یې لاس ټینګ کړ. بیا یې ټولې تڼۍ پخپله خلاصې کړې.
فلم چې تر دې ځایه ورسېد، زبیده په ګونډو شوه، موبایل یې له لاسه ولوېد، د سونګېدا آواز یې پورته شو.
میوند سي ډي بنده کړه، ویې ویل: دې کې ستا او د سورج ټولې کارنامې شته. زه کولای شم د غه فلم په یوه ورځ کې ټول بازار ته ورسوم. کېدای شي ستا ورونو ته هم ورسېږي، زه خبر یم چې د سي ډي ګانو کار و بار کوي. څنګه د داسې فلمونو شوقیان دي که نه دي؟
د زبیدې شونډې ولړزېدې، ژړا یې زور واخیست. د میوند پایڅه یې ټینګه کړه. په ژړا یې ورته وویل: خدای ته وګورئ. چې هرڅه راسره کوئ، ویې کئ؛ خو فلم چا ته مه ورکوئ.
میوند په ملنډو وویل: څنګه، بیا به دې خپلوان ته خو زنګ نه وهې؟
زبیدې هماغسې ژړل.
میوند وویل: خیر، موږ بې ناموسه نه یو، نور څه درنه نه غواړو. فقط دومره درنه غواړم چې ته به راسره همکاري کوې.
ـ څه رقم همکاري؟
ـ هغه به بیا وروسته درته ووایو. خو پام دې وي چې خپله اروا دې هم درباندې خبره نه شي. څه چې موږ درته وایو، هماغه به کوې.
میوند خپل ملګري ته وکتل: خیبر جانه! زه لاړم، ته دا نجلۍ پویه که.

016 ریاست

میوند خپل مدیر ته وویل: مدیر صاحب ! یو هندي ډاکتر دی، زه ورباندې مشکوک یم. وایم که ما ته اجازه راکې، زه به یې وڅارم.
مدیر شیرین آغا د لنډې ږیرې لاندې خپله زنه وګروله، شنې سترګې یې تنګې کړې، ویې ویل: جان بیادر ! ته خو پوهېږې چې زموږ د توجه محراق ISI دی.
ـ نو دا نور به څنګه شي؟
ـ وه جان بیادر ! نور خو مو ټول دوستان دي. ته پوهېږې چې دغه هند ، ایران، پسې راتېر شه روسیه دا ټول زموږ دولت سره ډېر ښه روابط لري. ټول تاوان د آی اس آی له خوا رارسېږي.
میوند ولاړ شو ، ویې ویل: سمه ده، څه چې ستاسو امر وي.
میوند له دفتره راووت، په دهلېز کې یې څوک په مخه رانه غی، له بلاکه ووت. په کانکرېټي نرۍ لاره د مخامخ بلاک خوا ته روان شو. څو ګامه چې مخ ته لاړ شا ته یې وکتل. د بل بلاک دهلېز ته چې ورسېد ، بیا یې مخ شا ته واړاوه. دریم پوړ ته وخوت، د رییس دفتر ته ورغی.
رییس پوښتنه وکړه: څه نوې زړې؟
ـ رییس صاحب ! یو هندي ډاکتر مې انډیوال شوی.
ـ ښه شو چې را یاد دې کړ. زما یو خپلوان تور زېړی لري، د خوارکي وضع ډېره خرابه ده، موږ ویل هند ته به یې ولېږو ؛ خو سفارت ویزه نه ورکوي. ته خو یو وار ورته ووایه که دا ویزه ورته واخلي.

ـ سفارت نو ولې ويزه نه ورکوي؟ هندوستان ته خو بيخي ډېر مريضان ځي، دوی د خپلې ګټې په خاطر ويزه ورکوي.
ـ ويلي يې دي چې دا خو خطرناکه ساري مريضي ده. په قانون کې اجازه نشته چې دا سې کسان دې هندوستان ته ورننوځي.
ـ خير، تاسې يو ځل پاسپورټ او صحي اسناد يې ماته راکئ، خپل زور خو به پې ووهو.

***

ميوند زبيدې ته زنګ وواهه: چېرته يې؟
ـ په دفتر کې.
ـ غرمه چېرته سره وګورو؟
ـ نه پوهېږم.
ـ دوولس بجې راوځه، دفتر نه دې يو سل ګامه لرې ودرېږه. زه به درشم.
دولس نيمې بجې ميوند او زبيدې د نوي ښار پارک ته مخامخ، هرات رستوران سره له موټره کښته شول. د کبابي له څنګه تېر شول، نري شمال د کباب خوندور بوی په هوا کې خوراوه. د رستوران له وره څخه لا دوه ګامه شا ته وو چې د معيوبينو پر چوکۍ ناست سړي وره ته لاس وغځاوه، له خيرن شکېدلي لستوڼي راوتلي لاس کې يې سرچنګې اوږد او سپنيز سيخ و، سيخ يې د وره دستګير ته وا چاوه، ور يې پرانيست. ميوند له جېبه لسګون راوايست، د معيوب سړي په لاس کې يې کېښود. د سړي پر له پسې دعاوو ته يې غوږ ونه نيول، رستوران ته ورننوتل. د لوی سالون چپ لاس ته بل نسبتاً وړوکي سالون ته ور دننه شول. هلته د څو مېزونو شاوخوا ته يو څو ښځې، ماشومان او سړي سره ناست وو. ميوند دوی هم د يوه مېز شا ته مخامخ سره کېناستل. ميوند پاسپورټ او نور کاغذونه د زبيدې

مخې ته پر مېز باندې واچول، ويې ويل: سورج ته به وايې چې دا مې نژدې خپل دی، د هند ويزه ورته واخله.

***

ميوند رييس ته ورغی. پاسپورټ يې د رييس مخې ته پر مېز باندې کېښود. پخپله مېز ته پر نژدې چوکۍ کېناست.

رييس د پاسپورټ پاڼې واړولې، څېره يې وغوړېده، ويې ويل: ته خو والله چې ډېر زورور وختې. دومره زر، په څلورو ورځو کې؟

ـ بس اندېوالي ده نو.

ـ کور دې ودان. وايم بيخي ناممکن کار دې راته وکو. پوهېږې چې ډېرې واسطې مې ورته وکړې، يوه يې ونه منله؛ نو ده څنګه ويزه واخيسته؟

ـ رييس صاحب! څه فکر کوې، څوک چې داسې ناممکن کار کولای شي، هغه به يوازې ډاکتر وي که نور څه هم؟

ـ آفرين، ښه شي ته دې پام شوی.

ـ رييس صاحب! زه مخکې هم پرې شکي وم؛ خو اوس مې وليدل چې څنګه د هند سفير د يوه عادي ډاکتر په خوله د خپل هېواد قانون ماتوي؛ نو له دې نه مالومېږي چې خامخا به تر کاسې لاندې نيم کاسه وي.

رييس پاسپورټ پر مېز کېښود، ويې ويل: نو څه ته ګورې؟ ورباندې کار وکه.

ميوند پر چوکۍ نېغ شو، ويې ويل: رييس صاحب! زه نور دليلونه هم ورته لرم چې دغه سړی به جاسوسي کوي؛ خو هغه بل مې نه پرېږدي چې تعقيب يې کړم. راته وايي چې موږ يوازې په ISI باندې کار کوو.

ـ شيرين آغا يادوې؟

ـ هو.

ـ ته خو پوهېږې چې د دوی مرض بل دی. دوی اوس هم په تنظیمي روابطو پسې ګرځي.
ـ ها بله ورځ چې تاسو ته راغلی وم، همدا خبره مې درته کوله؟
ـ زما د خوا درته اجازه ده. چې هرڅه دې په کار وو، د ما نه یې وغواړه. وایم شیرین آغا بیخي مه پې خبروه.
ـ ډېره مننه، رییس صاحب. خیبر هم راسره ملګری دی. موږ ورته ارتباطي منبع پیدا کړې ده. زه اوس پل موندونکي او د استراق سمع وسایلو ته ضرورت لرم. که له خپل مدیریته یې واخلم، بیا رانه پوښتنه کوي چې څه پې کوې؟
رییس د مېز پر سر تڼۍ کېکښله، د زنګ شرنګا پورته شوه، د دفتر آمر کوټې ته راننوت، ویې ویل: صاحب ! امر وکئ؟
رییس وویل: د میوند او خیبر چې هر څه په کار وي، ورته ورېې کئ.

مـرستـه

جمیل له حمید سره خبرې کولې. د دهلېز له بل سره د سورج سر ښکاره شو. سورج پوښتنه وکړه: جمیل بایي ! ولې خفه یې؟ دا څو ورځې دې وینم چې غمجن غوندې یې.
جمیل غلی و.
حمید په انګریزي ورته وویل: ورور یې په ایران کې بندي دی.
ـ ولې؟
ـ مالومه نه ده.
سورج د جمیل پر اوږې لاس کېښود، ویې ویل: غم مه کوه.
بیا یې د اسمان خوا تـه اشـاره وکـړه: هـغـه خـو شـتـه. هغـه بـه درسـره مدد وکي.

جمیل د غرمې په ډوډۍ لګیا و چې لینا ورپسې راغله ویل یې چې سورج غوښتی یې.
جمیل ورسره روان شو. لینا په لاره کې وویل: میوند ویلي وو چې هغه بل به پسې اخلي، اوسه پورې خو یې څه نه دي کړي.
جمیل وویل: یو څه اسناد یې ورته برابر کړي دي.
ـ د هغې بې شرمې تګ راتګ خو لا ډېر شوي.
ـ ته یو څو ورځې نورې ورته ګوره، هر څه به سم شي.
دواړه د سورج کوټې ته ورننوتل.
سورج وویل: ما خو درته ویل چې خدای به یوه چاره وکي.
د جمیل رنګ وغوړېد، ویې ویل: څنګه؟
سورج وخندل: موږ خو هسې خوشې خلک نه یو، په هر ځای کې ملګري، یاران لرو. یو کس دی، د ایران سفیر سره پېژني.
یو ویزیت کارت یې له جیبه را وایست، جمیل ته یې ونیو: دا یې ادرس دی. مازدیګر یو چکر ورشه.
جمیل موسک شو، کارت یې را واخیست. په کې لیکلي وو:
سید علي اصغر توکلیان
مدیر کُل بنیاد امام (رح)
جمیل سورج ته لاس ورکړ، ویې ویل: ډېره مننه، کور دې ودان.
ـ دا څه وایې؟ چې هر خدمت وي، بنده ورته حاضر دی.
***
لمر د خیرخانې د غره څوکې ته نژدې شوی و، جمیل د تایمني پروژې په دریم سړک کې د یوه درې منزله کور مخې ته ولاړ وو. د کور دېوالونه د مرمر په سپینو ډبرو پوښل شوي وو. د کور ور دومره لوی او دومره لوړ و چې هر رنګه باري موټر ترې تېرېدای شو. جمیل د وره

پر زنګ ګوته ټینګه کړه. د زنګ په سپیکر کې چا په فارسي ژبه وویل: څوک؟

جمیل ورته خپل نوم وښود.

سپیکر وویل: یوه شېبه.

ور خلاص شو. ځوان هلکی راووت. ویې ویل: آغا جمیل، بفرمایین.

په اول پوړ کې یې د مخامخ کوټې ور ببرته کړ، ویې ویل: حاجي آغا د ننه دی.

حاجي آغا وره ته مخامخ د یوه مېز شاته پر څرخي چوکۍ ناست و. شا ته یې د کتابونو لویه الماري له پنډو کتابونو ډکه وه. د اکثرو کتابونو پښتۍ ډبلې وې او عنوانونه یې په طلایي رنګه خطونو لیکل شوي وو. د ځینو کتابونو د لس، پینځه لس جلدونو مکملې دورې هم ایښې وې.

جمیل سلام واچاوه.

آغا پورته وکتل، د سر په اشاره یې علیک وویل. ببرته یې کتاب ته سترګې وګنډلې. د کتاب پر پښتۍ توره لونګۍ پر سر په توره اوږده چپنه کې د یوه سپین ږیري عکس ښکارېده.

جمیل حاجي آغا ته کتل چې اوس به ورته وګوري؛ خو آغا له کتابه سترګې نه پورته کولې.

جمیل د کوټې چپ دېوال ته وکتل. یو په یونیم ګز غالیچه وربانديې ځړېدله، د افغانستان داسې نقشه په کې جوړه شوې وه چې له غزني رانیولې تر هراته او له بلخه رانیولې تر اروزګانه پورې په کې یو ولایت و، ورباندې لیکل شوي وو: غرجستان

آغا په کتاب داسې بوخت و لکه ته چې د همدې ناول په لوستلو بوخت یې. جمیل ښي لاس ته وکتل، کوټه هم مخامخ او هم ښي لاس ته غځېدلې وه. چار چاپېره یې له نظره تېر کړل. پر کړکیو د دېوالونو په

رنګ کريمي رنګه کټوري پردې راځړېدلې، له دېوالونو سره درې سيټه کريمي رنګه کوچونه او مخې ته يې شيشه يي مېزونه. دوه دانې دوولس متره د وربښمو غالۍ په کوټه کې وېړې وې.
جميل د وره له پاسه دېوالي ساعت ته وکتل، پوره پينځه لس دقيقې کېدې چې ده د کوټې دېوالونو، الماريو او پردو ته کتل؛ خو آغا وربانديې چورت هم خراب نه کړ چې څنګه راغلی يې.
جميل د آغا مېز ته نژدې پر چوکۍ کېناست، دې وخت کې د حاجي آغا موبايل وشرنګېد. څو دقيقې يې په کې خبرې وکړې. موبايل يې بند کړ، جميل ته يې د ذره بيني عينکو له شا وکتل. عينکې يې لرې کړې، په کاغذي دسمال باندې يې پاکې کړې. د تورې پګړۍ لاندې د کېڼ غوږ څټ يې وګراوه. په ايراني وزمه فارسي يې وويل: ښه نو د دکتر سورج اشنا ته يې؟
ــ هو، آغا صاحب.
ــ ورور دې چېرته بندي دی؟
ــ په اصفهان کې.
ــ څه يې کړي دي؟
ــ خبر نه يم. همدومره يې راته وويل چې د اعدام خطر يې شته.
ــ قاچاقبر و؟
ــ نه آغا صاحب، دا څه وايې؟ بېچاره غريبکاره سړی و.
آغا موبايل راواخيست. پوښتنه يې وکړه: ورور دې څه نومېږي؟
ــ اجمل.
آغا چا ته زنګ وواهه. د اجمل نوم يې ورته ياد کړ.
وروسته يې جميل ته وويل: له درې کيلو کريستال سره نيول شوی، شل ورځې وروسته اعدامېږي.

د اعدام خبره یې په داسې ساړه انداز وکړه لکه اعدامېدل چې د توتانو خوړل وي. خو د جمیل په سترګو کې اوښکې ډنډ شوې، ویې ویل: آغا صاحب، باور وکه، په خدای قسم چې ورور مې داسې سړی نه دی.
ـ والله نو زه څه ووایم؟ مسافري سړی بدلوي.
جمیل په ژړغوني غږ وویل: آغا صاحب! یوه لاره خو به لري؟
ـ ته خو پوهېږې، د ایران قانون ډېر سخت دی، د قاچاقبرو خو بیخي مراعات نه کوي.
جمیل په چوپه خوله اوښکې تویولې. حاجي آغا تر سترګو لاندې ورته کتل.
جمیل سر راپورته کړ، په غریو نیولی غږ یې وویل: سورج ویل چې... تاسې... د ایران سفیر پېژنئ.
آغا وخندل: دا د سفیر مفیر د وس خبره نه ده. د رهبر امر غواړي. پوه شوې که نه؟
جمیل له جیبه دسمال راوایست، اوښکې یې ورباندې پاکې کړې.
آغا وویل: ژړا ته لا وخت شته. زه به سبا سفیر وګورم. ته بیا ماښام یو چکر راشه.
ـ خیر یوسې آغا صاحب! څه مهال درشم.
ـ همدا وخت.

***

تر سبا ماښامه پورې اجمل څو وارې جمیل ته زنګ وواهه. هر ځل یې ورته ویل چې که دی ورته یوه چاره ونه کړي؛ نو ایرانیان به یې اعدام کړي.
سبا ماښام قضا جمیل میوند ته زنګ وواهه.
نیم ساعت وروسته دواړه په موټر کې ناست وو.

جميل خبره پيل کړه: دا سې شرط يې راته ايښی چې پوره کول يې د هېچا په وس کې نه دي. ويل يې چې بايد يو انتحاري ورته پيدا کړم، که نه نو ورور به مې اعدام شي.
ـ ښه نو دا سې؟
ـ بيخي يې لاره رانه ورکه کړې. نه پوهېږم چې څه وکم.
ـ تا ورته څه وويل؟
ـ هېڅ، ورته مې وويل چې زه يې نه شم پيدا کولی.
همدې وخت کې جميل ته زنګ راغی. ميوند وپوښت: څوک دی؟
جميل د موبايل سکرين ته وکتل، ويې ويل: نمره يې نه ده راغلې، اجمل به وي.
دا ځل اجمل په ټېلفون کې ډېر وژړل. ويل يې چې که دی يې غم ونه کي؛ نو نولس ورځې وروسته به خامخا اعدام شي.
د جميل سترګې سرې اوښتې وې. ستونی يې ډک و، خبرې يې نه شوې کولای؛ خو بيا يې هم اجمل دلاسا کړ چې خامخا به يوه لاره ورته وګوري.
ميوند وويل: سبا ورشه، سړي ته ووايه چې زه درته نفر پيدا کوم.
ـ زه بيا نفر ورته له کومه پيدا کم؟
ـ ته همدومره ورته ووايه، نور يې په ما. هو رښتيا، دا خبره هم ورته وکه چې ته څه ثبوت لرې چې ورور مې خوشې کولی شې.
سبا سهار جميل بيا د آغا کور ته ورغی. د ثبوت خبره يې ورته وکړه.
آغا په خندا وويل: غواړې چې اجمل همدا اوس ووينې؟
ـ همدا اوس؟
آغا خپل ساعت ته وکتل، ويې ويل: اته بجې دي، که يې په لسو بجو دربانديې وګورم؛ نو وبه يې منې؟
جميل وويل: آغا صاحب په ما ملنډې مه وهئ. دا خو امکان نه لري.

ـ ته نو هر شي ته په خپلو ورو سترګو مه ګوره. ته يې څه کوې، وايه چې درباندې ويې ګورم که نه؟
ـ که امکان ولري، ولې نه.
آغا توره اوږده چپنه واغوسته. ويې ويل: درځه.
په انګړ کې د تورو ښيښو کروزينګ موټر ته وختل. موټروان تيار پر جلو ناست و. څلور وسله کسان بل لنډ کروزر ته پورته شول.
موټرونه د هوايي ډګر پر اويا متره سړک سيخ شول. آغا چا ته زنګ وواهه، ويې ويل: څلور سيټه بېزنس کلاس.
سړي ورته څه وويل.
آغا وويل: نه، نه ځنډېږو. فقط پينځه دقيقې پس ته دررسېږو.
بيا يې بل چا ته زنګ وواهه، ورته ويې ويل: شل باندې نه بجې هرات ته دررسېږو. هليکوپټر راولېږئ. مطلوب کس ټاکلي ځای ته راولئ.
په پنځو دقيقو کې هوايي ډګر ته ورسېدل. د دوی موټر چا تلاشي نه کړ.
څنګه چې الوتکې ته وروختل، د الوتکې ور بند شو. آغا او يو بل ملګری يې مخته کېناستل، جميل د آغا له بل سړي سره شاته کېناست. الوتکه په هوا شوه.
الوتکه پاو باندې نه بجې د هرات پر هوايي ډګر راکوزه شوه.
هلته دوه کروزينګ موټرونه ورته راغلي وو. موټرونه په چټکۍ سره غرب خوا ته روان شول. ښايسته لرې په يوه دښته کې تم شول. چورلکه ورته راغله. د چورلکې پر وزرو د ايران دولتي نښان رسم شوی و. آغا او جميل وروختل.
پوره لس بجې چورلکه پر يوه کانکريټي ميدانګي کېناسته. دوی کښته شول.

جمیل یې یوې کوټې ته بوت، که ګوري چې د ایراني عسکرو په منځ کې اجمل پر چوکۍ ناست دی.
وار له واره یې اجمل ته غېږه ورکړه.
آغا عسکرو ته وویل: راځئ، موږ تاسې به د باندې ووځو چې دوی سره خبرې وکي.
جمیل له وروره څخه پوښتنه وکړه: څه کیسه ده، ته خو مې په خبره پوه که.
اجمل په ژړا شو، د جمیل پر اوږه یې سر کېښود. بیا یې وویل: لالا ځنګه یې درته ووایم. ګناهکار یمه. شرمېږم، لویه ګناه مې کړې ده.
ـ نو څه درپېښه وه چې د قاچاق کار دې کاوه.
ـ د قاچاق خبره نه ده. لالا، شرمېږمه، ځنګه یې درته ووایم.
جمیل یې پر اوږه لاس ورکېښود، ویې ویل: اوس خو راپېښه ده چې هره خبره وي، سپینه راته وکړه.
ـ یوې ایرانۍ سره مې انډیوالي وه. مېړه یې تریاکي و، باري موټر یې درلود. هر وخت به په سفر کې و. زه په هفته کې دوه - درې وارې ورتلم. شپه مې ورسره تېروله. یو مازدیګر یې راته زنګ وواهه چې ورشم. زه چې ورغلم، د کور مخې ته یې ټیکسي ودرېده. دا ورنه کوزه شوه. ما ته یې وویل چې له ټولبکسه یې بېګ ورسره یوسم. بېګ مې راپورته کړ، سپک و. د بېګ زنځیر ته قلف لوېدلی و. ښځې ویل چې مېړه یې سوغات وراستولی. کور ته یې ورننوتو. هغې سپین نري دسکشونه له لاسونو وکښل، د خوب پر تخت یې واچول، خپله پخلنځي ته لاړه. د شپې دوولسو بجو مو سره خوړلې وه چې یو ناڅاپه د کوټې ور په شدت سره خلاص شو. پینځه شپږ تنه پولیسان کوټې ته راننوتل. د اسنادو پوښتنه یې رانه وکړه. ما د اقامت سند ورښکاره کړ. ویې پوښتم چې هلته څه کوم؟

ښځې ورته وویل: دا مې د مېړه ملګرې دی.
پولیسو وویل چې موږ به د کور تلاشي وکړو. څو دقیقې دې خوا ها خوا وګرځېدل، بېګ یې ولېد ، ویې ویل: دا د چا دی؟
ښځې ژر د ما خوا ته اشاره وکړه، ویې ویل: د ده.
ما چې څومره وویل بېګ زما نه دی، ویې نه منل. دسکشونه یې واغوستل، د بېګ قلف یې مات کړ. په منځ کې یې کریستال و.
زه یې بوتلم. په لابراتوار کې جوته شوه چې په بېګ باندې د بل چا د ګوتې نښې نشته، یوازې زما د ګوتې نښه په کې وه.
ــ جمیل سوړ اسویلی وکیښ، ویې ویل: دا څه بې ناموسه خلک دي؟
اجمل بیا په ژړا شو، ویې ویل: ما به اعدام کړي.
جمیل وویل: غم مه کوه، زه به دې را خلاص کم.
ــ څنګه؟
ــ فکر وکه، تر دې ځایه راتګ هغه هم په ایراني طیاره کې څه اسانه خبره ده؟
ــ هو رښتیا زما خو هېر شو چې درنه پوښتنه وکم. ته څنګه دلته راغلې؟
ــ بس دوی رانه یو څه غوښتي دي. یوه معامله ده، سره کوو به یې.
ــ څنګه معامله؟
ــ بس ته یې څه کوې؟ دا زما کار دی. خو ګوره پام دې وي چې هېڅوک به نه خبروې.
ــ دا څه وایې؟ ما ته یې یوازې له تا سره د خبرو اجازه راکړې وه، ها تا ته مې چې ټېلفونونه کول، ټېلفون د دوی و. زه هلته بیخي کوټه قلفي یم. رښتیا دوی د مدرسو د طالبانو پوښتنه کوله چې څوک په کې پېژنم که نه.
ــ تا بیا ورته څه وویل: هېڅ، هغه د جنت ګل زوی مې وروښود.

آغا کوټې ته راننوت. ویې ویل: ځو به.
په وتو کې یې جمیل ته وویل: یوه خبره په یاد لره، زما زور خو به دې لیدلی وي. که دې چا ته څه ویلي وو؛ نو ورور به دې دلته اعدام شي او ته هلته.

جنرال طالبانو ته وسله لېږدوي

زبیدې سورج ته د اورلګیت د ډبلي په اندازه یو او سپنیز سګرېټ لایټر ورکړ. سورج د لایټر د اخیستو پر وخت د زبیدې ګوتې لمس کړې. لایټر یې په شونډو پورې وموښه، ویې ویل: دا به تل را سره ساتم.
میوند په لایټر کې د استراق سمع او پل موندونکې اله پټه کړې وه.
اوس نو هغه کولی شول چې سورج په هر ځای کې وڅاري او له پینځه سوه متره لرې څخه د هغه خبرې اترې واوري.
ماښام پل موندنکي سورج په تایمني کې ښوده. هغه د آغا په کور کې و. میوند سل یو نیم سل متره لرې د سړک پر غاړه خپل موټر درولی و.
د دوی خبرې یې اورېدلې.
ټولو په روسي ژبه خبرې کولې.
د سورج غږ یې واورېد: څنګه شو، سړی دې راضي کړ؟
بل غږ وویل: مالومه نه ده، لس ورځې وخت یې غوښتی.
سورج پوښتنه وکړه: لس ورځې، ډېرې نه دي؟
- موږ نو څه ببړه لرو؟ وایي ماهي چې هر وخت له اوبو ونیسې، تازه به وي.
سورج بیا پوښتنه وکړه: څه یې ویل، چېرته به پسې وګرځي؟
ـ خپل کلي ته پسې ځي، زرمت ته. وایي هلته د مدرسې طالبان ډېر دي.

ـ که سړی یې پیدا نه کړ؛ نو بیا ؟
په دې منځ کې د جنرال ډډ غږ را پورته شو: بله لاره نه لري. ورور خو هر چا ته شیرین وي. څنګه آغا صاحب دغسې نه ده.
آغا وویل: هغه خو به وشي، اوس د وسلو خبره وکه.
جنرال پوښتنه وکړه: راوړې یې دي؟
ـ نه، سبا به یې پخپله راوړم.
ـ چېرته دي؟
ـ په کلینیک کې، دا ځل یې د طبي وسایلو په منځ کې رالېږلې دي.
ـ څه شی دي په کې؟
ـ ډېر څه نه دي، یو څو دانې ماینونه دي، یو دوه میله راکټونه دي.
ـ راکټونه څه رقم دي، آر پي جي؟
ـ نه بابا، طیاره ویشتونکي.
جنرال په خندا وویل: ځمکه خو مو ورته سور اور کړځولی اوس یې په هوا کې هم نه پرېږدئ.
د آغا د خندا اواز هم پورته شو، ویې ویل: لوی شیطان چې پسې وانه خلو کله یې پرېږدو.
جنرال وویل: زه بیا څه مهال درشم؟
ـ سبا ماسپښین.
میوند نیم ساعت نور هم په موټر کې ناست و؛ خو د دوی نورې خبرې هغه د سورج خبره، د شباب او د شراب خبرې وې.
سهار چې میوند دریس د کوټې ور په ګوته وواهه، هغه د وره شاته ولاړ و، کورتۍ یې په کوټ بند راځړوله، ورته ویې ویل: په دې شنه سهار کې؟ خیر خو به وي؟
میوند ور پورې کړ، ویې ویل: مهمه خبره ده.

رییس چې د خپل مېز شا ته تېر شو او پر چوکۍ کېناست، میوند د مېز په څنګ کې پر کوچ کېناست، د جنرال کیسه یې ورته وکړه.
رییس دواړه لاسونه تر زنې لاندې ایښي وو، څنګلونه یې پر مېز تکیه کړي وو. مخامخ د بوال یې سترګې ښخې وې.
میوند پوښتنه وکړه: رییس صاحب، څنګه وکړو؟
رییس پر چوکۍ نېغ شو، د ډیجیټل ټیلفون غوږي یې پورته کړه، ویې ویل: یو ځل به د نظامي امنیت رییس ته خبر ورکړم.
رییس هماغه خبر چې میوند ورته راوړی و، د نظامي امنیت رییس ته ورکړ.
میوند وویل: که د دوی یو کس راسره ګډ کار وکي؛ نو کارونه به مو اسانه شي.
رییس وویل: ته د نظامي امنیت رییس ته ورشه، هلته چې ورسېدې ما ته زنګ ووهه.
د نظامي امنیت رییس، فهیم ته وظیفه ورکړه چې له میوند سره دې ګډ کار وکړي.
میوند ورسره خپل معلومات شریک کړل. له هغه یې وغوښتل چې جنرال دې کلک وڅاري.
جنرال نوی دفتر ته رسېدلی و چې د مېز پر سر ټیلفون یې وشرنګېد، د تخنیک آمر و، ویې ویل: موټر دې ورکشاپ ته راولېږه چې چک یې کړو.
جنرال وویل: لا خو یې د چک کولو وخت نه دی، بله هفته یې میاشت پوره کېږي.
د تخنیک آمر وویل: بله هفته به راباندې کار زیات وي. ته خو مې یار یې، ستا موټر خو نو سم ګورم، وایم پرزه یې درته چک کوم.

جنرال په خندا وویل: یاره منم دې. خو زه ما سپښین لږ وختي غوندې وځم.

ــ پروا نه کوي، تر دولسو بجو پورې خلاصېږي.

فهیم خپل رېنجر د جنرال د موټر څنګ ته ودراوه. مستري ته یې د موټر کیلي ورکړه، ورته ویې ویل: ته د ما موټر ټرایي که چې څه خرابي خو به نه لري، داسې ښه منډه پې وکه چې کش یې سم دی که نه؟

مستري د ده موټر وایست. فهیم د جنرال د موټر د وره په رابړ کې پل موندونکی وټومبه، په ګوته باندې یې ښه ټینګ کړ، څو واري یې لاس پرې ورتېر کړ. بیا یې د استراق سمع وسیله د وره تر کاک لاندې ولګوله.

له موټره کښته شو، مخامخ د تخنیک آمر ورروان و. ټینګه غېږه یې ورته ورکړه، ویې ویل: کور دې ودان اشنا.

□□□لمر د پغمان تر غرونو نوی پناه شوی و چې یو زېړ رینجر د چهلستون د باغ قبلې خوا ته په خامه سړک کې دوړې بادولې. شا ته یې موټر سایکل روان و. موټر سایکل والا خپل مخ په دسمال پټ کړی و چې له دوړو څخه ځان وساتي. رېنجر د حاجي افغان د باغ تر څنګ په خامه سړک پورته خوا روان و، له څو کړلېچونو تېر شو، د قندي جومات شاته د یوه کور مخې ته ودرېد.

فهیم سل ګامه لرې د غره په لمن کې هدیرې سره خپل موټر سایکل ودراوه. تر هغه ځایه چې یې سترګو کار کاوه، قبرونه وو، ته وا د دنیا ټول مړي همدلته ښخ دي. د هدیرې په منځ کې د توت یوه ونه یو ځای او دوې ونې بل ځای داسې ولاړې وې لکه د ګارډ پیره داران. د قبرونو په منځ کې پینځه شپږ قبرونه داسې وو چې شناختې یې د بني ادم د قد په اندازه لوړې وې. شناختې د غره له ډبرې وې چې منظمې نه وې توږل

شوې. لکه نوکرانې چې خپل بادار ته لاس په نامه ولاړې وي، ډېرې هم همداسې غلې ولاړې وې. د کور ور خلاص شو، رېنجر ورد ننه شو.
فهيم په ښي غوږ کې يو شي وټومبه، د جنرال غږ يې سم وانه ورېد. د باد داسې شغها وه، لکه سړی چې د بوتل په خوله کې پوکی وکړي.
فهيم د يوه کور د ېوالـه ته پناه يوړه.
په غوږي کې يې د بل سړي اواز واورېد: ((بې غمه اوسه، ملابانګ حرکت کوم. وايم سترګه به نه وي نه راختلې چې ما به چاراسيا ته رسولي وي. رښتيا انجينير صاحب سلامونه ويل))
د جنرال غږ راغی: ((وعليکم سلام، وايم اصلي مجاهد انجينير صاحب دی، دې نورو خو هسې د جهاد نوم بد کړی.))
له هغې خوا يو بوډا لکړه په لاس کرار کرار رانژدې شو، فهيم ځنې پوښتنه وکړه: بابا د دې قبرونو شناختې ولې دومره جګې دي؟
بوډا په امسا باندې دوه لاسې تکيه وکړه، هڅه يې وکړه چې کړو په ملا يې سمه کړي، فهيم ته ځير شو، ويې ويل: نابلده غوندې ښکارې.
ـ هو، خيراباد ته روان يم.
ـ بچو، دا خو د سيدانو قبرونه دي. دوی د غسې لوړې شناختې جوړوي چې قبرونه يې د نورو خلکو غوندې نه وي. پخوا به چې يو سيد ومړ، نو زامنو به يې د لېې په اندازه ډېره راواخيسته غونډاری به يې ځنې جوړ کړ، بيا به يې غونډاری لوړه په شناختې باندې کېښود. ويل يې هر وخت چې غونډاری ولوېږي، نو د سيدانو له خېلخانې به يو څوک مري. موږ چې ژنې وو، شيطاني به مو کوله، د سهار لمانځه ته چې به روان شوو، يو دوه غونډاري به مو راخطا کړل. بيا به څو ورځې په سيدانو کې وير ګډ و، هر يو به يې ګومان کاوه چې د ده وار به وي. اوس يې دا رواج ختم وبوله، يوازې جګې شناختې دروي. په غونډارو پسې نه ګرځي.

ملا اذان وکړ. بوډا بې خدای پامانۍ په مدار مدار د جومات خوا ته روان شو.
خلک د ماښام له جماعته راګرځېدلي وو چې د جنرال موټر بېرته راووت.
سهار په تیاره کې له هماغه کوره یو زیل موټر راووت. باډي یې له شګو ډکه وه. هدیرې سره یوه سړي ورته لاس ونیو.
لاري ودرېده.
سړي پوښتنه وکړه: پورته ځې؟
موټروان وویل: راوخېژه.
سړی موټر ته وخوت، د غوړو تش پلاستیکي سطل یې د خپلو پښو مخې ته کېښود. ویې ویل: تر دې لیلیې پورې ځم.
لاری د غره په نسبتاً هواره لمن کې چې خلک یې پډوله دښته بولي، د خیراباد د غونډیو خوا ته روانه شوه.
موټروان پوښتنه وکړه: د خوشالخان په لیلیه کې کار کوې؟
سړي وویل: هو، آشپز یم.
سړي له جیبه تسبېح راوایستې، چپ لاس یې د تسبو اړولو ته له پټو نه راوایست، شونډې یې په خوځېدو شوې، په ذکر لګیا شو. موټروان بله پوښتنه ونه کړه.
څو شېبې وروسته لاري د لیلیې د دېوالـه پـر برابر ودرېده. فهیم ورنه کښته شو؛ خو د لاری تر سیټ لاندې یې پل موندونکی لګولی و.
لمر لا د چهلستون د غره له سره یو نیزه پورته شوی و چې لاري بېرته راغله. د خیراباد د غونډۍ په بېخ کې یوه سپینه کرولا ولاړه وه. د مخ بانټ یې پورته و. یوه سړي په کې ګوتې وهلې.
بل سړي لاری ته لاس ونیو، ویې ویل: استاده! ته خو یو واردا موټر وګوره، سم دم روان و، ناڅاپه ګل شو.

موټروان په ملنډو وویل: تاسي ټول د شټرنګ ډرېوران یئ.
له جلوه راکښته شو، د کرولا خوا ته روان شو. له شا څخه د ((ټق))
آواز راغی. شا ته یې مخ واړاوه. میوند ورته تمانچه نیولې وه. فهیم
ورته په څټ کې ټینګه لغته ورکړه. سړی پړمخې ولوېد. فهیم یې
لاسونه شاته وروتړل. سړي چیغه کړه. میوند یې خوله په پلن رابړ ټېپ
باندې بنده کړه. فهیم او میوند په دواړو موټروان له متو ونیو، د
کرولا شاتني سیټ کې یې څملاوه، پښې یې هم وروتړلې. میوند
کرولا چالانه کړه، فهیم له لارې څخه پل موندونکی راواخیست او په
منډه کرولا ته وخوت.

زه یې پېژنم

جنرال لاس تر زنې ناست و. ځمکې ته یې کتل.
د آغا تندی ګونځې و. د مخ ځېدلی پوستکی یې په ښي لاس سولاوه.
سورج چوپتیا ماته کړه: پخوا داسې نه و شوی؟
جنرال په داسې غږ چې ته وا له ځانه سره غږېږي، وویل: دا یې اول وار
دی. ما څو وارې تر جایداده وسلې رسولې دي.
آغا وغږېد: نور کله خو به هسې عادي شیان وو، مهم همدا ځل و.
جنرال سر وښوراوه.
آغا وویل: پوهېږې چې په دې راکټونو باندې څومره کار شوی و. که
طالبانو ته رسېدلي وای او د امریکا طیارې یې پرې ویشتلې وای؛ نو
زموږ د ټولو ژوند به ورسره سم شوی و. پوهېږئ، ما ته یې د
ټرانسپورټ وزارت منلی و. جنرال ته مې که نور څه نه و؛ نو یوه رتبه
خو به مې ورته اخیستله.
جنرال آغا ته وکتل: آغا صاحب، موږ خو خپل کار کړی، دا خپله د
طالبانو ګناه ده، کار خو هغوی خراب کړی.

سورج وويل: مهمه دا ده چې ارتباطي کس څنګه ونیول شو؟
جنرال وويل: زما ارتباطي کس طالبانو ته رسېدلی و، په چار اسيا کې يې وسلې ورسپارلې وې، بېرته چې راتـه ټېلفـون يې راتـه وکـو چې دا دی ما خپل کار وکو. په لاره کې یو دم تری تم شو. تـه وا ځمکـه چاوده شوه، دی په کې غیب شو.
آغا وويل: مهمه دا ده چې سړی له دې خوا تعقیب شوی که له هغې خوا؟
جنرال ځواب ورکړ: زه مطمین یم چې له هغې خوا تعقیب شوی.
آغا وغربد: دومره اطمينان څنګه لرې؟
سورج وويل: زه خو په دې ډار يې‌م چې څوک مو ونه څاري. په دې ډاډه يئ چې دغه کور امن دی؟
آغا د خپل کور امنيتي مسوول راوغوښت. ورته ويې ويل چې امنيتي کامرې دې په ځیر وګوري.
هغه وويل: نور څه نشته؛ خو دوه درې سوه متره لرې يوه سپينه کرولا ولاړه ده، يو يونيم ساعت کېږي چې هماغلته ولاړه ده.
آغا وويل: ته پخپله ورشه، ويې ګوره چې څوک دي، څه کوي؟
ميوند د موټر په هينداره کې سرف موټر وليد چې د آغا له کوره راووت او د ده خوا ته روان شو.
خيبر ته يې زنګ وواهه.
سرف د کرولا څنګ ته ودرېد. د آغا سړي له موټره کښته شول.
ميوند د موټر شيشه کښته کړې وه، په ټېلفون کې يې په پارسي وويل: وروره زه خو ستا نوکر نه يم، يو ساعت کېږي چې درته ولاړ يم، ولې نه راځې؟
يوه شېبه يې د بل لوري خبرو ته غوږ ونيو، بيا يې وويل: ته عجب سړی يې، پيسې زما درباندې دي او نخرې ته کوې.

بیا یې د هغې خوا خبرو ته غږ ونیو.
ویې ویل: زه نور درته نه شم درېدلی، زه لاړم، بیا به ګورو سره.
ټېلفون یې بند کړ. د آغا سړي په ایراني ډوله پارسي وپوښت: آغا !
خیریت خو به وي؟ موټر دې ولې دلته درولی؟
میوند دې خوا ها خوا وکتل، ویې ویل: دلته خو د منع پارکینګ علامه نشته.
ـ د خلکو کورونه خو شته.
ـ نو څه؟ زه خو د سړک په غاړه ولاړ یم.
دې وخت کې سورج راورسېد ، خپل موټر یې ودراوه. ویې ویل: اوهو فرید جانه ! دلته څه کوې؟
ـ هېڅ، یو معامله دار ته مې ولاړ وم. ویلي یې وو چې پیسې درته راوړم. یو ساعت کېږي چې ولاړ یم، درک یې نشته. اوس نو ځم د کور خوا ته. ته چېرته روان یې؟
ـ زه دغسې په لاره تېرېدم چې ته مې ولېدې. دا خلک څوک دي؟ خیریت خو به وي؟
میوند وویل: نه یې پېژنم، وایي موټر دې ولې دلته درولی. د چا باډیګارډان به وي.
د سرف له منځه چا غږ وکړ: راځئ چې لاړ شو.
د آغا کسان موټر ته وختل.
میوند له سورج سره مخه ښه وکړه.

ځانمرګی

منصور ته عجیبه غم جوړ و. په ورځ کې به یې درې ساعته د تجوید درسونه ویل؛ خو نه د کوچنیوالي د وختونو په شان چې ملا صاحب به په هرې غلطۍ په لښته واهه. اوس چا نه واهه؛ خو د ح، ع، ص او د نورو عربي تورو سم تلفظ یې کولمې خولې ته راوستلې. چې په مدرسو کې ویل کېږي، د هغو کتابونو نومونه یې په یو شواخون زده کړل.

دی به پخوا هم اکثره وخت د وظیفې لپاره له خیبر سره د کابل شاوخوا ولسوالیو ته ته؛ نو مونتې ډېره یې له پخوا وه. په دې څو هفتو کې یې بیا بیخي ګوتې په کې ونه وهلې، سمه دمه طالبي ډېره یې شوې وه. د سترګو تورول یې بیا په کور کې له خپلې ادې زده کول، لا به یې سلایي سترګو ته نه وه رسېدلې چې ده به سترګې داسې بندې کړې چې ته وا ایلفي سریښ دې پرې وهلي دي. ایله یې اوس سر خلاص شو چې ښځې هم ډېر کمالونه لري. په څو جوماتونو کې وګرځېد؛ خو ملایان یې عصري شوي وو، مسواک یې نه وهل، ټولو د غاښو برسونه کارول. چا ورته د یکه توت جومات وښود. دوه مازدیګري هلته لاړ او مسواک وهل یې زده کړل. د مسواک سر نو لکه خطاطان چې په تېرې چړې د نی سر جوړوي، دا هم هماغسې په هنر سره سپینول او ریښکی ریښکی کول غواړي.

منصور د وزیر اکبر خان د لین په موټر کې سپور و او مسواک یې واهه چې څنګ ته یې ناست سړي ورته وویل: ورور، مسواک خو ډېر ښه شی دی. ته پوهېږې اوس په عربستان کې وربانډې تحقیق شوی دی، وایي په مسواک کې فلورین ډېر دی، دا فلورین چې دی د غاښونو مینا ته ډېره ګټه لري.

منصور سړي ته ورو کتل چې پولادي رنګه دریشي یې اغوستې او نیکتایي یې هم تړلې ده. پوښتنه یې وکړه: ته ډاکتر یې؟
سړي وویل: نه زه په اسلامیاتو کې له الازهره دکتورا لرم.
منصور ښه په شد و مد وویل: ماشأالله ماشأالله.
سړي وویل: خو یوه خبره درته کوم. دا سمه ده چې مسواک ښه شی دی، خو دا زموږ طریقه د استعمال یې سمه نه ده.
منصور وویل: څنګه؟
ـ ته وګوره مسواک دې په غاښونو وهې بیا یې په جیب کې اچوې. په جیب کې دې سل نور شیان پراته وي، سل رقمه میکروب په کې وي. دغه دوړې وګوره، دا خو ټول میکروب دي، دا په مسواک باندې کینې او ته یې بېرته په خوله کې وهې.
منصور وویل: نو چاره یې څه ده؟
سړي لنډه خندا وکړه، ویې ویل: زوروره، اسانه ده، په یو پلاستیک کې یې کېږده، یو پوښ ـ موښ ورته پیدا کړه. بس له جراثیمه یې وساته.
د منصور بل غم د نومونو زده کول وو. ده باید د جمیل د ټولې خپلخانې نومونه زده کړي وای. د هغه د وروڼو، ترونو، ماماګانو او د هغو د زامنو عکسونه یې څو څو واري وکتل. د هر چا په عکس باندې یې نوم لیکلی و. د هر یوه په باره کې یې معلومات یاد کړل چې څه کار کوي؟ چېرې اوسي؟
په دې پلان کې جنت ګل د ده پلار و، هغه په حزب اسلامي کې سرګروپ و، پر زرمت باندې د شورویانو په حمله کې شهید شوی و. منصور هاغه مهال لا د دوو کالو و. وروسته د ده نیکه وانې ته تللی و، هغه همدا یو زوی درلود، څو کاله وروسته پخپله په ملاریا باندې ساه ورکړه. د منصور مور بیا محرقې ووژله. دی په وړوکتوب کې

مدرسي ته لاړ، مدرسه يې ختمه کړې وه، خو لا هم هماغلته اوسېده، له منتظم سره يې په کارونو کې مرسته کوله. جميل ورپسې ورغی او د جهاد بلنه يې ورکړه. دا هغه پلان و چې خيبر او ميوند جوړ کړی و.
منصور لوی امتحان په مخ کې لاره، د آغا صاحب امتحان.
هفته چې پوره شوه، له جميل سره د آغا کور ته لاړ. جميل آغا ته وويل: دا سړی منصور نومېږي، راغلی چې جهاد وکي.
آغا له منصور څخه پوښتنه وکړه: ته ولې جهاد کوې؟
منصور دا سې رډ رډ ورته وکتل چې ته وا د هغه په خبرو يې بيخي سر نه خلاصېږي.
آغا خپله خبره بيا وکړه. منصور بيا څه ونه ويل.
جميل د آغا خبره ورته په پښتو وکړه.
منصور وويل: مړه، جهاد راباندې خدای فرض کړی. زه د يهود و نصارا ختمول غواړم.
آغا جميل ته وکتل: په فارسي نه پوهېږي؟
جميل سر وښوراوه.
آغا وويل: ورته ووايه چې جهاد خو قرباني غواړي.
منصور ځواب ورکړ: جي، زه د خپل سر نه تېر يم.
آغا د منصور تورو کړيو سترګو ته نېغ وکتل، ويې ويل: که ستا مرګ په کې حتمي وي، نو بيا؟
ـ مړه ورته ووايه چې دنيا لکه بازار دی. سړی چې بازار ته ځي، خپله سودا په کې کوي، بيا ترې ځي. زه دې بازار ته په شهادت پسې راغلی يم. زموږ اصلي کور اخرت دی، ما سره د اخرت غم دی. د ژوند پروا مې نشته.
آغا خپلې عينکې پر پوزې سمې کړې، ويې ويل: شهادت خو مېړانه غواړي.

ـ نه جي، اسلامي جذبه غواړي. پلار مې په روسانو باندې ځان شهيد کړی، زه خو هم د هغه زوی يم.
آغا ومو سل: آفرين.
هغه يې بلې کوټې ته وا ستاوه. جميل يې وپوښت: سړی دې له کومه پيدا کړ؟
ـ زموږ تربور دی، پلار يې په جهاد کې شهيد شوی، د موره يو زوی دی. په پاکستان کې يې مدرسه ويله. زه هلته پسې ولاړم. قسمت مې ښه و، دی پخپله تيار جهاد ته ناست و. بس همدې ته معطل و چې يو څوک ورته لاره وښيي.
ـ پښېمانېږي خو به نه؟
ـ نه بابا، ما يې غوږونه داسې پړسولي، د حکومت دومره بد مې ورته ويلي چې اوس هر څه ورباندې کولای شو.
ـ تا ويل چې د پلار يو ازينی زوی دی؟
ـ هو، آغا صاحب! د ده په مرګ کې زما ګټه هم ده. دوی ډېر جايداد لري، که مړ شي؛ نو ټولې ځمکې به يې موږ ته راپاتې شي.
آغا وخندل: ښه نو داسې، ته په جهاد کې هم خپله ګټه غواړې؟
آغا له ترجمان سره منصور ته راغی. لپ ټاپ کمپيوټر يې خلاص کړ. له منصور څخه يې د کورنۍ په باب پوښتنې وکړې. د منصور هر ځواب چې به يې اورېده، بيا به څو شيبې په کمپيوټر کې سترګې ښخې کړې. سوال ځواب چې خلاص شو، آغا ورته وويل: سبا به دې هرات ته واستوم، د جهاد درسونه به هلته درباندې ووايو.

ضرب علي ضربه ورکوي

فرید په دوکان کې ناست و چې یو سړی ورغی. سړي وویل: د فرید دوکان همدا دی؟

فرید ځواب ورکړ: امر وکه.

ـ له فرید سره مې کار دی.

ـ زه پخپله فرید یم، څه خدمت وکړم؟

سړي په دوکان کې ټول ناست کسان له نظره تېر کړل، بیا یې وویل: نه هغه بل فرید، د ډاکتر سورج ملګری، زه ډاکتر سورج رالېږلی یم.

د دوکان منشي خبرو ته خوله جوړوله چې فرید ژر وویل: ښه، ښه، موږ دوه فریدان یو. شریک مې هم فرید نومېږي. اوس د باندې تللی. زه به یې راوغواړم.

په دوکان کې ناستو کسانو فرید ته وکتل، بیا یې یو بل ته سره وکتل خو چا غږ ونه کړ.

فرید میوند ته زنګ وواهه. سړي د چایو دویم ګېلاس نیم کړی و چې میوند راورسېد. څنګه چې د میوند سترګې په هغه باندې ولګېدې، غېږه یې ورته خلاصه کړه، په لوړ آواز یې وویل: انډیواله، ته!

اوږده شېبه یې یو بل سره په غېږ کې ونیول.

میوند فرید ته وویل: دی ضرب علي نومېږي. موږ پخوا سره همکار وو. څه ښه وختونه وو، هزاره و پښتون و تاجک راکې نه وو، ټول لکه ورونه وو.

فرید وویل: د ډاکتر نجیب وختونه یادوې؟

ـ هو، زه او ضرب علي دواړه په لسم ریاست کې وو. د ده تخلص دوستدار دی خو ټولو ملګرو انډیوال باله. دی د دوشي، زه د مشرقي، یوازې زه نه وم، وایم دی د ټولو انډیوال و.

فريد وويل: نو ستا نوم يې څنګه نه دی زده؟ ده خو ويل چې له فريد سره يې کار دی.
ميوند ضرب علي ته وکتل.
ضرب علي په سترګو کې ورته اشاره وکړه، ويې ويل: کيسه اوږده ده، زه و ته به سره د باندې ووځو.
ضرب علي خپله کيسه ورته وکړه. دی د تنظيمي جګړو په سر کې کراچۍ ته او بيا ايران ته تللی و. په موقته اداره کې بېرته له فاميل سره کابل ته راغلی و. د ملي امنيت رياست ته تللی و چې بېرته مقرر شي، خو چا نه و مقرر کړی. دوه درې کاله يې په يوه دوکان کې منشي توب کړی و. وروسته په بنياد امام کې د لوژستيک امر مقرر شوی و. وروسته چې حاجي آغا ته د ده صداقت ښکاره شوی و، د سابقې پوښتنه يې کړې وه. چا ورته ويلي وو، دی پخوانی نظامي دی. بيا نو حاجي آغا د موسسې امنيتي چارې ورسپارلې وې.
هاغه ورځ چې ميوند د حاجي آغا کور ته نژدې په موټر کې ناست و او بيا يو څو کسان ورغلل چې ولې يې موټر هلته درولی، ضرب علي هم د آغا له کسانو سره په سرف موټر کې و. ميوند يې ليدلی او پېژندلی و خو غږ يې نه و کړی. وروسته سورج ده ته د ميوند ادرس ورکړی و چې په قوای مرکز کې يې دوکان دی او فريد نومېږي.
ضرب علي خپله کيسه خلاصه کړه او ميوند ته يې وويل: اوس نو ته ووايه، تا هلته څه کول او ولې دې سورج ته خپل نوم فريد ښيېلی دی؟
ميوند وويل: ته خو مې زوړ يار يې، نه پوهېږم په دې جنګونو کې به ستا مفکوره بدله شوې وي او که اوس هم هماغه پخوانی سړی يې؟
ضرب علي وويل: زه هماغه انډيوال يم او هماغه مفکوره.
ميوند ترخه موسکا وکړه، ويې ويل: پوهېږې، يوه ورځ مې هغه خالد وليد، ستا به په ياد وي چې پخوا به يې په کارمل باندې سر ورکاوه،

هغه دوآتشه پرچمي چې يې بولي، پخوا هغسې و خو اوس يې د موټر په ښيښه باندې د پکول خېلو عکسونه لګولي دي. اوس هره ګړۍ «آمر صاحب» يادوي.

خالد غوندې کسان ډېر دي چې وروسته يې تنظيمي سابقې راوايستې، اوس هر يو د څوارلس کلن جهاد دعوې کوي. نور يې څه کوي چې هغه ستا يو وطندار نه و، هغه شاعر چې و.

ـ ښه، ښه، ته ودرېږه داسې ښه نوم يې و. جهش، مرتضی جهش يادوي. ياره عجب انقلابي شعرونه به يې ويل، ها د برېژنيف په وير چې يې اوږده قصيده ويلې وه.

ـ پوهېږې، هغه بيا وروسته د يوه تنظيم ويانند شو. خاص د تنظيم له مشر سره يې ناسته ولاړه وه. د تنظيمي جګړو پر مهال به يې له بي بي سي سره مرکې کولې چې نن مو دا ځای ونيو، د پلانکي تنظيم دومره کسان مو ووژل.

ضرب علي د ميوند خبره ورپرې کړه: نه بابا ! دا څه وايې؟

ميوند ورته وموسېد: ما چې تا نه پوښتنه وکړه چې اوس هم په هماغه مفکوره يې که نه، خو همدا يې وجه وه. اوس داسې کسان ډېر دي چې ځان ته روشنفکر وايي خو په متعصبو قومي تنظيمونو پسې منډې وهي.

ضرب علي وويل: ما خو پخوا هم ويل چې زه نور هېڅوک نه يم، يوازې افغان يم، اوس يې هم درته وايم چې څو پورې ژوندی يم، افغان به يم.

ميوند ورته غبرګه ورکړه، ويې ويل: افسوس چې تا غوندې وطنپال خلک اوس ډېر کم پيدا کېږي. اوس ملک له جاسوسانو ډک دی. په ډاکټر سورج باندې مې شک و، ځکه مې ځان ورته د دې دوکان مالک ښودلی.

ضرب علي وویل: څه اسناد دې پیدا کړي که یوازې شک دی.
میوند په ښي پښه باندې پر ځمکه کرښې وایستلې ویې ویل: شک مې ځکهورباندې راغی چې ډېره بیکاره نسخه یې راته لیکلې وه، خالي د معدې تکلیف ته اوولس قلمه دوا، بل ډاکټر ته مې چې ښکاره کړه، هغه وویل چې ډاکتر خو داسې نسخه نه لیکي.

- ډاکتران خو هسې له یو بل سره رخه لري.

- نه، یوازې دا خبره نه ده. یو وخیم ناروغ یې نه دی رغولی، ټول ځني مړه شوي دي. په دولتي روغتون کې یې ډېرې دوسیې ساتل شوي خو حکومت حکومت نه دی. نو زه په دې شکي یم چې هسې به د ډاکتر په نوم راغلی وي خو په اصل کې به جاسوس وي.
ضرب علي اسویلی وکیښ، ویې ویل: چې رښتیا شي زه هم د حاجي آغا او د «بنیاد امام» په ځینو کارونو یو څه شکي شوی وم. خیریه موسسه او دومره کش وفش سره نه جوړېږي. پوهېږې، دومره لوی سلاحکوټ لري چې ته وا دا خیریه موسسه نه ده، عسکري فرقه ده. ډاکتر سورج ژر ژر حاجي آغا ته راځي، اکثره وختونه یو جنرال هم ورسره وي. دوی چې راشي بیا هېڅ څوک کوټې ته نه ورپرېږدي. د راز سړی یې د کور ساتونکی دی.

- ته یې هر وخت په کور کې یې؟

- نه، زه خو د بنیاد د امنیت مسوول یم، سورج او جنرال هم ورته راځي. د کلینیک یوه ډیپوه ده، کیلي یې یوازې له آغا سره ده. څو ورځې مخکې یې د جنرال رینجر موټر د ډیپو له وره سره ودراوه، زه یې له څنګه تېرېدم چې آغا راباندې چیغه کړه «دلته څه کوې، ورشه پیره داران دې وڅاره» آغا هېڅکله په دې لهجه راسره نه و غږېدلی. هماغلته راته شک پیدا شو چې کوم پټ کار کوي.
میوند وویل: چې داسې ده نو ما ته غوږ شه.

د سورج، جنرال او آغا کیسه یې ورته وکړه. بیا یې وویل: ملګریه، زه ستا همکارۍ ته ضرورت لرم. که غواړې چې رسمي کار وکړې نو زه به خپل رییس ته وو ایم چې په مخفي کارمندانو کې دې ونیسي.
ضرب علي وویل: حاجي آغا نن ستا عکس په موبایل کې راکړ، ویې ویل چې «فرید نوید شرکت ته ورشه، وګوره چې د شرکت مالک همدغه سړی دی که نه؟» آغا ویل چې «موږ ورسره د موبلایلو او بېټریو قرار داد کوو.»
میوند وویل: څنګه؟ اوس دوکاندار یم که نه یم؟
ضرب علي له میوند سره جوړه وخندل، ویې ویل: دوکانداري خو دې په هماغه ورځ راته معلومه شوه چې د حاجي آغا له کور سره دې په موټر کې دوکانداري کوله، خو ګوره، احتیاط کوه، ممکن بل څوک هم راولېږي.

د روسیې په سفارت کې

د شپې نه بجې جنرال په خپل شخصي موټر کې د روسیې سفارت ته ورسېد. د آغا کروزینګ او د سورج کورولا موټر په پارکینګ کې ولاړ وو.
دی چې سالون ته ورننوت، آغا خپله توره پګړۍ د تروې ټنډې له پاسه کېښوده. دا وار یې پګړۍ د نور کله غوندې په ګوتو سمه نه کړه. قلم، تسبیح، د یادښت کتابچه او د پیسو بکسه یې د مېز له سره پورته کړل او د تورې اوږدې چپنې په جېبونو کې یې تخته کړل.
جنرال سفیر ته وکتل، مخ یې سور اوښتی و، خولې پرې راماتې وې.
جنرال په روسي ژبه په ټوکو وویل: اوس نو لکه چې په موږ اعتبار نه لرئ چې آغا صاحب مو تلاشۍ ته درولی؟

سفیر وغرېد: د تلاشۍ خبره نه ده. هغه راکټونه چې مو له لاسه ووتل، عادي شیان نه وو. پوره دوه کاله مو په دې پلان باندې کار کړی و.
سورج وویل: اورېدلي مې دي چې دا تر ستنګر هم ښه وو؟
سفیر چیغه کړه: ستنګر مه رایادوه، د سپي زو! ستنګر، ستنګر، زموږ ماته د همدې ستنګر د لاسه وه. دا لعنتي شی مه رایادوه.
جنرال په جینګه خوله وویل: سفیر صاحب! ستاسو خپله مقوله ده، د لېنین وینا ده که نه، وايي: څوک چې کار کوي، تېروتنه به هم کوي.
سفیر بیا چیغه کړه: یوازې زموږ متلونه مه زده کوئ، نور څه هم شته چې باید زده یې کړئ.
جنرال په موسکا وویل: صاحب! رېښتیا خبره کوئ. که تاسو پر راکټونو د چین مارک نه وای وهلی، اوس به مو بیا د امریکا دښمني ګټلې وه.
سفیر لکه د جنرال خبره چې یې بیخي اورېدلې نه وي، په تونده لهجه یې وویل: موږ یقین لرو چې څوک مو څاري. د هند او ایران سفیران هم راسره یوه خوله دي. موږ به ستاسو موټرې او بدنونه وپلټو چې د استراق سمع کومه دستګاه خو به په کې نه وي؟
د ډاکتر سورج وار راورسېد. جېبونه یې پر مېز تش کړل. خپله دی له مېزه یو ګام شا ته ودرېد. یوه سور مخي د تلاشۍ د ډنډې په څېر ماشین د ده له سره تر پښو پورې له مخ، څټ او دواړو خواوو تېر کړ. بیا یې هماغه شی پر مېز د پرتو شیانو پر سر ورتېر کړ. د ماشین سور څراغ ولګېد. سورج وویل: دا امکان نه لري.
سفیر وویل: په استخباراتو کې نا ممکن نشته، احمقه!
تلاشۍ والا د مېز له سره یو یو شی د ماشین له مخې تېر کړ، لایټر چې یې تېراوه، بیا سور څراغ ولګېد.

پېچکش يې راواخيست، لاېتړ يې خلاص کړ، د استراق سمع او پل موندونکې دستګاه يې ورنه راوايسته.
سورج په زوته وويل: د سپي لورې. هېڅ مې ګومان نه کاوه.
جنرال وپوښت: چا درکړی و؟
سورج په رېږدېدلي غږ وويل: زبيدې.
سفير پوښتنه وکړه: زبيده لا څوک ده؟
سورج بې له دې چې سفير ته وروګوري، لکه له ځانه سره چې وګړېږي، وويل: انډيواله مې ده.
سفير په ملنډو وويل: ارامونيه ! چې داسې کارونو ته دې شوق کېږي؛ نو ولې ما ته نه وايې؟ په دې مردارخورو افغانانو کې دې څه ليدلي دي. دلته راشه چې ماسکويچې درباندې ووهم، د سپي زو.
جنرال يې تر سورج لا سخت وپلټه؛ خو هېڅ يې ونه موندل.
په موټرو کې هم څه نه وو.
سفير جنرال ته وويل: عسکري موټر دې چېرې دی؟
جنرال وويل: هغه خو د شپې د وزارت په پارک کې دروي.
ـ سبا مازديګر به سړی له ماشين سره کور ته درولېږم. موټر به دې تر ماښامه نه لېږې. سړی به دې يونيفورم هم وپلټي.
جنرال وويل: بې غمه اوسه، زه داسې سست سړی نه يم. که د نورو سترګې دوې وي، زما څلور دي.
سفير وويل: ستا د څلورو سترګو برکت و چې راکټونه يې درنه ونيول. سترګې يې څلور دي !؟
آغا وغرېد: ټول پلان مو د دې فاحشې له لاسه خراب شوی.
***
سبا سورج د زبيدې ټېلفون ته زنګ وواهه. ټېلفون يې بند و. د موسسې دفتر ته يې ورغی. چا ورته وويل چې سهار وختي يې ټېلفون

کړی و ، مور یې مریضه ده، پاکستان ته یې بیایي. د یوې هفتې رخصتي یې اخیستې ده.
روغتون ته چې ورغی، جمیل یې وروغوښت. لینا ته یې وویل: ته یوه شېبه د باندې ووځه.
جمیل نه یې پوښتنه وکړه: د وروړ کار دې څنګه شو ؟
ــ یو څه تمه ورته شته، ګوندې را خلاص به شي.
ــ څنګه؟
ــ نه پوهېږم، هغه ستا ملګري د ایران له سفیر سره غږېدلی، وایي را خوشې به یې کي.
ــ په بدل کې یې درنه څه غواړي؟
ــ هېڅ، ما ته یې همدومره وویل چې ډاکتر سورج مې ملګری دی، د هغه په مخ به دا کار وکړم.
د سورج رنګ وغوړېد. ویې ویل: ګوره چې بل چا ته د آغا خبره ونه کړې. خدای دې ورسره ښه وکړي، له تا سره احسان کوي؛ خو که نور خلک خبر شي، بیا سل خبرې نورې په کې راباسي.
جمیل وویل: دا څه وایې ډاکتر صاحب؟ زه خو ستا او د آغا د احسان پوروړی یم. وایم بې غمه اوسه.
هغه چې ووت، سورج آغا ته زنګ وواهه، ورته ویې ویل: چورت مه وهه، سړی خورا پوخ دی. ان ما ته یې حال ونه وایه. بې غمه اوسه چې ما ته یې ونه ویل، هېچا ته به یې نه وایي.
سورج پر اتمه ورځ بیا زبیدې ته ټېلفون وکړ، موبایل یې بند و. د موسسې دفتر ته یې ورغی. زبیدې دفتر ته خبر ورکړی و چې د مور مریضي یې اوږده شوې، میاشت به تېروي.

شيرين آغا شك كوي

دوه ورځې مخکې د کابل په شهرنو کې د هنديانو په مېلمستون باندې ځانمرګى او وسله وال بريد شوى و. اوه تنه په کې وژل شوي او لس دوولس تنه ټپيان وو. شيرين آغا ته د هند سفير شکايت کړى و چې هسې زموږ ډاکتران ځارئ؛ خو ترهګر مو پرې ايښي دي چې پر موږ باندې حملې وکړي. د سورج خبره يې ورته کړې وه چې په لاټېر کې يې پل موندونکى پيدا شوى دى.

ده د کشفي وسايلو مسوول ورغوښتى و. له هغه يې پوښتنه کړې وه چې چا خو به د ده له اجازې پرته پل موندونکى يا د استراق سمع شيان ورنه وي اخيستي. هغه لنډ ورته ويلي وو چې نه.

د شيرين آغا چورت خراب و. پر ميوند يې شک و. ميوند دوه درې مياشتې پخوا لا ورته ويلي وو چې پر يوه هندي ډاکتر باندې مشکوک دى. خو بيا يې په دې اړه څه نه وو ويلي. که دا کار د ميوند وي؛ نو پل موندونکى به يې له چا اخيستى وي؟ هغه خو له مديريته پل موندونکى نه دى اخيستى؛ نو دا به څوک وي چې سورج ته يې لومه ايښې وه؟

له نورو ادارو يې هم معلومات وکړل، د زبيدې په نامه ايجنټ په هېڅ اداره کې چا نه پېژندله. نو هغې به پل موندونکى او د استراق سمع دستګاه له چا څخه اخيستې وي؟

دا کار به د چا وي؟ بيا يې ميوند وروغوښت. ويې ويل: وه جان بيادر، ته لکه چې اوس هم په روسانو پسې يې؟

ــ نه، دا خبره دې څنګه وکړه؟

ــ بېګاه نه بجې مې د روسيې له سفارت سره وليدې.

ــ چېرته؟

- د روسيې سفارت ته نژدې.

- ګوره مدیر صاحب ! هلته خو یوازې د روسیې سفارت نه دی. لږ وړاندې قبلې خوا ته استقلال روغتون دی. هلته مې مریضان لرل. بیا که کوم څه وای؛ نو ګزارش خو به مې تا ته درکاوه.
ــ ګزارشونه دې هم چندان دقیق نه وي. وړمه ورځ د هندیانو په مېلمستون باندې حمله وشوه. هېڅا یې راپور نه و راکړی.
ــ ولې، ما خو وار په وار ګزارشونه درکړي دي. دا خو د منبع غلط راپور و چې ټول یې وغولولو. موږ ته یې ویلي وو چې د امریکا په سفارت به حمله کوي. زموږ ټوله توجه هغې خوا ته وه؛ خو دوی راغلل شهر نو ته په مېلمستون یې برید وکړ.
ــ جان بیادر، نو تا څنګه د داسې منبع په راپور باندې اعتماد کاوه؟
ــ بله لاره نه لرو. ته وایې چې طالبان به استخبارات نه لري؟ دوی په اول سر کې خپلو کسانو ته هره خبره رښتیا رښتیا کوي؛ نو موږ ته هم ټول راپورونه هماغسې دقیق رارسېږي؛ خو د حملې وخت چې رانژدې شي بیا خپلو نژدې ملګرو ته هم غلطه وینا کوي. دوی په هېچا اعتبار نه کوي. خپله ځانمرګي ته ایله هغه وخت پته لګېږي چې د حملې وخت رارسېدلی چې د نشې پیچکارۍ ورته لګوي. لا د حملې ځای هم نه وي ورمالوم.
شیرین آغا سور اوښتی و، ویې ویل: زه کراچي وان نه یم.
میوند په سړه سینه وویل: ما نه دي ویلي چې ته مسلکي نه یې. هسې مې ستا د پوښتنې ځواب درکړ.
ښه شېبه دواړه غلي وو، بیا شیرین آغا په پسته ژبه وویل: رښتیا یو وختې تا ویلي وو چې په کوم هندي ډاکټر باندې دې شک دی.
ــ څه یې کوې؟ هسې یو شک و. بیا خو تا راته وویل چې زموږ د کار ساحه نه ده. نن مې زړه ورباندې بد شو. بېچاره ګان دلته د خدمت د

پاره راغلي دي. ته وګوره په دې مېلمستون کې دا ټول ډاکتران وو چې تباه شول.
د میوند خبرو شیرین آغا لا چورتي کړ، له ځانه سره یې وویل: اوس به سفیر ته څه ځواب ورکړم. ورته څه ووایم چې چا د ډاکتر سورج په لایټر کې پل موندونکی ایښی و؟ دا څوک دی چې هغه ځاري؟

***

ترجنرال خو ته ښه یې

په «کابل ډیلي» روغتون کې ډاکتران په لوی دهلېز کې پر چوکیو ناست وو، چا ټلویزیون ته کتل، هندي ډاکترانو د شیدو چای سرېول، ډاکتر حمید له جمیل سره له نورو لرې ګوښه کې ناست وو.
جمیل وویل: اعلانونو هم فایده ونه کړه.
له کړکۍ یې د باندې وکتل، په پارکینګ کې یوازې اوه اته موټرونه ولاړ وو چې دوه یې امبولانس وو. ویې ویل: پخوا به په پارکینګ کې ځای نه و، اوس یوازې د پرسونل موټرونه په کې ولاړ دي. نن مې ایله دوه ایکسرې ګانې اخیستې.
حمید وویل: داسې پروفیسران چې راسره وي نو همدا به مو د روغتون حال وي. دا دې دغه میاشت هم په پوره کېدو دی، لا مو د تېرې معاش نه دی اخیستی.
د رییس سکرټره راغله، ویې ویل: رییس صاحب غوښتي یئ.
ډاکتر سورج چابک پاڅېد خو نور شواړ شواړ روان شول. رییس پوښتنه وکړه: څه وکړو چې کار و بار مو ښېرته ښه شي؟
ډاکتر سورج وویل: باید صحي کمپونه جوړ کړو، یوه ورځ یو ځای بله ورځ به بل ځای خلک وړیا تداوي کړو چې داسې وکړو نو خلک به راسره اشنا شي او نور به پخپله راځي.

دا دعوا کوله چې دغه تجربه یې د هند په لویو روغتونونو کې زده کړې ده.
رییس ورسره ومنل چې هره جمعه دې صحي ټیم یوې خوا ته ولېږي.
اوله جمعه د بګرام وارو. سهار وختي دوه هندي او درې وطني ډاکتران، دوه ترجمانان، درملتون والا او څو نور د رسیپشن او اداري کارکوونکي له یوه امبولانس او دوه ټونس موټرونو سره روان شول. د غلام علي په بازار کې یې د ډکې ویالې تر څنګ د خپرولو (پنجه چنار) تر سیوري لاندې واړول. مېزونه او چوکۍ یې واوښلې، د معاینې د مېزونو شاوخوا یې سپینې درپردې ودرولې، اداري کسانو د کمپ شا وخوا ته لوی لوی بېنرونه ولګول:
وړیا درملنه د هندي پروفیسرانو له خوا
ستاسو روغتیا زموږ هیله
کابل ډیلي روغتون د وطنوالو ریښتینی خدمتګار
تر غرمې پورې جوپه جوپه مریضان راتلل. ډاکترانو به ځینو ته دوا او ځېرو ته د روغتون کارتونه ورکول چې تاسې بیا کابل ته راشئ چې معاینات درته وکړو. په کارتونو باندې د ((شل فیصده تخفیف)) عبارت په سره لیکه لیکل شوی و.
غرمې مهال د روغتون رییس په لکسیس موټر کې ورپسې د باډیګاردانو دوه لندې کروزرونه او د پولیسو دوه شنه رېنجرونه راورسېدل. وسله وال باډیګارډان د سترګو په رپ کې ګوټې پر ماشې شاوخوا ته تیت شول. د رییس له موټره یو بل پکول په سر او تور کړی سړی هم راکښته شو. رییس ډاکترانو ته وویل: دی د بګرام ولسوال دی.
ولسوال له ډاکترانو مننه وکړه چې د غریبانو مرستې ته ورغلي دي.

رییس ساعت ته وکتل، ویې ویل: غرمه ده، بار و بستره مو ټوله کړئ چې ډوډۍ ته لاړه شو.

مېزونه او چوکۍ په موټرو کې بار شول. ټولو موټرونو د صیاد په لوري کش وکړ. رییس د صیاد د پله ښې لاس ته د سیند په غاړه کې لوی تخت کرایه کړ. هوټلي ته یې وویل چې د نفر په سر دې یو یو کیلو ماهي تیار کړي.

افغان پرسونل له رییس او باډیګارډانو پرته نور ټول سم له واره اوبو ته ورخوشې شول. هندي ډاکتران بېډ وهلې پایڅې او لوڅې پښې د سیند په څنډو کې د ګردو ډبرو پر سر په ګرځېدو شول. یو د بل لاس یې سره نیولی په ډېر احتیاط سره یې ګامونه اخیستل چې پر ډبرو ونه ښوییږي. تر زنګانه پورې ژورې یخې اوبه، په اوبو کې واړه واړه کبان چې د ډبرو تر منځ کله یوې او کله بلې خوا ته چابک چابک روان وو. هندیانو کمیسونه راوایستل.

ډاکتر حمید له شا څخه کرار کرار هندیانو ته ورنژدې شو، یو دم یې په سورج باندې اوبه وشیندې. سورج پورته ټوپ کړ، لوړه چیغه یې کړه: اوه.

رییس د تخت له پاسه ناري کړې: ډاکتر حمیده ! پام چې زاره یې ونه چوي.

افغان پرسونل ښه ډېر ورته وخندل.

سورج رییس ته وکتل، په لوړ اواز یې ورغږ کړل: په خدای قسم چې جنت دی جنت.

ولسوال رییس ته وویل: د استاد رباني په حکومت کې یو څو تنه عربان پغمان ته تللي وو، د استاد سیاف مېلمانه وو، هلته یې چې سمسور باغونه لیدلي وو، روانې رڼې اوبه او قسم قسم مېوې یې

لیدلي وې، هغوی هم دا خبره کړې وه چې یاره په قران کې چې جنت یاد شوی، بالاتشبیه همدا به وي.
د رییس په کړسه خندا د ولسوال پام هندي ډاکترانو ته واړاوه. یوه یې پر ښویو تېږو ښویېدلی و، بل له پاسه پرې اوبه شیندلې. هغه چې لویدلی و، د ولاړ سړي پښې ته یې لاس واچاوه، هغه په ځټ مخ په اوبو کې ولوېد.
رییس ورباندې غږ وکړ: ماهیان تیار دي، راځئ.
ټول د تخت خوا ته روان شول، د هندیانو له پتلونو څخه اوبه څڅېدې او دوی په ارتو ګامونو په لاره تلل.
د دسترخوان په سر رییس ولسوال ته ټونګه ورکړه چې دوی ته وګوره. هندي ډاکتران د ماهیانو په لېشو پسې ګرځېدل. نورو خپلې نیمایې برخې خوړلې وې؛ خو دوی لا په یوه ماهي کې نښتي وو.
رییس ورته کړه: دا ماهیان داسې خوړل کېږي. ما ته وګورئ. بیا یې یو ماهي راواخیست، په ډوډۍ کې یې تاو کړ، غټه ګوله یې ترې جوړه کړه، کړس کړس یې وژدویه او تېره یې کړه.
ولسوال وویل: دا ماهیان تنکي دي، لېشې مېشې یې ټول په سره کولو کې پخېږي. بس خولې ته یې کړه او ویې ژدویه.
سورج وېرېدلي یوه ګوله همداسې خولې ته کړه. کرار کرار یې وژدویه چې تېره یې کړه، لکه لویه توره چې یې کړې وي، سوکونه یې په هوا کې ورپول او د ((یس، یس)) نارې یې وکړې، وروسته یې وویل: په خدای قسم چې د جنت ماهیان دي، د جنت.
شنبه په روغتون کې له سلو نه زیات مریضان وکتل شول. اکثر مریضان د بګرام او د هغه د شاوخوا د کلیو خلک وو.
بله جمعه د چاراسیا وارو. سورج رییس ته ویلي وو چې امبولانس دې په ده پسې کور ته یې ورولېږي. سورج له خپل کوره د یو متر په اندازه

اوږد او سپنيز صندوق په امبولانس کې بار کړ. په صندوق باندې په سره رنګ د سره صليب علامه وه.
د امبولانس موټروان وويل: زوی يې مړ کې، څه دې په کې ايښي دي چې دومره درونددی؟
سورج وويل: ته خو يو قوتی «مارلبورو» سګرېټ راته واخله.
موټروان خپل جېبونه ولټول، ويې ويل: والله پيسې مې په کور کې رانه پاتې دي.
سورج يو شل ګون له جېبه راوايست. ويې ويل: هه دا واخله.
موټروان وويل: په دې باندې خو نه کېږي. په شپېته روپۍ يې قوتی دی.
سورج وويل: «پن» راوړه.
موټروان موسک شو او دوکان خوا ته روان شو.
په چار اسيا کې د دوی کمپ د ولسوالۍ په کلينيک کې و. دا وار دوی د مېلې اجازه نه لرله. چارواکو ورته ويلي وو چې لرې دې نه ځي. پوليسو کلينيک کلابند کړی و. ناروغان به يې اول پلټل او بيا به يې دوی ته ورپرېښودل. لس نيمې بجې د سورج موبايل وشرنګېد. دی له کوټې ووت. په کرار غږ يې وويل: زه نه شم دروتلای. شا وخوا پوليس ولاړ دي.... کوم دوکان ته؟.... کلينيک ته مخامخ؟ له کړکۍ يې سر راپورته کړ. بيا يې وويل: هو ومې ليدل.... نه زه نه شم درتلی. ګوره د موټروان په لاس به يې درولېږم.
څو شېبې وروسته امبولانس له کلينيکه سل ګامه لرې، د يوه دوکان مخې ته ولاړ و. د موټر شا دوکان ته وه، مخه يې سړک ته. دوو کسانو دوه کارټنه د امو جوس موټر ته پورته کړل. له دې خوا يې او سپنيز صندوق ورسره کوز کړ. موټروان ته يې يو زرګون ورکړ. امبولانس

بېرته کلينيک ته راستون شو. ډاکټر سورج پر خپلو ټولو همکارانو او پوليسو باندې د امو جوس وويشه.
د امبولانس موټروان يې څنګ ته ورغی. پوښتنه يې وکړه: په صندوق کې څه شی و؟ ډېر دروند و.
سورج يې لاس په لاس کې ونيو د دهلېز څنډې ته يې کړ. ويې ويل: جراحي سامان و په کې.
دې سره يې موټروان ته د سلو ډالرو نوټ ورکړ.
سورج وويل: د صندوق خبره به چا ته نه کوې. په درې سوه مې خرڅ کړ، سل يې ستا ، دوه سوه يې زما.
د موټروان خوله جينګه شوه، ويې ويل: بې غمه اوسه، وايم د نارينه وو راز پوشيده وي. ډالر يې مچ کړ او د واسکټ په بغل جېب کې يې امانت کېښود. د جېب زنځير يې کش کړ. د واسکټ له پاسه يې لاس پرې ورتېر کړ. ډکه خوله نسوار يې واچاوه او د امبولانس خوا ته روان شو. سورج لا دوه ناروغان نه وو کتلي چې موټروان ورته دوه قوتي مارلبورو سګرېټ راوړل، ويې ويل: هه باداره تا سره «پن ـ من» ښه نه ښکاري.
لسمه ورځ سورج د کابل ټايمز اخبار په لاس د آغا کور ته لاړ. غبرګه يې ورته خلاصه کړه. آغا يې په غېږ کې ټينګ کړ. پورته يې کړ، بېرته يې په ځمکه ودراوه.
آغا وويل: څه دې اورېدلي چې دومره خوشحاله يې؟
سورج د کابل ټايمز اول مخ ورښکاره کړ. په يوه لوی عکس کې د چورلکې ټوټې ښکارېدې چې لمبې او لوګي ترې لتېدل. لاندې يې په انګليسي ليکلي وو: طالبان د امريکايي چورلکې د ويشتلو ادعا کوي.

سورج وویل: وګوره د نر بچو ته. دغه تېره جمعه مې راکتونه ورورسول، پرون یې په چار اسیا کې هلیکاپټر راوغورځاوه. وایم ډېر تکړه خلک دي.
دا وار آغا سورج په غبرګ کې ټینګ کړ: مبارک دې وي، وایم د تا بلا دې په جنرال وګرځي. تر جنرال خو ته لا ښه یې.

زبیده په کور کې

دا دویمه میاشت وه چې زبیده په کور کې بندیوانه وه. اوله میاشت یې د رخصتۍ په پلمه تېره کړه؛ خو اوس ورونو تنګه کړې وه. هره ورځ به یې ورنه پوښتنه کوله چې ولې وظیفې ته نه ځې؟
سیم کارت یې د موبایل د کمپنۍ له خوا بند شوی و. میوند ورته ویلي وو چې څو پورې ده ورته نه وي ویلي، دا دې نه له کوره وځي او نه دې چا ته زنګ وهي. کور زبیدې ته د زندان غوندی و. دا ازاده روږدې شوې وه، څو پورې چې مکتب و، خو مکتب ته به تله، د تنظیمي جګړو پر مهال کراچۍ ته کډه شوي وو، هلته هم ازاده ګرځېده. انګلیش کورسونه وو، کلفټن و، سپاري پارک، د طارق روډ لوکسې مغازې وې او دا وه. د طالبانو بندیزونه یې هم نه وو لیدلي. د کرزي په وخت کې چې څنګه له کراچۍ راغلل، په موسسه کې یې کار وموند. تر مازدیګره به په دفتر کې او بیا چې به کور ته راغله، د میکرویانو ماښامنۍ چکر به یې نه و قضا. خو اوس په کور کې بندیوانه وه. د سورج او شیرین آغا له وېرې یوه شېبه هم له کوره د باندې نه شوای وتلې. په کور کې یې انټرنټ نه درلود، د ټلویزیون کتل هم ورباندې غمبدلي وو؛ نو ورځ به یې د خاطراتو د کتابچو په لوستلو او د پخوانو البمونو په کتلو تېروله.

د اوړي اوږدې ورځې داسې وې چې څو مره سترګې غړوې، لمر لا هماغسې لوړ ولاړ وي. په زبیدې باندې هره ورځ داسې وه، لکه سړی چې د اوړي توله ورځ د چا په انتظار تېره کړي. د اندېښنې له لاسه خوب نه ورته. زړه تنګی یوې خوا ته او د ورونو پوښتنې ګروېږنې بلې خوا ته.

زبیدې یو ماز دیګر میوند ته ټېلفون وکړ چې له دې غمه یې خلاصه کړي. میوند ورته کیسه وکړه چې شیرین آغا تر اوسه پورې درې وارې د هغوی دفتر ته تللی دی؛ خو څه یې لاس ته نه دي ورغلي. په همکارانو کې هېڅا د زبیدې کور نه و لیدلی. د موسسې موټروان همدومره ویلي وو چې کله به د درېیم میکرویانو له مارکېټ سره ولاړه وه، کله پاس له پله سره. کله بیا ان له شینوزاده کلینیکه موټر ته راختله. ما ته یې هېڅ درک نه شو مالوم چې کور به یې په کوم ځای کې وي؟

شیرین آغا د دې ټېلفون ته هم ډېر زنګونه وهلي وو؛ خو میوند د وخته په کمپنۍ کې د هغې سیم کارت بند کړی و. د دفتر په اسنادو کې د زبیدې د ورونو نومونه، د کور ادرس او نور معلومات هم نه وو ثبت. د موسسې آمر ویلي وو چې د دوی اصول داسې نه دي چې د کارکوونکو شخصي معلومات دې وپوښتي.

شیرین آغا د دې پوښتنه هم کړې وه چې زبیدې له پاکستانه له کوم نمبره دفتر ته زنګ وهلی و؛ خو د موسسې امر ویلي و چې زموږ ډیجېټل ټېلفون ته یې زنګ وهلی و، نمبر یې نه و راغلی.

هغوی نه و خبر چې زبیدې دفتر ته د میوند له ټېلفونه زنګ وهلی و. د میوند داسې ټېلفون و چې نمبر یې چا ته نه ورځي.

میوند چې زبیدې ته دغه ټوله کیسه وکړه، بیا یې بله پلمه ورته وښییله: «ورونو ته دې وایه چې زموږ موسسې د غوث زلمي د قران

په چاپولو کې مرسته کړې وه، زموږ رییس یې نیولی. که موږ په ګوتو ورشو، نیسي به مو.»
دې سره یې د ورونو خولې پټې شوې؛ خو د کور زندان یې باید لا زغملای وای.

میوند په بند کې

شیرین آغا بیا پر میوند شکي شوی و. میوند په دفتر کې نه و، د ریاست د ډیپو آمر ټیلفون کړی و چې میوند راولېږه. شیرین آغا پوښتنه کړې وه چې څه خبره ده. هغه ورته ویلي وو چې د پل موندونکي او د استراق سمع د وسیلې مصرف دې راته امضا کړي.
شیرین آغا پوښتلی و چې کیسه څه ده. هغه ویلي وو چې له موږ نه یې دغه شیان اخیستي وو؛ خو منبع یې افشا شوې ده، وسایل هم ورک شوي دي. اوس دې مصرف راته تېر کړي چې زما له جمعې وایستل شي.
شیرین آغا پر هماغه مازدیګر د هند سفیر ته زنګ وواهه د سورج پته یې ځنې واخیسته او بیا کابل ډیلي روغتون ته پسې ورغی.
سورج ته یې په روسي ژبه ځان ورمعرفي کړ: زه شیرین آغا یم.
سورج ورسره تر غاړې ووت، ویې ویل: سفیر صاحب راته زنګ وهلی و. ستا په باره کې یې راته وویل.
شیرین آغا ورته په خپل موبایل کې د میوند عکس ورښکاره کړ، پوښتنه یې ترې وکړه: دغه سړی پېژنې؟
سورج وویل: هو، دا خو مې اشنا دی. فرید نومېږي.
شیرین آغا وویل: بس همدغه سړي خراب کړی یې.
سورج پوښتنه وکړه: څنګه؟
ـ دی فرید نه دی، نوم یې میوند دی. ما سره په یوه دفتر کې کار کوي.

ـ اوه خدايه! زه نو څنګه داسې احمق شوم؟ دی زما مريض و، ما ته يې وويل چې زه تاجر يم. زه يې خپل دوکان ته بوتلم. ما يې له دوکانه خپل موټر ته ټيرونه واخيستل.

شيرين آغا وويل: ده په روسيه کې د استخباراتو درسونه ويلي.

ـ په روسيه کې؟

ـ هو، زه په کادرو پرسونل رياست کې ملګري لرم، د ده ذاتيه دوسيه مې کتلې ده، د ډاکتر نجيب په وخت کې يې څو ميډالونه اخيستي دي، په دوو کلونو کې يې دوه فوق العاده رتبې ګټلې دي.

ـ دغسې ده چې دا ارامونی دومره پوخ دی.

شيرين آغا وويل: ما ته يې ان درې مياشتې مخکې ويلي وو چې په يوه هندي ډاکتر باندې مشکوک يم؛ خو ما ورته وويل چې زموږ وظيفه دا ده چې په آی اس آی باندې کار وکو.

ـ نو زه يې بيا څنګه څارلم؟

ـ پورته له رياسته يې کار جوړ کړی.

سورج په رپاندو شونډو وويل: اوس به څنګه شي؟

شيرين آغا ورته وموسل: زه به يې کار ورسم کړم، ته مازې ورته ګوره.

ميوند دفتر ته ننوت، کورتۍ يې د چوکۍ پر تکيې وځړوله. نکټايي يې سسته کړه، تر نکټايي لاندې يې د کميس اوله تڼۍ خلاصه کړه.

شيرين آغا ته يې وويل: دا څه حال دی؟ ما وې پروني باران به هوا ماته کړې وي؛ خو ګرمي لا هغسې په زور کې ده.

شيرين آغا په خندا سره وويل: جان بيادر، له ميکاييل نه تقويم ورک شوی. په عربي ملکونو کې په تاريخ کې چا واوره نه وه ليدلې، اوس په کې وريږي. دلته چې پخوا به دوه متره واوره کېده، اوس نه کېږي. اوس د کابل ژمی د جلال اباد ژمی وي.

میوند لستوڼي راونغاړل، د تشناب خوا ته روان شو ، ویې ویل: زه به مخ لاس تازه کړم.
شیرین آغا کرار پاڅېد ، د کوټې ور یې بند کړ. د میوند له جېبه یې دوه کارتونه راوکښل، په بېړه یې خپل جېب ته واچول. ور یې بېرته پرانیست. د خپل مېز شا ته پر چوکۍ کښناست.
میوند مازدیگر د بگرامیو خوا ته روان و. د اتمې حوزې مخې ته تلاشۍ والا ودراوه. ده وویل: د امنیت موټر دی. عسکر په وویل: کارت دې راوښییه.
میوند په جېبونو کې په کارت پسې وگرځېد ؛ خو پیدا یې نه کړ. عسکر ورته وموسل: ((از زیر ریش ما خر سوار تېر میشي؟))
میوند خپله تمانچه ورښکاره کړه: دا دی وگوره، دا مې تمانچه ده.
عسکر ورنه د تمانچې کارت وغوښت؛ خو دغه کارت هم ورسره نه و.
عسکر خپل مشر ته ورغږ کړ: قوماندان صاحب ! دلته راشه.
قوماندان موټر ته ځان راورساوه، عسکر ته یې وویل: سمه تلاشي به یې کړې.
میوند ته یې مخ واړاوه: تمانچه دې راکه.
میوند له موټره کوز شو ، ویې ویل: قوماندان صاحب، گوره موږ او تاسې سره هم مسلکان یو. زه په ۰۱۲ ریاست کې یم.
پولیس وویل: وروره بې اسنادو نه کېږي. هر څوک داسې دعوې کوي.
میوند خپل موبایل راوایست: دا دی زنگ ورته ووهه.
پولیس موبایل ځنې واخیست، جېب ته یې کړ.
نورو عسکرو ته یې وویل: موټر ته یې پورته کړئ. خپله د شنه رېنجر په مخکینې سیټ کې کښناست. د میوند موټر بل پولیس رهي کړ. دواړه موټرونه حوزې ته ننوتل.

دوه ورځې د حوزې آمر ورک و، په دریمه چې راغی، هغه استعلام یې امضا کړ چې ۰۱۲ ریاست ته لیکل شوی و. ماسپښین یې ځواب راغی چې هو میوند زموږ سړی دی، د موټر نمبر پلېټ او د تمانچې نمبر یې هم ورته لیکلي وو. میوند خوشې شو. د حوزې امر ځنې بخښنه وغوښته، ویې ویل چې دی په حوزه کې نه و، که نه نو وختي به یې خوشی کړی و.

میوند چې سبا وظیفې ته لاړ، رییس وروغوښت، د کارتونو پوښتنه یې ځنې وکړه. ده وویل: نه پوهېږم چې چېرته رانه ورک شوي دي. په هغه ورځ هېڅ چېرې نه وم تللی، ټوله ورځ په دفتر کې وم.

رییس وویل: کارتونه دې چا د وزیر اکبرخان په پارک کې موندلي وو، اوس له عمومي رییس صاحب سره دي.

د میوند رنګ والوت. ده ته جوته وه چې که د امنیت والاو کارت ورک شي؛ نو لږ تر لږه تنزیل رتبه او شپږ میاشتې بند یې سزا ده، له وظیفې څخه د شړل کېدو خبره هم په کې وي. که یې کارت پیدا نه شي، تر هغو پورې به بند ګالي چې ریاست مطمین شي چې بل چا یې له کارته غلطه استفاده نه ده کړې.

میوند یې د تحقیق لپاره عمومي ریاست ته یووړ او دې سره د شیرین آغا څېره وغوړېده.

شیرین آغا سورج ته ټېلفون وکړ چې اوس نو سرې سترګې ګرځه، سړي ته مې داسې ضربه ورکړې ده چې بېرته به په سد نه شي، حاجي آغا ته هم اطمینان ورکه.

سورج غچ اخلي

سورج په دې باندې خورا ځوربده چې د زبیدې له لاسه یې رنګه بده شوې وه. هم خپل سفارت او هم روسانو ته بې پروا ښکاره شوی و. وروسته چې یې طیاره ویشتونکي راکټونه په چارا سیا کې طالبانو ته ورسول، وضع یې ښه شوه، پریمانه پیسې یې واخیستې، شاباسي هم ورسره؛ خو د روسیې د سفیر هغه له تحقیره ډک نظر یې نه هېربده چې د ده په لایټر کې یې شیان پیدا کړي وو او ده ته یې برګ برګ کتلي وو. په زبیدې پسې ډېر وګرځېد چې په موسسه کې د زبیدې پته ونه لګېده؛ نو د میکرویانو په پلټلو یې پیل وکړ. هر مازدیګر به یې د دربیم میکرویان سړکونه ګز و پل کول. هسې یې هم کارونه سپک شوي وو، د دوی لوی هدف دا و چې طالبان د طیارو ضد راکټونه تر لاسه کړي او دا کار شوی و. سورج د څه مودې لپاره بې غمه و.

د زبیدې یوه شپه

په دې څو هفتو کې زبیدې ته میوند زنګ نه و وهلی. دې څو وارې ورته زنګ وواهه؛ خو د هغه ټېلفون کار نه کاوه.
زبیده به هره ورځ کړکۍ ته درېدله، د میکرویانو پر سړکونو روانو خلکو ته به یې کتل. یو مازدیګر یې د ګاونډۍ مېرمنې چادري راواخیسته، په چادرۍ کې له کوره ووته. هر څو ګامه وروسته به یې یو ځل شاوخوا ته کتل، خو هېڅ مشکوک کس یې ونه لید. دا له چادرۍ سره نابلده وه، په لاره به داسې تلله لکه په تیاره کې چې هر سپین شی درته اوبه ښکاري او غواړې چې ورنه ټوپ ووهې، دې هم له وړو ژورغالو لوی ټوپونه وهل. کرار کرار مارکېټ ته ورسېده، په مارکېټ کې یې آیسکریم وخوړ. یو ساعت وروسته بېرته کور ته راغله.

بله ورځ بیا ووته، دا ځل یې د لومړۍ ورځې هومره شاوخوا ته ډېر نه کتل. په دریمه ورځ بیا روانه شوه. په مارکېټ کې یې مخ لوخ کړ. شاوخوا یې وڅارل، هېڅ شی ورته مشکوک ښکاره نه شو. څلورمه او پینځمه ورځ یې بیا همدا کار وکړ، هېڅ نه شو ورپېښ.

بله اوونۍ بې چادري ووته. د الفتح لیسې له دېواله سره خرامانه روانه وه، هلکانو به پرزې ویشتلې او دا به موسېدله. چسپ کوبای پتلون او تر ملا پورې تنګ سپین بلوز یې د هلکانو نظر په ځان پسې څکاوه. چنګه ملا، غوښن پتونونه چې ناز هم ورسره ملګری شي؛ نو د هلکانو پلار به هم ورته ټېنګ نه شي.

زبیده لا مارکېټ ته نه وه رسېدلې چې د بي بي مهرو له خوا یو سرف موټر کرار کرار ورنژدې شو. چې د دې څنګ ته ورسېد، د موټروان له وره پرته د موټر نورې دروازې یو ځای سره خلاصې شوې، په ملکي دریشیو کې درې کسان مخابرې په لاسونو کې کښته شول، دې ته ورنژدې شول. یوه یې وویل: مورږ د میوند انډیوالان یو. ته یې غوښتې یې.

دې ته یې د فکر کولو موقع هم ورنه کړه، اوچت یې موټر ته وخېژوله. زبیدې غوښتل چې څه ووايي، خو څنګ ته ناست سړي یې په خوله باندې پلن رابړېټیپ ولګاوه. موټر د هوايي ډګر په لوري چابک روان شو. زبیدې رابړېټیپ ته لاس وروړ چې راویې شکوي، خو سړیو ټېنګه کړه او لاسونه یې هم وروتړل. موټر د هوايي ډګر له چوکه په اویا متره سړک د خیرخانې لارې ته ورسیخ شو. د سړک د غاړې کورونه په بېړه د موټر له څنګه تېرېدل. موټر د سترګو په رپ کې د پروژۀ جدید په لارې برابر شو. موټر په یوه کوڅه کې وګرځېد، د یوه څلور منزله کور په وره چې مخې ته یې وسله وال پیره دار ناست و، ورننوت. له ګراج څخه لاندې تکاوۍ ته لاره تللې وه. یو سړی مخکې شو، دوو نورو د زبیدې

له متهو نیولي دا یې د تکاوۍ خوا ته روانه کړه. د تعمیر لاندې لویه تکاوي وه؛ خو داسې تکاوي چې تر ډېرو کورونو ښکلې، ښه رنګ و روغن، ترکي ګلداره غالۍ په کې وېړې، په چت پورې درې دانې کریستالي قندیلونه په یوه لیکه ځړېدلي. زبیده یې د سالون په کونج کې وره ته مخامخ، په بخملي توشکې باندې کېنوله.

زبیده لا په چورت کې ډوبه وه چې د سورج تور مخ یې مخې ته ودرېد.

د زبیدې غونې وتښتېدې؛ خو ځان یې ناګاره واچاوه.

سورج د زبیدې له خولې څخه رابرېښېږ وشکاوه، د مور د صحت پوښتنه یې ځنې وکړه.

زبیدې هېڅ ونه ویل. د تکاوۍ نریو دریځو خوا ته یې وکتل چې د کوځې خوا ته وې، د باندې هوا تیاره شوې وه.

زبیدې له بل سړي پوښتنه وکړه: ما سره مو څه کار دی؟

سورج د زبیدې لاسونه هم خلاص کړل. هغې خپل مړوندونه په ګوتو باندې وسولول.

هغه سړي چې دې ته یې ویلي وو چې میوند غوښتې یې، وویل: وار مه خطا کوه، میوند به راشي.

زبیدې کړکۍ ته وروکتل، ویې ویل: کوم میوند؟ زه خو میوند نه پېژنم.

کړس شو، سورج ټینګه څپېړه ورکړه، ویې ویل: هغه لایتېر چې یې درکړی و، هغه میوند یادوم.

د زبیدې له سترګو اوښکې روانې شوې.

سړي ورته وویل: ژړا به ګټه نه کوي، ګومان کوم چې شپه به دې همدلته وي.

زبیدې دې خوا ها خوا وکتل، د وره خوا ته یې منډه کړه. سورج او هغه بل سړی له ځایه ونه خوځېدل، له هماغه ځایه یې زبیدې ته یې کتل؟

زبيدې ور ټېله کړ، بند و. په دواړو لاسونو باندې يې د وره په ډبولو بنا وکړه؛ خو ګټه يې ونه کړه. د هغې زاريو کار ونه کړ، چا يې د ژړا پروا هم ونه کړه. ناچاره په يوه کونج کې غلې کېناسته. سر يې پر زنګانه کېښود او لاسونه يې تر زنګنو راچاپېر کړل، ښايسته ډېر يې وژړل، اخر يې ژړا کراره شوه، خو لا يې هم د سلګيو اواز اورېدل کېده.

ور خلاص شو. زبيدې پورته وکتل. سازيان وو. کاسيو او طبله يې له ځانه سره راوړي وو. ساز چې سور شو، پکول په سر خېټور سړی په سپين خت پرتوګ کې، ځنګ ته يې شيرين آغا، ورپسې دوه باډيګارډان په دروازې راننوتل.

خېټور مخامخ زبيدې خوا ته ورغی. په دوو پښو ورته کېناست، په ويښتو کې يې ګوتې تېرې کړې. زبيدې سر يوې خوا ته کوږ کړ، په چپ لاس باندې يې د خېټور لاس پورې وواهه. خېټور په ګوتو باندې د زبيدې زنه ټينګه کړه، نېغ يې سترګو ته وروکتل، ويې ويل: دربغه چې دا ښکلې سترګې دې په ژړا خرابې کړې دي.

زبيدې بېرته سر پر زنګانه کېښود. خېټور يې بيا ويښتو ته لاس وغځاوه. زبيدې سر راپورته کړ، په سرو سترګو يې سورج ته وکتل. سورج خېټور ته د ((مه)) په مانا سر وښوراوه.

خېټور پاځېد، پينځه توشکې ها خوا د کوټې بل کونج ته تېر شو. سازيانو ته مخامخ کېناست. سندرغاړي يو څو سندرې وويلې. ډوډۍ راغله. سورج د خېټور ځنګ ته کېناست او شيرين آغا د سورج خوا ته، نورو هم چا د دسترخوان يوې او چا بلې خوا ته پلتۍ ووهلې. زبيدې ته په جلا مجمع کې قابلي، سلاد، فرني، سور کړی چرګ، په يوه قاب کې انګور او د پيپسي او سپنيز قوتی مخې ته کېښودل شول.

خپېور د ویسکي د بوتل سر خلاص کړ، اته ګېلاسونه یې تر نیمایي
لږ کم ډک کړل. سورج نهم ګېلاس زبیدې ته یوور، ویې ویل: راځه چې
تېر یادونه سره تازه کړو.
زبیدې ورته وکتل، هېڅ یې ونه ویل.
سورج ګېلاس ورته کېښود، خپله بېرته د خپېور څنګ ته ورغی.
زبیدې غلې د توشکې څنډه پورته کړه، خپل ګېلاس یې د توشکې
لاندې تش کړ. هغې ډېره لږه ډوډۍ وخوړه؛ خو پیپسي یې تر اخري
څاڅکي پورې وڅښله. بیا یې هره ګړۍ پر مخامخ د بوال ځړېدلي
ساعت ته کتل. پاو باندې یو ساعت تېر شو، ایله چې نورو خپله
ډوډۍ خلاصه کړه.
خپېور له نورو سره دوه بوتله تش کړل. دسترخوان چې ټول شو، ساز
چالان شو. په دویمه سندره کې خپېور خپل باډیګارډ ته وویل: پاڅه د
سپي زویه، شراب خو دې وڅښل، اوس یې مجرایي ورکه کنه. په
سازي باندې یې غږ وکړ: ((پردهٔ اول ورته ونیسه))
زبیدې هره شېبه خپلې سترګې موښلې، سر یې دې خوا ها خوا کړېده؛
خو دې به بېرته تکیه کاوه.
باډیګارډ د سندرې تر پایه پورې وګډېد، هغه چې کېناست، بل
باډیګارډ یې راپاڅاوه، هر یو چې به کېناست، خپل عوضي به یې
جګاوه. شیرین آغا چې خپل وار تېر کړ، زبیده یې راپورته کړه. هغې
نې و نو وکړه؛ خو خپېور پخپله ورسره پاڅېد. زبیده یې تر لاسه
ونیوه، دې خوا ها خوا یې تاوه راتاوه کړه. زبیده دې خوا ها خوا کږه
وږه شوه، لاسونه یې په هوا کې داسې خوځېدل، لکه بې ارادې چې
پخپله حرکت وکړي. بیا لکه صوفي چې په سماع کې جذباتي شي،
ځای پر ځای ولوېده؛ خو فرق یې دا و چې دا بې غږه غوږه ولوېده،
کړیکه یې ونه کړه.

چې په سد شوه، په هغه لوی سالون کې نه وه. درې په څلورو مترو کې کوټه وه، دا د کوټې په بر سر کې د خوب پر دوه نفري پالنګ پرته وه، مخې ته یې د سینګار مېز و. بدن یې خوږېده. پر ټېکونو یې درد و. کمپله یې له ځانه لرې کړه، که ګوري چې لوڅه پوڅه ده. په کالیو پسې یې سترګې وغړولې، څنګ ته یې پراته وو.
ور خلاص شو، شیرین آغا رانښکاره شو. زبیدې ځان په کمپله کې پټ کړ.
شیرین آغا ورته وویل: کالي دې واغونده بیا د باندې راشه، زه به ټیکسي درته ونیسم.
دا یې وویل او له کوټې ووت.
زبیدې تندی وسولاوه، ورو ورو راپاڅېده، کالي یې واغوستل. بېرته پر تخت کېناسته، سر یې ټیټ شو، مخ یې په دواړو لاسونو کې ونیو.
شیرین آغا غږ وکړ: راووځه نو څه کوې؟
ووته، دا په لاره کراره روانه وه، داسې یې لنډ لنډ ګامونه اخیستل، لکه ملا او پښې چې یې وخوږېږي. له کوره چې ووتل، د وره مخې ته سپینه سراچه ولاړه وه. شیرین آغا موټروان ته دوه سلګونه ونیول، ورته وېې ویل: دا سیاه سره میکرویانو ته ورسوه.
زبیده د ۱۲م بلاک د دویمې زینې مخې ته کوزه شوه. په مدار مدار په دهلېز ورننوته. په چپ لاس یې کټاره ټینګه کړه، کرار کرار په پوړیو وختله. دویم پوړ ته چې ورسېده، له کښته زینو د پښو ښکالو راغی خو دې شا ته ونه کتل. د شپږم پوړ د مخامخ کور پر زنګ یې ګوته ټینګه کړه. داسې یې احساس کړ چې څوک په لاندې زینه کې ولاړ دي، شا ته یې وکتل خو څوک نه و. بیا یې د چا ښکالو واورېد چې وار په وار سره تتېده.

زبيدې په کور کې وويل چې امنيت والاو د غوث زلمي د قضيې په حساب نيولې وه، تر سهاره يې ځنې تحقيق وکړ، دا بې ګناهه وه، نو سهار يې بېرته راخوشې کړه. پخپله د خوب کوټې ته ولاړه. د تېرې شپې يادونو ځوروله. د شيرين آغا خبرې يې وريادې شوې چې د ډوډۍ په وخت کې يې خپهور قوماندان سره خبرې کولې. هغه نېشه و، په دومره اوچت غږ يې خبرې کولې چې زبيدې صفا اورېدلې. شيرين آغا خپهور ته ويل: ((جان بيادر، ميوند ته مې داسې لومه کېښوده چې اروا يې هم راباندې نه شوه شکې.))

په لوړ اواز يې وخندل، بيا يې وويل: ((ما يې کارتونه پټ کړل، بيا مې يوه خپلوان ته زر روپۍ ورکړې چې دا عمومي رياست ته يوسه، هلته وو ايه چې د وزير اکبر خان په پارک کې مې يو نېشه سړی وليد، پر چوکۍ ناست و، سندره يې ويله، بيا راپاڅېد په چمن کې يې نڅا پيل کړه، په ځمکه رغړېده، نارې يې کولې، خلکو ته يې کنځلې کولې. بيا دغسې کوږ وږ روان شو، له پارکه ووت. زه لاړم په چمن کې کېناستم، هلته مې دغه کارتونه وموندل.))

بيا يې په زوره وخندل. د خپهور په ورانه يې په څپېړه وواهه. هغه هم ورسره وخندل. سورج ورته د شاباسۍ په دود غټه ګوته پورته کړه. شيرين آغا وويل: ((اوس دې تحقيق ته ټينګ شي چې د مور شيدې يې د خولې نه ونه باسې کله به يې پرېږدي. دغه ارامونۍ ډېر پورته پورته غورځېده، آمر يې زه وم؛ خو سر و کار يې د رييس سره و. زما چوکۍ ته يې سودا وه، وايم والله که يې رانه واخلې.))

زبيده تر مازديګره کله وېښه کله ويده په همدې چورت کې وه چې څه وکړي.

ماښام ناوخته يې ورونه له دوکانه راغلي وو چې د وره زنګ وشرنګېده. ورور يې وره ته نژدې و، ور يې پرانيست، هېڅوک نه وو.

یوازې د عکاسخانو کاغذي پاکټ د وره له چوکاټ سره پروت و. له لاندې د کوم چا د ګامونو اواز راته چې منډې وهي. دی په بېړه تر دربم پوړه کښته شو؛ خو له کړکۍ یې ولیدل چې سړی له زینې سړک ته راووت، د سپینې سراچې شاتنې سیټ ته یې ځان واچاوه او سراچه په تېزۍ سره روانه شوه. دی بېرته راوګرځېد، د وره له څنګه یې پاکټ پورته کړ. ور یې بند کړ. په تلو تلو کې یې عکسونه ترې راوایستل. په سر کې یې د خور نیم بربنډ عکس و، دویم عکس هم همدا شی و، ورپسې درې ځلور نور هم عین شی و؛ خو له مختلفو زاویو څخه اخیستل شوي وو.

کوټې ته چې راورسېد، ستمي یې خوت. زبیدې ته یې په تریو تندي وکتل. ټولو ده وکتل؛ خو چا څه ونه ویل. هغه خپل مشر ورور ته د ښي لاس پینځه شپږ قطعې عکسونه ورکړل، له چپ لاسه یې چې بل عکس راپورته کړ، د عکس په لیدو یې یو دم سترګې پټې کړې، ځای په ځای کېناست. مشر ورور یې د سترګو په رپ کې د هغه له لاسه پاتې عکسونه راواخیستل. په عکس کې زبیده لوڅه لغړه پرته وه.

خیبر په لغمان کې

دوه تنه فرانسوي ژورنالیستان او د هغوی ترجمان په لغمان کې تښتول شوي وو. څو میاشتې کېدې چې دریواړه یرغمل وو.

«طالبان وایي دوی له مونږ سره دي. هغوی تېره میاشت د فرانسې سفارت ته یو فلم وراستولی و. په فلم کې فرانسویان په یوه کوټه کې له دېوال سره پر بالښتونو ناست دي، مخې ته یې د مېز پر ځای اوسپنیز بکس او د بکس پر سر میکروفون ایښی دی، دوی مخامخ کامرې ته ګوري او وایي: ((نن د ۲۰۱۰ ام کال د سپټمبر پینځمه ده، مونږ روغ او ژوندي یو، زمونږ د تښتوونکو غوښتنه ومنئ، مونږ سره مرسته وکړئ، د فرانسې ولسمشر ته زمونږ پیغام ورسوئ، هیله کوو مونږ له دې ځایه وژغورئ، دوی ډېر ظالم خلک دي مونږ به ووژني))

بله ورځ د فرانسې سفارت ته له ثریا ټېلفون څخه زنګ ورغلی و. هماغه خلک وو، ویل یې: خپل وګړي خو مو ولیدل، اوس نو زمونږ د غوښتنو په باب څه وایئ؟

د سفارت کسانو ورته ویلي وو: مونږ ډاډه نه یو چې زمونږ وګړي په رښتیا ژوندي دي که نه؟

طالبانو ځواب ورکړی و: دوی خو په ویډیو کې نېټه یاده کړې ده.

سفارت والا ویلي وو: مونږ ته ستاسې تکتیکونه رامعلوم دي، هغه بریتانوی چې مو نیولی و، په ویډیو کې یې د اګست شلمه یادوله، خو تاسو ان په جولای کې وژلی و. کېدای شي، دغه فلم مو پخوا ډک کړی وي او هسې مو په دوی باندې دغه تاریخ یاد کړی وي.

سپوږمکۍ د ثریا ټېلفون د استعمال ځای د لغمان په الیشنګ ولسوالۍ کې د کلا نجیل کلی ښییلی و.

بله اوونۍ بله ویډیو سفارت ته وررسېدلې و. په دې کې بیا فرانسوي خبریال وایي: ((نن د ۲۰۱۰ کال د سپټمبر لسمه ده. بېګاه مې په خبرونو کې واورېدل چې سږ کال د احمد شاه مسعود تلین د نورو کلونو برخلاف په نسبتاً عادي غونډه کې ولمانځل شو، دا ځل ولسمشر کرزی ورته نه و ورغلی...))
بله ورځ له بل ثریا ټېلفون څخه سفارت ته زنګ ورغی، سپوږمکۍ یې ځای معلوم کړ، دا وار د دولت شاه ولسوالۍ ډوکران کلی و. په دې کلي کې د امریکایانو بېز هم شته. ټېلفون له داسې ځایه شوی و چې بېز ته بیخي نژدې دی.»
رییس خیبر ته دغه معلومات ورکړل، بیا یې ورته وویل: دغه پروژه مې تا ته درو سپارله.
خیبر سهار پینځه بجې د مهترلام خوا ته روان شو. نیم ساعت وروسته په ماهیپر کې و. دوه میاشتې مخکې هم پر هم دې لار تللی و. په دې ورځو کې د وریښم په تنګي او په سرخکانو کې د طالبانو حملې زیاتې شوې وې. دوی اکثراً هغه ټانکرونه چې امریکایانو ته تېل رسوي، په راکټ ولي یا د سړک په غاړه یې دروي او اور ورته اچوي. دوی معمولاً د نهو او درېو بجو ترمنځ برید ونه کوي، ځکه چې دوه نیم درې ساعته ورته په کار وي چې له خپلو ځالو تر سړکه راورسېږي او همدغو مره وخت یې بېرته ورتګ غواړي. ها بله میاشت کې د فوزیې کوفي په موټرو وریېښ شوي وو. طالبان راغلي وو چې ټانکرونه وولي، خو لیدلي یې وو چې د جلال اباد له خوا لوکس موټر له تعقیبي موټرو او باډیګارډانو سره راروان دی. دوی به ګومان کړی و چې کوم لوی چارواکی یې په لاس ورغلی دی، نو برید یې ورباندې کړی و.
تېر ځل چې خیبر له هغې خوا راته، په ماهیپر کې د تونل په منځ کې یو باري موټر چپه شوی و. د غرمې له دوو لسو بجو د ماښام تر شپږو بجو

پورې لاره بنده وه، بیا له کابله کرښ ورغی او موټر یې راپورته کړ. دا ځل هم د خیبر مخې ته ډېرې لارې ورغلې، خو د ده دعا به قبوله شوې وه چې لاره نه وه بنده.
خیبر په سروبیو کې چای وڅښل، د موټر ټیرونه یې له نظره تېر کړل، شاتني ټېرونه لږ پیت شوي وو. د هوټل مخې ته ولاړ پنچرمین ته یې وویل: دا ټیرونه خو ځلو ښنت کړه. هغه ماشین چالان کړ، ټیرونو ته یې هوا ورکړه. خیبر چټک روان شو. د سرخکانو په لاره کې د پولیسو د قطعې له مخې په چټکۍ سره تېر شو، لس دقیقې نور مزل یې وکړ، له اکسلېټره یې پښه لرې کړه. موټر سوکه سوکه ورو شو. دوه میاشتې مخکې چې جلال اباد ته روان و، لږ وړاندې د خیروخېلو په سیمه کې یو پول نړېدلی و. په څو شېبو کې پله ته ورسېد، موټر یې نور هم کرار کړ. د پول نیمایي برخه لا هماغسې ویجاړه وه. ده موټر ودراوه. له هغې خوا راروان څلور موټرونه چې تېر شول، بیا یې حرکت وکړ. د پله پر روغه برخه چې تېرېده، لاندې یې وکتل، بیا یوه سره کورولا لاندې خطا شوې وه، موټر شپږ اووه متره لاندې په خوړ کې سر په ځېږۍ ولاړ و، اوږې یې ماتې وې، یو مخ پرېس شوی و. د موټر څنګ ته ځمکه په وینو سره وه، داسې ښکارېدل چې پېښنه به همدا تېره ورځ یا تېره شپه شوې وي. تېر ځل چې خیبر له دې ځایه تېرېده، هاغه مهال هم کوم نابلده موټروان نه موټر کښته لویدلی و، له پینځو کسانو نه یو هم نه و بچ شوی.
خیبر چې لغمان ته ورسېد، د اډې موټروانانو د سهار ناشتا کوله. خیبر خپله سپینه کورولا د جلال اباد په اډه کې په نمبر ودراوه. خپله د اډې د سماوار په چوتره کې کېناست، د شنو چایو چاینکه یې مخې ته کېښنوده او د شاوخوا په تماشا لګیا شو. په اډه کې یو تش ډاینا باري موټر هم ولاړ و. موټروان یې لاس تر زنه جلو ته ناست و. لکه ډېر جالب

شی چې یې لیدلی وي، هماغه یوې نقطې ته یې سترګې ښخې کړې وې. خیبر د ګېلاس وروستی غوړپ تېر کړ، په ډاینا والا باندې یې غږ وکړ: استاده ! راشه چې یو پیاله چای درباندې وڅښم.

هغه لویه ساه واخیسته، له موټره کښته شو، پکول خولۍ یې له سره ایسته کړه، په ببرو ویښتو کې یې ګوتې تېرې کړې، سر یې وګراوه. پکول یې بېرته په سر کړ. سر یې لږ ټیټ کړ، ښي لاس ته کوږ شو او نسوار یې تو کړ.

هغه لا چوترې ته نه و رسېدلی چې خیبر ورته پیاله ډکه کړه.

خیبر د کار و بار پوښتنه ځنې وکړه. ګلاب له بخته ګیله من و. ویل یې ټوله ورځ د الیشنګ په اډه کې تېروم. کله بار پیدا شي، کله نه. نن دې خوا ته راغلم، خو دلته هم بخت راسره یاري نه کوي.

خیبر ورته وویل: پخوا مې د کابل جلال اباد په لین کې ګېر واهه، خو اوس ماهیپر کې بیروبار ډېر وي، په تنګۍ کې بیا وخت نا وخته طالبان راکوزېږي، که سړی د امریکایانو له ټانکرونو سره برابر شي، نو له خپل سره دې تېر شي. له وچو سره لانده هم سوځېږي. ها بله ورځ د ماهیپر په تونل کې د ملي اردو موټر چپه شوی و، پوره اته ساعته ورته ولاړ وو، ایله چې لاره خوشې شوه، نو راغلم دې خوا ته، ما وې د لغمان ـ جلال اباد په لین کې به پېره ووهم.

ګلاب سر وښوراوه: مړه ! دلته بیا د سپرلیو خوند چنداني نه وي. لمبر به دې زر نه رسېږي.

خیبر وویل: که جلال اباد ته بار پیدا شي، نو یوبه یې سې؟

ګلاب لکه نغده سودا چې یې کړې وي، شونډې یې وغوړېدې، ویې ویل: ځنګه به یې نه وړمه. څه جلال اباد، څه الیشنګ. ما ته یې پیسې په کار دي.

د غرمې تر ډوډۍ وروسته، خيبر په اډه کې شل پينځه ويشت سپک کارټنونه امبار کړي وو. ګلاب ته يې ټيلفون وکړ: که نور بار نه لرې، نو دلته راشه، جلال اباد ته مې يو بار درته پيدا کړی.
ګلاب په څو شېبو کې ورورسېد، په منډه يې کارټنونه خپل موټر ته پورته کړل. خيبر ورته ادرس ورکړ چې په جلال اباد کې به د مخابراتو چوک سره د ګل نبي دوکان ته ورځې. کرايه به دې هماغلته ځنې واخلې. سړی اباد دی، کرايه دې ډېر ښه وغواړه.
خيبر تر جمعې پورې څو وارې ګلاب ته سپک بارونه په غوړه کرايه پيدا کړل. پخپله يې له جلال اباده ورته يو څه چای او ګوړه راوړل. يو ځـل يې ورتـه نـوې ګنډلې جامې لـه واسکټ او څپليو سـره سوغات ورکړل.
د جمعې تر لمانځه وروسته، ګلاب اډې راغی، خيبر ته يې وويل: مړه! زما خو دوه کورونه دي، شپږ اولادونه مې د يوې ښځې دي، پينځه يې د بلې. چې يوې ته اوړه اخلم، د بلې کره غوړي خلاصه شي چې د غوړو پيسې پيدا کړم، بيا د اولادونو کالي زاړه شي. د چا بوټ نه وي د چا خولۍ. ياره سخت سرګردانه يم، ډوډۍ مخکې ده زه ورپسې. والله خدای دې تا سره هم ښه وکړي، په سختو ورځو کې دې راسره لاس وکړ.
خيبر وويل: دا څه وايې؟ ما نو څه درسره کړي دي چې ته يې يادوې؟
ګلاب د ده پر اوږه لاس کېښود، ويې ويل: ولې هغه بارونه چې دې راته پيدا کړل، هغه کم شی و؟ زموږ يو کليوال دی، هغه هم څو پيرې دغسې ډېرلې کرايې راکړې دي.
خيبر وويل: دا د قسمت کار دی، هر سړی يې له خپل تندي خوري. هسې خدای درته يو څوک سبب ګرځوي. هغه کليوال دې دوکان موکان لري که څنګه؟

ـ نه، بار د بل چا و، ده زه ورسره مخامخ کړم.
خیبر د چایو پیاله پورته کړه، د پیالې ګل ته یې سترګې ونیوې، ویې ویل: ها بله ورځ له جلال آباده خالي راتلم، په لاره کې دوو ډیرورو ودرولم. اوزبین ته تلل. دا سې یو ځای ته یې بوتلم چې ما وې سړیه لاړې، د طالبانو مرکز و. خو کرایه یې دوچنده راکړه، رخصت یې کړم.
ګلاب غلی و، بیا بې له دې چې خیبر ورنه پوښتنه وکړي، خبره یې له سره شروع کړه: خبره دې تا سره وي.
غلی شو. دې خوا ها خوا ته یې وکتل، بیا یې په کرار غږ وویل: سړی په طالبانو کې دی. ځو واري یې د مرمیو صندوقونه راباندې وړي دي.
خیبر د چایو له پیالې یو غړپ وکړ، په سړه سینه یې وویل: څه یې کوې، موږ او تاسې خپله غریبي کوو، که څوک مرمۍ راباندې وړي، که ګلونه.
خیبر له جیبه ګولۍ راوایستې. یوه دانه یې په خوله کې واچوله. ګلاب پوښتنه وکړه: مړه! دا د څه شي ګولۍ دي؟ له رنګه خو مریض نه ښکارې.
خیبر د هغه غوږ ته خوله ورنژدې کړه: له تا به یې څه پټوم، دا د مردانه طاقت دوایي ده. زه یو څه کمزوری یم، هره شپه چې کور ته ځم، نو بیا یوه دانه ګولۍ اچوم.
ګلاب پوښتنه وکړه: ځنګه ګټه کوي که نه؟
-پوهېږې، یو انډیوال مې ډاکتر دی، دا سې دوایي یې راکړې ده چې وایم مړی ژوندی کوي.
ګلاب د خیبر غوږ ته خوله ورنژدې کړه، له خولې یې د اوږې بوی لټېده، په کرار غږ یې وویل: انډیواله زما خوند هم ولله که وي.
ګلاب خپله خبره وغځوله: زما خو نو تا ته معلومه ده چې دوه دي. که تاوان نه کوي، نو یو دوه دانې ما له هم راکړه.

خیبر د ګولیو پوره پاکټ مخې ته ورواچاوه، ویې ویل: وایم بالکل تاوان نه لري، بې غمه یې خوره. خو هر وخت نه، هره شپه چې دې ورته نیت و، بس له کاره یوه ساعت مخکې یوه ګولۍ واچوه بیا یې خوند وګوره.
سبا چې خیبر اډې ته راورسېد، لا له موټره نه و کوز شوی چې ګلاب خان ورته راورساوه، په خندا یې ورته وویل: یاره منم دې، دا سې شی دې راکړی و چې له سره یې ځوان کړمه. والله چې ان په نیمه شپه کې مې درله دعا کړې ده.
خیبر ورته کړه: که وزګار یې راځه موټر کې راسره کېنه چې یوه خبره درته کوم.
ګلاب موټر ته وروخوت.
خیبر د موټر ښیښې پورته کړې، ویې ویل: انډیواله چورت مې خراب دی، زمونږ یو خپلوان دی، فرانسویانو سره ترجمان و، طالبانو له فرانسویانو سره یو ځای نیولی دی، دا یې دریمه میاشت ده چې مړی ژوندی یې ورک دی.
ګلاب په بیړه وویل: اې، هغه خو یې زمونږ په ولسوالۍ کې نیولی وو.
ـ دا څه وایې؟
ـ قسم دی. څو شپې بیخي زمونږ په خپل کلي کې وو.
خیبر وویل: ها بله ورځ تا راته وویل چې یو ملګری دې په طالبانو کې دی، څنګه د دغه سړي پوښتنه به ترې ونه کړې؟
ګلاب چونډۍ نسوار خولې ته واچول ویې ویل: ولې نه، مړه! ماښام چې کور له لاړم، درک به یې درله ولګوم.
خیبر وویل: ګوره دا د نن پیسې دې زه درکوم، ته همدا اوس لاړ شه. د ثواب کار دی. بېچاره، دوه میاشتې یې له واده کېږي، مور یې نژدې ده چې په ژړا وو ځان مړ کې.

ګلاب وویل: مړه ! د پیسو غم یې مه کوه، ته خو مې یار یې کنه.
خیبر یې خبره ونیوه: نه، داسې نه کیږي، ته له کار و غریبۍ پاتې کیږي، اولادونه دې ډوډۍ غواړي، هه واخله دغه پیسې درواخله. که سړی پیدا شي، والله چې ښه ډېره شیریني به واخلې. پوهیږې، پلار یې ډېرې پیسې ورته منلې دي.
ګلاب د کلدارو دوه زرګونونه په جیب کې کېښودل او له موټره کښته شو.
خیبر ورباندې غږ وکړ: واوره.
سړی بېرته موټر ته راوخوت.
- ګوره، پام چې څوک درباندې خبر نه شي، دنیا کې سل رنګه خبرې دي، ته خو یې د خدای لپاره کوې چې خلک د بل څه ګومان درباندې ونه کي.
ګلاب نسوار تو کړ، ویې ویل: دومره ساده مې هم مه ګڼه. ما ته هم ګلاب وایي، ګلاب.
ګلاب کلي ته لاړ، دوه ورځې یې درک ونه لګېد، سه شنبه اډې ته راغی، په خیبر باندې یې زیری وکړ: انډیواله، سړی ژوندی دی. ځای یې را ته ونه ښود، خو همدومره یې وویل چې روغ رمټ دی.
پر سبا یې خیبر یو سپین ږیری ګلاب ته وروست، ویې ویل: دی د نوید پلار دی. په زوی پسې ډېر کریاب دی، که د نوید یوه ننښه منښه ورته راوړې نو ثواب به دې شي.
سپین ږیري دوه زره کلدارې ګلاب ته ونیوې، ویې ویل: دا دې زیری.
ګلاب پیسې نه اخیستې، خو خیبر ورته ټینګ شو چې وایې خله.
سپین ږیري ورته وویل: زویه، خدای دې درسره ښه وکړي، زیری خو دې راباندې وکړ، اوس که د هغه یو عکس یا فلم راته راوړې، نو وایم ښه سمه شیریني به درکړم.

ګلاب وموسېد: ولې نه بابا، څه چې زما د وسه پوره وي، خامخا به يې کړم. زه به مې خپل ملګري ته ووايم، خدای مهربان دی، ګوندې يو کار خو به راله وکي.

خيبر به هره ورځ په ټېلفون کې د کار پوښتنه کوله، ګلاب د نن و د سبا ورته ويل.

هفته چې پوره شوه، ګلاب وويل: سړی پيسې غواړي، وايي پينځه زره کلداري راکړه، زه به په موبايل کې د نويد فلم درله راوړم.

خيبر پيسې ورکړې. نويد ويلي وو: ((زه تر دې دمه روغ رمټ يم. دوی راسره ښه چلند کوي. زه يې دې ته ايسار کړی يم چې د فرانسويانو ترجماني وکړم. نور کار يې راسره نشته. که خدای کول خوشې به مې کړي.))

خيبر کرار کرار له هغه طالب سره لاره پيدا کړه. څو وارې يې پيسې ورته ولېږلې. د ټېلفون نمبر يې له ګلابه واخيست. ګلاب ته به يې هر وخت د طاقت له ګوليو سره پيسې هم ورکولې. طالب څو ځله د يرغملو ځای هم ورته وښايه. ده چې له نورو منابعو پوښتنه وکړه، په هماغه وخت به رښتيا هم فرانسوايان په هماغه ځايونو کې وو چې طالب به ورته ښودلي وو.

خيبر ډاډه شو چې د طالب معلومات سم دي، بل وار چې دقيق ادرس يې ځنې واخيست، رييس ته يې وويل: «ښه به دا وي چې د ايساف کماندوګان ځواکونه پر هغه کور غلچکی بريد وکړي.» خو د فرانسې سفارت اجازه ورنه کړه. دوی وېرېدل چې په بريد کې به ژورناليستان تلف شي.

په تګاو کې وضعيت خراب شوی و. د حزب اسلامي او طالبانو جنګياليو په کې ځالې جوړې کړې وې. ايساف د عملياتو پلان ورته جوړ کړ. اول سر کې يې له هوا څخه بمباري وربارندې وکړه، خو طالبانو

فرانسوي يرغمل شوي کسان تګاو ته بوتلل، نور امريکايي، بريتانوي او د هر ملک وګړي يې چې نيولي وو، ټول يې تګاو ته بوتلل، بيا يې ايساف ته خبر داری ورکړ چې که بيا پر تګاو بمباري وکړي، نو دوی به ټول اسيران ووژني.

خيبر په دې دريو اوونيو کې شپه جلال اباد ته ورله، هلته يې کله په يوه کله په بل هوټل کې شپه تېروله. درې اوونۍ چې پوره شوې د امنيت رياست کابل ته وروغوښت، دی چې کابل ته روان شو، د خيروخېل پول لا هماغسې رنګ پاتې و، چا نه و جوړ کړی.

خيبر چې په لغمان کې و، نو ميوند به هر وخت د خپلو کارونو خبر ورته ورکاوه. خيبر دې ته حيران و چې ولې په دې څو ورځو کې د ميوند ټېلفون کار نه کوي. اوس چې خبر شو، دا يې نه شو منلای چې ميوند دې خپل کارت ورک کړی وي. د خيبر دا سې وخت نه ياد بده چې ميوند دې په چارو کې غفلت کړی وي، هغه به پخپله ويل چې د استخباراتو مامور که خپل کارت ونه شي ساتلای؛ نو د ادارې رازونه به څنګه وساتي؟

خو دا هر څه شوي وو. د دوی رييس هم په دې اړه څه نه شو کولای. دا کومه عادي ګناه نه وه چې عمومي رييس دې د ده سپارښتنه ومني. رييس د خيبر په غوښتنه يو ځل بيا د کادر و پرسونل رييس ته ورغی؛ خو بېرته تش لاس راغی.

خيبر په نه زړه د ميوند دوی دفتر ته لاړ، شيرين آغا يې بد ابسېده؛ خو اوس مجبور و چې د ميوند په خاطر ورشي. شيرين آغا په دفتر کې نه و. د موبايل زنګ پورته شو. خيبر د شيرين آغا مېز ته ورنژدې شو، موبايل يې هلته و، ورته پر له پسې زنګونه راتلل. زنګ چې خلاص شو، د موبايل پر سکرين د زبيدې نيم بربنډ عکس پروت و.

خیبر په خپل موبایل کې نو مونه وپلټل، د زبیدې هغه نمبر یې پیدا کړ چې یوازې له ده او له میوند سره و. له دفتره ووت، زنګ یې ورته وواهه. چا ځواب ورنه کړ. بیا یې زنګ وواهه، په پینځم زنګ د زبیدې غږ لکه د ناروغ زګیروي، ستومانه ((بلې)) وویل. خیبر ځنې پوښتنه وکړه چې له کوره خو به نه یې وتلې؟

هغې په زګیرویو وویل: وتلې ومه، ډېره بده ورځ یې راباندې راوسته. خیر دی یو وار زموږ تر کوره راشه، ورونو ته مې حال وو ایه. په دې یوه هفته کې یې په وهلو وهلو نژدې وژلې ومه.

خیبر ماښام مهال د زبیدې دوی په کور کې و. د هغې ورونو ته یې د زبیدې صفتونه وکړل، ورته ویې ویل چې زبیدې له دوی سره د خارجي جاسوسانو په ضد همکاري کوله. دا یې هم وویل چې د دې په مرسته یې د هندي، ایراني او روسي جاسوسانو لویه پروژه شنډه کړې ده؛ ځکه خو د جاسوسانو ملګرو تښتولې وه. د ماخوستن آذان وشو، د خیبر خبرې خلاصې شوې، د زبیدې مشر ورور، چې تر اوسه یې سترګې د غالۍ په ګلانو کې ښخې وې، سر راپورته کړ، اوږد اسویلی یې وکیښ، ویې ویل: نه پوهېږم څه ووایم. که د زبیدې عکسونه یې نورو ته ورکړي وي نو بیا به څه کوو. چا ته به کیسه تېره کړو چې رښتیا څه ده.

خیبر وویل: ته اندېښنه مه کوه، دا کار ځکه نه کوي چې پخپله ورسره رسوا کېږي. تاسو ته یې چې عکسونه راوړي دي، مطلب یې همدومره و چې زبیده په تاسو وډبوي.

د زبیدې ورور په سرو سترګو ورته وکتل، ویې ویل: خدای دې وکړي چې همداسې وي.

غږ یې غریو نیولی و. خیبر یې لاس ټینګ کړ: ما هم لکه خپل ورور وګڼه، زه هم په دې کار درد بدلی یم. خو بدل به یې اخلم. باور ولره، که

زبیدې ته اجازه ورکړې چې راسره همکاري وکړي، دغه ټول بې ناموسان به ونیسو.
د زبیدې د ورور له سترګو دوه څاڅکي اوښکې راووتې، مخ یې د یوال خوا ته وګرځاوه.
خیبر زبیدې ته یې د میوند وویل چې کارت یې ورک شوی او اوس تر تحقیق لاندې دی.
زبیدې بیا ورته د میوند د کارتونو هغه کیسه وکړه چې شیرین آغا خپور قوماندان ته کړې وه.
دې سره د خیبر څېره وغوړېده. د زبیدې له ورونو یې اجازه واخیسته چې سبا دې زبیده له ده سره لاړه شي چې د میوند سپیناوی وکړي.
سهار د مامورینو موټرونه له ریاسته ووتل چې خپله عمله راوړي، خیبر له زبیدې سره د رییس د دفتر مخې ته ولاړ و.
زبیدې په کرار غږ له خیبر سره خواله کوله: زه په خپلو کارونو پښېمانه نه یم. میوند زما له مجبوریته استفاده وکړه خو بې ناموسي یې راسره ونه کړه. پلار مې د ډاکټر په نجیب په وخت کې ډګروال و، هغه د جلال آباد په جنګ کې شهید شو. زه په میوند کې د هغه خویونه وینم. پلار مې د ده غوندې په وطن مین و.
د دهلیز په کوز سر کې رییس ښکاره شو، بکس یې د ډرېور په لاس کې و، دی مخکې ډرېور یې شا ته روان و.
چې دوی ته راورسېدل، ویې ویل: خدای خیر کړي.
خیبر وویل: صاحب، د میوند په باره کې یو خبر درته لرو.
ډرېور د دفتر ور پرانیست، د دفتر آمر له ځایه پاڅېد، تیار سئ ودرېد. رییس ورسره د لاس روغبړ وکړ، بیا یې د خپل دفتر ور خلاص کړ، خیبر ته یې کړه: راځئ.

د زبيدې ټولې خبرې يې واورېدې. غوښتل يې چې سم له واره د شيرين آغا د نيولو امر وکړي؛ خو خيبر وويل: رييس صاحب، که داسې وکړو؛ نو د ميوند ټوله پروژه به خرابه شي. تاسې له عمومي رييس سره وغږېږئ چې ميوند په پټه خوشې کړي. پرېږده چې شيرين آغا او اندېوالان يې ګومان وکړي چې ميوند په بند کې دی. شيرين آغا ته به ووايو چې عمومي رياست هېڅوک ميوند ته نه ورپرېږدي.

رييس وويل: ښه خبره دې وکړه؛ خو يوازې د دې نجلۍ په شهادت به ونه شي، نور څه هم په کار دي.

خيبر وويل: رييس صاحب، هغه چا چې د ميوند کارتونه يې عمومي رياست ته وړي، هغوی خو به څه معلومات ځنې اخيستي وي چې څوک دی، د کوم ځای دی، د ټېلفون نمبر، يو څه درک خو به يې معلوم کړی وي.

ـ ښه شي ته دې پام شوی. زه به يې پوښتنه وکړم.

خيبر زبيده تر کوره ورسوله، بېرته د رييس دفتر ته لاړ. رييس ورته د ټېلفون نمبر ورکړ.

خيبر هغه نمبر ته زنګ وواهه، سړی زلمی نومېده. خيبر ورته وويل چې د امنيت رياست ورته انعام ورکوي، بايد راشي.

غرمه نژدې وه چې خيبر ته د رياست له دروازې زنګ راغی چې د زلمي په نامه سړی دې غواړي.

خيبر د رييس په موټر کې ووت، سړی يې ورسره واخيست، مخامخ د رييس شعبې ته يې وروست. سړي په اول سر کې انکار وکړ؛ خو چې څنګه يې يو دوه څپېړې وخوړې، د بلبل غوندې په خبرو سر شو، د شيرين آغا ټوله کيسه يې ورته وکړه.

رييس هغه د کادر و پرسونل رياست ته يووړ. هلته يې اقرار ځنې واخيست. د ميوند بې ګناهي ثابته شوه. د زلمي غوږونه يې ورخلاص

کړل چې که شیرین آغا یا بل چا ته یې څه ویلي وو؛ نو درې کاله بند ته دې تیار شي. سړي قسم وکړ چې تر قیامته به خوله بنده وساتي.

منصور په ایران کې

له منصور سره د آغا سړي د لارې مل و. سهار یې له کابله حرکت کړی و، مازدیگر قضا اسلام کلا ته ورسېدل. افغان سرحدي ساتونکو ته یې خپل پاسپورټونه ورښکاره کړل. هغوی په پاسپورټونو باندې خروجي ټاپې ووهلې او رخصت یې کړل.

ایراني پولیسو ته چې ورسېدل، د منصور ملگري په ایراني پارسي ورته وویل: «یه مهمون یه میزبون» یانې «یو مېلمه یو کوربه» هغوی ورنه کاغذ وغوښت. سړي د آغا خط ورښکاره کړ.

ایراني پولیسو سم له لاسه دوی ته موټر او دوه ساتونکي ورکړل. تر یو ساعت مزل وروسته کمپ ته ورسېدل. هلته منصور له سره تر پښو پورې تلاشي شو. ده هسې هم خپل موبایل نه و وړی، نور داسې شیان هم ورسره نه وو چې سپاه پاسداران والا دې یې ځنې واخلي. یو مسواک د واسکټ په پاسني جیب کې، تسبېح، ږمنځ او هنداره په چپ جیب کې، په ښي جیب کې خامکي دسمال، په بغل جیب کې د کلدارو څو زرگون نوټونه، د ده ټوله شتمني وه. جیبي قران شریف یې هم په بغل جېب کې له کلدارو سره ایښی و.

منصور داسې ښکاره کړې وو چې گوندې په ټکې پارسي نه پوهېږي. شپه یې په کمپ کې وه. کمپ له یو پوړیزو پخو بلاکونو جوړ و. د کمپ غولی او ټولې کوټې تر سهاره په برېښنا رڼې وې، هلته چا ته اجازه نه وه چې د خپلې کوټې څراغ دې مړ کړي. ده ته معلومه وه چې په کوټه کې یې پټه کمره او د غږ د ثبتولو اله لگېدلې ده؛ نو څو پورې چې ویښ و، د قران شریف په تلاوت او لمونځونو لگیا و. هغه ایتونه چې

يې ښه په تجويد سره زده کړي وو، هغه به يې په لوړ اواز قرائت کړل چې کوربانه يې د حقيقي طالب ګومان پرې وکړي.
سهار وختي درې تنو سپاهيانو له منصور سره په «پيک اپ» موټر کې لمرخاته خواته حرکت وکړ. تر يو ساعت مزل وروسته غرونو ته ورسېدل. په يوه دره کې نيم ساعت وړاندې لاړل. هلته د غرونو په منځ يوه هوار ځای کې بل کمپ و. په دې کمپ کې هر څه داسې امانت ايښي وو لکه د کوچيانو بانډې، کوټې له کانټېنرونو جوړې وې. د کمپ چارچاپېره د دېوالونو پر ځای هيسکوګانې ولاړې وې، له اوسپنيزو جالونو جوړې څلور کونجې بوجۍ چې منځ يې له خاورو ډک شوی و. باري موټرونه او کرېن، د کمپ په پارک کې ولاړ وو.
هلته د اخندانو درک نه و، ټول سپاه پاسداران والا وو، په ايرنيو دريشيو کې، د اکثرو ږيرې يوه سانتي يا نيمه سانتي وې، ځينې چټ پټ خريلي مخونه ګرځېدل.
سپاهيانو چې هر څه وويل، منصور ځان ناګاره واچاوه. اخر مجبور شول چې ترجمان ورته پيدا کړي، داسې کس چې هم په پښتو وپوهېږي هم په ايراني. دوه ورځې وروسته همداسې سړی ورورسول شو. دلته بيا د منصور خواريو کار وکړ. دغه سړی چې په پښتو ګړېده، له منصوره يې د مدرسې په باب ډېرې پوښتنې کولې. هغه له پاکستانه ورغلی و. نوم يې امجد حسين و. منصور ته داسې ښکاره شو چې د ((آی اس آی)) سړی به وي. په دې دوو ورځو کې به منصور ډېری وخت په عبادتونو تېراوه. چې له کوټې به راووت، مخ د غره خوا ته به پر ډبرې کېناست، شا به يې هغو افغانانو ته شوه چې سپاهيانو د بم جوړولو او چاودنو ټرېنينګ ورکاوه. ده ځان په تسبو بوختاوه؛ خو غوږونه به يې د دوی خبرو ته څک نيولي وو.

ده ګومان کاوه چې دلته به هم د پاکستاني مدرسو په شان خلکو ته د جهاد او شهادت تبلیغ کېږي؛ خو داسې نه وه. دلته خبرې نورې وې: «په دې درې سوو کلونو کې پښتنو دربانديې ظلمونه کړي، اوس یې وخت دی چې خپل حق ورنه وغواړئ.»
«موږ او تاسې مشترک فرهنګ لرو، ژبه مو یوه ده، تېر مو یو دی، دا برېري پښتانه بیا څوک دي چې پر تاسو حکومت کوي؟»
«موږ ته وګورئ، عربان مو هم پرې نه ښودل چې پر موږ باندې حکومت وکړي. دوی راغلي وو د اسلام په نامه؛ خو په اصل کې یې خپل فرهنګ او خپله ژبه راباندې منله. غوښتل یې چې دلته خپله امپراتوري جوړه کړي؛ خو زموږ مېړنیو پلرونو پسې واخیستل. اوس وګورئ عربستان کې اسلامي حکومت چلېږي که په ایران کې؟ هغوی تش په نامه اسلامي دولت لري، کړه وړه یې له اسلامه لرې دي. له صهیونیستانو سره یې دوستي ده، د امریکا غلامي کوي. اوس په ټوله دنیا کې یوازې ایران دی چې د فلسطین د مسلمانانو غم ورسره دی. نن سبا د درست اسلام مرکز ایران دی. یوازې موږ یو چې ستاسو غم راسره دی، ستاسو د حقونو دفاع کوو ځکه چې ستاسو سکني ورونه یو.»
یوه افغان ورته وویل: «د تا خبرې سمې دي؛ خو دلته خلک موږ بربریان بولي، ها بله ورځ مې دوکان نه سودا اخیسته، دوکاندار راته وویل: صبر وکه وحشي، افغاني پدرسوخته.»
روزونکي یې ژر خبره ورپرې کړه: «ګوره دا خو د عامو خلکو خبرې دي، جاهلان دي نو. موږ یې خولو ته برغولي نه شو نیولای. زموږ حکومت خو په دې سترګه درته نه ګوري. اسلامي نظام ستاسو ډېر قدر کوي. تاسې زموږ د سترګو تور یئ.»

امجد حسین چې راورسېد ، د منصور درسونه شروع شول. ده ته يې يوازې د امریکا پر ضد يوه نیمه خبره کوله، نور یې نو د ځانمرګي برید په اړه ورسره کار کاوه چې واسکټ څنګه تړل کېږي، فیوز يې چېرته وي، سویچ يې باید څنګه په تخرګ کې ټینګ شي او دی باید د پوځي کتار په کوم سر کې ځان والوځوي.
له درې ورځې نظري درسونو وروسته يې په منصور باندې عملي کار پیل کړ. تعلیمي واسکټ به يې ورواغوست. په دره کې به د موټرو کتار تېرېده. دی به کرار کرار ورغی د کتار منځوي موټر ته چې به ورسېد ، سویچ به يې په تخرګ کې داسې ټینګ کړ چې لاس به يې ونه خوځېد. دا کار يې باید داسې کړی وای چې د چا پام يې ځان ته نه وای اړولی. د دې لپاره يې کله د مېږو رمه په مخه کوله، کله په بوټو بار خره. دا يې هم ورزده کړي وو چې کتار ته د نژدې کېدو پر مهال دې موټرو ته ونه ګوري. منصور په وړوکوالي کې خپله رمه پېوله، د مېږو او خرو په چوبولو کې تکړه و خو د ایران مېږې يې په خبرو نه پوهېدې.
له منصور سره به تر ایراني روزونکو امجد حسین ډېر ګړېده. هره ورځ به يې د شهادت فضیلتونه ورته بیانول، ویل یې: «شهید چې څنګه بیا ژوندی شي، په جنت کې به وي. له شهید نه سوک تپوس نه کوي چې څه دې کړي څه دې نه دي کړي؟ دی چې سترګې خلاصې کې، نو دوه اویا حورې به يې ورله تیارې وي. مزې به وي، عیشونه به وي.»
دې خبرې سره منصور ته هغه کیسه ورپه زړه شوه چې د امریکایانو ترجمان ورته کړې وه. هغه ویلي وو: «یوه ورځ د بګرام په روغتون کې وم. په عاجل اتاق کې یو طالب په کوما حالت کې و. هغه غوښتل چې ځانمرګی برید وکړي؛ خو امریکایانو پېژندلی او سم له واره يې ویشتلی و. ما د روغتون په دهلېز کې امریکایي ډاکټر سره خبرې کولې چې له عاجل اتاقه دوه تنه سپینې ښکلې نرسانې په منډو

راووتې. ډاکتر ته يې وويل «هله چې سړی ليونی شوی» ډاکتر په منډه عاجل اتاق ته ورغی، ما ته يې هم اشاره وکړه چې راشه. که ګورو چې ځانمرګی په سد شوی او شور يې جوړ کړی. درګرده يې ويل: «ما ته خو ملا صاحب ويلي وو چې په جنت کې به دوه اويا حورې درته ناستې وي، دلته خو دوې دانې وې، نورې يې چېرته دي؟»
منصور شونډه په غاښ وچيچله.
امجد حسين پوښتنه وکړه: مړه، سنګه خاندې؟
منصور وويل: جنت خو وي د خوشحاليو ځای. تش يې په يادولو سړی خوشحالېږي. ريښتيا تا ته خو د شهادت اجرونه معلوم دي؛ نو ولې ته هم له ما سره نه ځې چې دواړه فدايان شو. دواړه به امريکايان مردار کړو او پخپله به شهيدان شو.
امجد حسين وويل: مړه، ته خو ټيک خبره کې، خبره دا ده چې که زه شهيد شم؛ نو فدايانو له به سوک ټرېنينګ ورکوي؟ سه پوې شوې؟ د دې کار اجر د شهادت نه سه کم نه دې.
د منصور ټرېنينګ ډېر وخت ونه نيو. امجد سپاه پاسداران والاو ته وويل چې سړی بيخي تيار دی، نوره خواري ورباندې مه کوئ.
منصور په دريېمه اوونۍ بېرته د کابل په خوا روان شو. هماغه د آغا سړی ورپسې راغلی و.
کابل ته چې راورسېدل، نبغ ده سبز ته لاړل. هورې يې د حزب اسلامي د يوه پخواني قوماندان غلام نبي په کور کې واړول. ماخوستن تر جماعت وروسته کوربه د ملا امام په غوږ کې څه وويل. ملا منصور ته ټينګه غېږه ورکړه. ډېر يې ونازاوه. هره ګړۍ به يې ويل: «په ايمان دې برکت شه»
د آغا سړی سبا سهار په خپله مخه لاړ. منصور پاتې شو او ده سبز. په دريېمه ورځ د آغا کسانو په يوه امبولانس کې واسکټ وروړساوه.

واسکټ د بنداژونه په منځ کې په یوه لوی کارتن کې و. فیوز او مزي یې یوه عرب وروتړل. عرب د ده سبز په مدرسه کې د تفسیر استاد و. منصور به هره ورځ لس کیلو واسکټ په تن له ښو مېړو او وزو سره د کابل بګرام سړک ته ښېرمه ګرځېده. ده ته یې ویلي وو چې بله جمعه به د امریکایانو لوی کتار له بګرامه د کابل خوا ته روانېږي. دی باید هره ورځ ځکه هلته لاړ شي چې له سیمې سره بلد شي او لاروي هم دی وګوري چې شپون دی. ده ته یې کوچانۍ زړې جامې له شکېدلي خیرن واسکټ سره وراغوستي وو.

غلام نبي منصور ته وویل: په لاره کې د امریکایانو وطني جاسوسان ګرځي راګرځي، که په چا باندې شکي شي، نو امریکایانو ته یې راپور ورکوي.

منصور حیران و چې خیبر او میوند څنګه خبر کړي؟ ده د لوی ډاګ په داسې ځای کې خپله رمه پېوله چې سړک څو ځایه درې څلور متره ژور تللی و. د غه ځای کې سړک په خوړونو کې تېر شوی و. د سړک لمرخاته پلو ښایسته لرې یوه نیمه چارد ېوالي جوړه وه. د ډبرو او خښتو موټرونه هماغه خوا ته تلل.

منصور یوې لارۍ ته لاس ونیو، په کوچانۍ ژبه یې ورته وویل: وروووره، دا موبایل خو دې یو وار راااکه، سیرلی مې رانه ورک دی، وروووړ به مې راوبولم.

سړي ورته موبایل ورکړ، په ریشخند یې وویل: چې ډېر ونه غړېږې. خبرې به لنډې کوې، هسې هم تاسې کوچیان خبرو ته داسې کش ورکوئ لکه د کابل نانوایان چې د دومره کې اوړو نه دوه ګزي ډوډۍ جوړوي.

منصور په هماغسې کش کړو تورو وویل: بې غــــمه اوسه، بس یوه خبره ورته کوم، نووور څه نه وایمه.

د میوند خاص نمبر ته یې زنګ وواهه، له روغبړه پرته یې ورته وویل: منصوو ور یم، سیرلی مې ورک دی، وایم ژر راسه، اوري؟ شپږ شلو ښنت، دوه ویشت.
موټروان خپل موبایل واخیست، ویې ویل: ما درسره ټوکې کولې، تا خو په ریښتیا خبره لنډه کړه.
منصور وویل: کوو ور دې ودان، د ما خبره همدوو ومره وه کنه.
موټروان وپوښت: دا شپږ شلو ښنت یې بیا څه شی دی؟
منصور ځواب ورکړ: مېښبږې او وری مې شپږ شلو ښښنت دي.
موټر لاړ. منصور د لوی خوړ خوا ته وخوځېد. رمه یې خوړ ته کوزه کړه. ساعت وروسته د خوړ په سر کې د خیبر سر ښکاره شو. یو نا اشنا ږیرور هم ورسره و. چې ښه ورنژدې شول، منصور هغه هم وپېژاند، میوند و.

میوند لا بندي دی

شیرین آغا د میوند دوی کور ته ورغی. د میوند له رور یې پوښتنه وکړه: د میوند حال لرې که نه؟ څنګه دی؟
هغه وویل: نه والله. وایي چې په عمومي ریاست کې دی. هره هفته په شپږمه ورځ پاک کالي ورته وړو. عسکر رانه کالي اخلي، له هغې خوا یې خیرن کالي راته راوړي؛ خو مخامخ مو نه پرېږدي چې ورسره وګورو. تېره جمعه یې یوه پرزه خط هم رالېږلی و، لیکلي یې وو چې زما غم مه کوئ، ما ته څه تکلیف نشته.
شیرین آغا وویل: په کور کې وو ایه چې اند ښنه دې نه کوي. زه کوښښ کوم چې راخوشې یې کړم. ها بله ورځ مې ورسره وکتل. خدای مهربان دی، راخوشې به شي؛ خو یو څه بې غوري یې کړې ده نو. کارتونه یې ورک کړي.

د میوند ورور وویل: بس قسمت به یې همدا سې و.
شیرین آغا په تېر باندې لاس کېښود ، ویې ویل: که هر امر و خدمت وي، ما ته یې وایه. وایم خپل ورور غوندې مې وګڼه.
شیرین آغا ریاست ته لاړ، خیبر یې مخې ته ورغی، له هغه یې پوښتنه وکړه: جان بیادر، څنګه دی، هغه جان جاني اشنا دې څنګه دی؟
خیبر وویل: څنګه به وي نو؟ هېڅوک یې لیدو ته نه ورپرېږدي. هر څوک چې وغواړي میوند وګوري، باید له عمومي رییسه اجازه واخلي.

د میوند پلان

میوند خپل کور ته هم نه ته. د ۰۸۵ د ریاست یو پټ مېلمستون په کلا فتح الله کې و. میوند په بدله څېره هماغلته اوسېده. خیبر هم د پلانونو د جوړولو لپاره هملته ورته.
له میوند سره په هغه ورځ خیبر هم یو ځای و چې منصور ټېلفون وروکړ. دواړه شپږ څلوېښت، دوه وېشت مربع کوردینات ته لاړل. د خوړ په پېچومي کې کېناستل، د منصور له تنه یې واسکټ په کراره سره راوایست. بیا یې سوکه سوکه فیوز ترېنه خلاص کړ. فیوز ته غځېدلې نرۍ مزی یې په پوښ کې د ننه داسې غوځ کړ چې پوښ یې روغ پاتې شو. هغه داسې چې د مزي پوښ یې په مخصوص څراغ باندې ګرم کړ، بیا یې کرار کرار یوې خوا ته راټول کړ، مزی چې لوڅ شو، په منځ کې یې غوځ کړ او پوښ یې بېرته تر بل سره پورې وځکاوه. پوښ یې د مزي په سر کې په سریښ باندې ټینګ کړ. دا د دې لپاره چې ایرانیانو واسکټ داسې نه وي جوړ کړی چې په ریموټ باندې هم والوځي او څوک یې له لرې والوځوي.

منصور میوند دوی ته د ایراني کمپ نقشه او کوردینات رسم کړل.
خیبر منصور ته موبایل ورې و. منصور موبایل ته د خوړ په د بوالـه کې وړوکی ځای وکیند، موبایل یې هلتـه کېښود او په بوټو بانـدې یې پټ کړ.
خیبر او میوند له امریکایانو سره خپل معلومات شریک کړل. هغوی سپوږمکۍ د ایران پر هماغه سیمه برابره کړه چې منصور یې ادرس ورکړی و؛ خو هلته هېڅ شی نه تر سترګو کېده. لکه په نیمروز کې د شګو غونډۍ چې ماښام په یوه ځای کې ولاړه وي، بیا چې سبا هر څه پسې ګورې نه یې شې موندلای، سبا به باد څو کیلومتره لرې وړې وي. پخوا به د هلیکوپټرو پیلوټانو داسې قانون درلود چې د ناستې ځای ته نژدې به یې د ((نقطهٔ نیرنګي)) په نامه یو شی په نښه کول چې د هغه په مرسته به یې بل وخت هماغه ځای پیدا کړي. د ډاکټر نجیب په حکومت کې یو نابلده پیلوټ په نیمروز کې همداسې د شګو غونډۍ د ((نقطهٔ نیرنګي)) په توګه په نښه کړې وه. غونډۍ هغه کلي ته نژدې وه چې ده کوم قوماندان په کې کښته کړی و. سبا چې هر څه پسې وګرځېد، د غونډۍ درک نه و. په هلیکوپټرو کې دوه پیلوټان وي، یو یې د عملي قوماندان وي بل یې د ښي لاس پیلوټ. قوماندان له ښي پیلوټه پوښتنه کړې وه چې تا خو به کومه بله ((نقطهٔ نیرنګي)) نه وي په نښه کړې. پوهېږې چې هغه څه کړي وو؟ د شپنو رمه یې په نښه کړې وه. خدای خبر چې به همداسې پېښه شوې وه، که چا ورپورې ټوکه کړې ده؛ خو د سپاه پاسداران کمپ په ریښتیا سره ورک شوی و، لس کیلو متره شمال خوا ته بل کمپ جوړ و.
د برید تر ورځې پورې میوند او خیبر په داسې نقشې کار کاوه چې د جمیل ورور راخوشې شي او د ترهګرو پلان شنډ شي.

آغا د جمیل په غم کې

له هغې ورځې چې منصور ایران ته استول شوی و، جمیل به اول سر کې هره ورځ د آغا کره ته او د ورور پوښتنه یې ځنې کوله؛ خو آغا ورته یاده کړه چې د ده هره ورځ ورتګ ښه نه وي. په هفته کې دې یو وار خبر واخلي.

دریمه اوونۍ په ختمېدو وه. جمیل بیا آغا ته راغلی و. آغا ورباندې وغړېد: ته څومره شله یې، خو درته ومې ویل چې رابه شي.

جمیل وویل: تا پخپله ویلي وو چې بله اوونۍ به راخلاص شي.

- دومره آسانه درته ښکاري. رهبر بل کار نه لري، ستا د ورور د خوشې کولو امر به ورکوي. وه ځوانه لږ حوصله ولره، لوی کارونه ډېر وخت غواړي.

د جمیل شونډې ورپېدې، سترګې یې تنګې شوې، په سوک باندې یې مېز ووډباوه. ویې ویل: آغا صاحب، که مې ورور راخوشې نه کړې، ټوله کیسه به دې پولیسو ته وکړم.

آغا ورته وموسل: لکه چې زما د زور درک درته نه شو معلوم. یو سړی چې میدان ته بې تلاشۍ ننوتی شي، تا غوندې خلک هم ورک کولای شي.

جمیل وویل: که زه پوه شم چې ورور مې نه خوشې کېږي، بیا به د خپل سر پروا ونه کړم. مړ به مې کړې؛ خو تا به هم داسې روغ پرې نه ږدم.

دې سره یې په موبایل کې د آغا اواز چالان کړ: «که یو څوک راته پیدا کړې چې ځانمرګی برید وکي؛ نو اجمل به راخوشې کړم.»

آغا د مېز پر سر سویچ ټینګ کړ. په دهلېز کې زنګ وکړنګېده. دوه وسله وال کوټې راننوتل. آغا د جمیل په لاس کې موبایل ته اشاره وکړه او ویې ویل: ځنې وایې خله.

جميل موبايل دوه لاسي ورته ونيو. ويې ويل: آغا صاحب، دغه اواز زما په کمپيوټر کې هم شته. کمپيوټر مې په کور کې دی، که دې وروړ راته راخوشې کړ، لوز درسره کړم چې هرڅه به دروسپارم، که نه نو د پوليسو لاس ته به ورسېږي.

آغا له موبايله خپل غږ ډيليټ کړ. موبايل يې بېرته جميل ته ورکړ.

جميل لاړ خو آغا تر ماښامه په کوټه يوازې ناست و، پيره دار ته يې ويلي وو چې هېڅوک دې نه ورپرېږدي. ماښام باډيګارد ورته وويل: حاجي آغا، ډاکتر سورج راغلی.

سورج هماغه د جميل خبره ورته وکړه.

آغا وويل: ايرانيان به يې کله راسره ومني.

- ته يې بايد قانع کړې. دې ته دې پام دی چې جميل پټان دی؟

ـ نو څه؟

ـ ولې نو ته يې نه پېژنې؟ دوی چې چا سره بدي وکړي، بيا يې زور ته نه ګوري. ځان به درباندې وژني؛ خو تا به هم روغ نه پرېږدي.

آغا چورتي شو.

سورج بيا وويل: پوهېږې، يوه ورځ يې له ما سره لانجه وشوه. د روغتون رييس چې هر څه ورته وويل، ده رانه معافي ونه غوښته. ښه پوهېده چې رييس کولای شي دی له کاره وباسي؛ خو دی يې په کيسه کې نه شو. زموږ وال خپل رييس ته بګوان وايي بګوان؛ خو دی په رييس باندې بيخي چورت نه وهي.

آغا ځمکې ته کتل.

سورج وويل: دې ته دې هم پام وي چې په منځ کې مو زما مسئله هم ده. جميل تر اوسه پورې ما ته هم ستا راز نه دی ويلای؛ خو که ورسره دوکه وکو؛ نو له تا سره به ما هم په غمونو ککړ کي.

سورج چې ووت، آغا ایران ته زنګ وواهه. د اجمل د خوشې کولو خبره یې ورته وکړه. هغوی وویل: بس همدا چې منصور ځان والوځاوه، موږ به اجمل ختم کړو.
آغا ورته وویل: جمیل اخطار راکړی. وایي که یې ورور راخوشې نه کو؛ نو هر څه به پولیسو ته ووایي.
- که داسې وي نو د اجمل په خوشې کولو خو به هرو مرو دا کار کوي.
- نه داسې نه ده. منصور خو ده راوستی، که خبره افشا کړي، دی به هم بندي شي او بله دا چې که یې ورور خوشې شي، د افشا کولو ضرورت ورته نه پیدا کېږي.
ـ ته یې ولې هماغلته چاره نه کوې؟
آغا یوه شېبه غلی و بیا یې په ساړه انداز وویل: زما غږ یې په موبایل کې ثبت کړی.
ـ تا څه ویلي چې ده ثبت کړي دي؟
- هغه د ځانمرګي خبره چې مې ورته کړې وه.
ـ وه خدایه! ته څومره بېباکه وختې.
آغا څه ونه ویل.
ایراني وویل: موبایل به دې ځنې اخیستی و.
ـ سړی داسې خام نه دی. غږ یې په کمپیوټر کې هم سیف کړی دی.
- که مو راز افشا کړي؛ نو ټول پلانونه به مو شنډ شي.
آغا وویل: که هر خطر وي؛ نو ما ته به وي. هر څه دلته ما کړي دي. خو زه مطمین یم چې دوی به چا ته حال نه وایي.
ـ ته څنګه دومره اطمینان لرې؟
ـ که اجمل خوشې کړو؛ نو دوی به د خپل سر په خاطر چا ته غږ نه کوي. اجمل خو مو پوره وېرولی دی، ما جمیل ته خپل زور ښیيلی دی؛ خو که داسې ونه کړو، زه ډاډه یم چې جمیل به هرو مرو رسوایي جوړوي.

ایراني وویل: ګوره، ته ورته ووایه اجمل به په دې شرط خوشې کوو چې اول خپله کډه ایران ته راوړي. ورته ووایه چې موږ به ورته دایمي ویزه ورکړو.

ــ ګومان نه کوم چې و به یې مني.

ــ ته خو ورته ووایه.

آغا جمیل ته زنګ وواهه، د ایران خبره یې ورته وکړه.

هغه وویل: بس دی، نوره توبه مې دې وي، د ایران خوند مو ولید.

آغا وویل: داسې نه ده، هلته به ازاد ژوند ولرئ. خرڅ خوراک به مو دولت درکوي. ګوره، دغه چانس هر چا ته په لاس نه ورځي. ته باید ډېر خوشحاله شي چې ایران درته دایمي ویزه درکوي. په دې دوړن وطن کې څه غواړې؟

ــ هر چا ته خپل وطن کشمیر دی.

ــ وه هلکه، ته لکه چې په خپل ښه هم نه پوهېږې، زه دې همدلته هم نیولی شم. دومره به دې وډبوم چې کمپیوټر دې پخپله راته راوړې.

ــ بې غمه اوسه، دومره ساده مې هم مه ګڼه. ستا غړاو عکسونه مې بل چا سره امانت ایښي دي. که زه یوه شپه هم کور ته لاړ نه شم، هغه به هر څه پولیسو ته وسپاري.

آغا له جمیله ناهیلی شو؛ خو ایرانیان یې قانع کړل چې اجمل ده ته حواله کړي. هغوی ته یې وویل چې اجمل ما ته راولېږه. ورور چې یې دی وګوري، پخپله به هر څه راته راوړي، بیا به یې د دواړو چاره زه پخپله وکړم.

ایرانیانو ورسره ومنله؛ خو دا یې هم ورته وویل چې تر هغې پورې چې منصور خپل کار نه وی کړی، دی دې اجمل پټ وساتي.

ده سبز ته د منصور د راتګ په دویمه ورځ اجمل هم د آغا د کور بندیوان شو.

پـه دە سبـز کـې ځـانـمرګـی بـریـد

د سهار لس بجې وې، حاجي آغا په کور کې دې خوا ها خوا ګرځېده، د غلام نبي زنګ ورته راغی. ویې ویل: کار وشو، مبارک دې وي.
آغا ژر ټلویزیون چالان کړ. په یوه چېنل کې هم خبرونه نه وو. همداسې یې چېنلونه سره بدلول را بدلول چې د شیرین آغا زنګ راغی. د برید خبر یې ورکړ؛ خو هغه هم په جزیاتو نه و خبر.
د لس نیمو بجو په خبرونو کې چا دا خبر ورنه کړ. یوولس بجې وې چې په یوه ټلویزیون کې د عاجل خبر انانس راغی. په خبر کې د شپږو امریکایي سرتېرو د مړینې پخلی شوی و. په ویډیو کې یې یوازې له لوی خوړ سره د سړک په غاړه کې یوه ژوره کنده ښکاره کړه، د موټرو ټوټې یا سوځېدلي موټرونه په تصویر کې نه ښکارېدل.
آغا فکر وکړ چې سیمه له ښاره وتلې ده، خو پورې چې ژورنالیستان وررسېدل، امریکایانو به ټول شیان وړي وي. غلام نبي ته یې زنګ وواهه چې وګوري هغه د پېښې ځای په خپلو سترګو لیدلی دی که نه؟ خو د غلام نبي ټېلفون بند و.
پر دوولسو بجو څو ټلویزیونونو د دفاع وزارت د خبرپاڼې په حواله وویل چې ځانمرګی برید و او شپږ تنه امریکایان یې وژلي، لس نور یې ټپیان کړي او درې موټرونه یې ویجاړ کړي دي.
حاجي آغا ایران ته زنګ وواهه. چې ټیلفون یې بند کړ، څېره یې غوړېدلې وه.
وروسته یې جمیل ته ټېلفون وکړ، ورته ویې ویل: راځه چې اجمل دروسپارم. خو ګوره چې څه دې هېر نه شي. هر څه به راوړې.
حاجي آغا د مېز پر سر ایښې تنه، کېکښله، په دهلېز کې زنګ وکړنګېد. د کانګفو په تورو جامو کې د نګ سړی مخ ته او دوه نور

ورپسې کوټې ننوتل، د حاجي آغا مخ ته ودرېدل، د کانګفويي احترام په طريقه يې له ملا څخه ځانونه کړوپ کړل او بېرته نېغ شول. د دوی سروال لاسونه د چليپا غوندې پر ټټر ونيول او په لوړ اواز يې وويل:
قربان ! بخښنه غواړم چې ځنډ مې وکړ، له هلکانو سره مې تمرين کاوه، امر وکئ.
حاجي آغا وويل: فرامرزه ! نن بيا يو ماموريت درته سپارم.
- قربان ! هماغسې ماموريت؟
ــ هو، هماغسې. دلته به يو څوک راځي، جميل نومېږي، د اجمل ورور دی. هر وخت چې ما درته وويل، دواړه به عزرايېل ته سپارې.
ــ قربان ! په کوم ځای کې؟
حاجي آغا وويل: دلته به يې بې سده کړې، بيا به يې په موټر کې دشت برچي ته وړې. هلته د خښتو په داش کې به يې اچوې.
فرامرز وويل: قربان ! جسارت به مې راته معاف کړئ، نن خو به هره خوا تلاشي وي، د هغه ځانمرګي برید په خاطر.
- د «بنياد» په امبولانس کې يې يو سه. امبولانس څوک نه تلاشي کوي.
دې سره حاجي آغا د لاس په اشاره هغوی وپوهول چې ووځي.
فرامرز او انډيوالانو يې بيا لک بوک شول او له کوټې ووتل.
جميل په پينځه لسو دقيقو کې ځان ورورساوه. څنګه چې پر اجمل يې سترګې ولګېدې، لپ ټاپ کمپيوټر يې آغا ته ورکړ. ويې ويل: هر څه په همدې کې دي. يو فايل يې خلاص کړ. د آغا هغه پخوانۍ خبرې او نورې ټېلفوني مکالمې، ټولې په کې وې.
آغا د جميل په سترګو کې سترګې ښخې کړې. ويې ويل: څنګه باور وکړم چې د دې کاپي درسره نشته؟

جمیل وویل: ریښتیا درته وایم، بلـه کـاپي یې پـه کـور کې ده. مـا ویـل چې را سره چل ونه کړې. اوس چې مې اجمل ولید؛ نو یو شی به هم ونه ساتم.
آغا وویل: زما نفر به درسره لاړ شي. ځو پورې چې بېرتـه راځئ، اجمـل به همدلته وي.
آغا وسله والو ته وویل: هله، موټروان ته ووایه چې موټر چالان کي.
وسله وال چې ووتل، په انګړ کې دربې شو. آغا وارخطا پرده لرې کړه، له کړکۍ یې د باندې وکتل. پـه بېړه یې جمیـل تـه مـخ راواړاوه، ویـې ویل: د سپي زویه، کار دې وکړ؟
جمیل هم کړکۍ ته ورنژدې شو. انګړ له وسله والو ډک و. د وسـله والـو پـه لیدو یې له خولې ځخه ووتل: اوه، دا نو څوک دي؟
حاجي آغا غوښتل چې څه ووایي؛ خو مجال یې ونه موند. ور پـه شـدت سره خلاص شو او له دېواله سره ولګېد، د سترګو پـه رپ کې څلور تنـه وسله وال چې پیکې شنې دریشۍ یې اغوستې وې، کوټې ته راننوتل. د آغا، اجمل او جمیل لاسونه یې تر شا وتړل.
حاجي آغا پـه ۰۱۲ ریاست کې هغې کوټې تـه وروسـتل شو چې غـلام نبي، شیرین آغا، ډاکتر سورج، جنرال امین او پینځه شپږ نور کسـان وار له مخې په کې اچول شوي وو؛ خو جمیل او اجمل ورسره نه وو.

د ملګرو پلان

میوند او خیبر د منصور په واسکټ کې فیوز شنډ کړ، بیا یې داسې پلان ساز کړ چې د دفاع وزارت د استخباراتو ریاست به ورته د ملي اردو عسکر د امریکایانو په یونیفورم کې برابر کړي. له دوی سره به د امریکایانو زغره وال ګاډي او رېنجرونه هم وي. کتار به له بګرامه د کابل په لوري روانېږي. کتار به داسې وي چې هر څوک به د امریکایانو ګومان ورباندې وکړي.

خیبر به له خوړ سره د سړک په غاړه ریموټ والا ماین ښخوي. کتار چې خوړ ته راورسېد، منصور به ماین پټاو کړي. بیا به راډیو ګانو ته خبر ورکوي چې دلته ځانمرګی برید شوی دی.

پاو کم لس بجې کاروان له لرې ښکاره شو. منصور خپله رمه له خوړ سره خوشې کړې وه، په خپله سل ګامه پورته په بل خوړ کې پټ و. کاروان چې ورته نژدې شو، ده هغه نمبر ته زنګ وواهه چې میوند ورکړی و. تور شوورلیټ موټر له کاروانه بېل شو، د سړک څنډې ته ودرېد. منصور په بېړه وروخوت. نیم کاروان له لوی خوړ څخه تېر شوی او نیم نور یې د خوړ په بل سر کې و چې ماین وچاودېد، سرې لمبې او خړې دوړې پورته شوې. غلام نبي به له کلي څخه په دوربین کې دغه لمبې لیدلې وې چې آغا ته یې زنګ وواهه. چاودنه په خوړ کې شوې وه، هلته سړک څلور پینځه متره ژور و؛ نو د ورانۍ حال یې چا ته نه ښکارېده.

سیمه په بېړه کلابنده شوه او هېڅ څوک پرې نه ښودل شول چې د چاودنې سیمې ته ورنژدې شي. ژورنالیستان چې خبرېدل او سیمې ته رسېدل، دوی تللي وو.

ضرب علي د آغا د هغه ټېلفون شمېره پیدا کړې وه چې آغا به له ایرانیانو سره خبرې پرې کولې. دغه شمېره یوازې امریکایانو څارلې

شوه. خیبر د هرې ورځې په ماښام د دې ټېلفون د مکالمو متن د امریکا له یوه کمپه رااخیست. په دې توګه دوی د آغا له هر پلانه خبرېدل.

د آغا د نیولو پلان ضرب علي برابر کړی و. څنګه چې جمیل د آغا کور ته راورسېد، ضرب علي د امنیتي کامرو کمپیوټر داسې اعیار کړ چې د تېرې ورځې عکسونه وښیي. نو د ملي امنیت د عسکرو ورتګ هېڅ ته ښکاره نه شو.

دوی جمیل ناخبره پرې ایښی و خو دې ته یې پوره پام و چې هغه یا ورور ته یې زیان ونه رسېږي.

د میوند او خیبر ډلې اول غلام نبي، د جومات له امام او د ده سبز د مدرسې له استادانو سره ونیول. وروسته د شیرین آغا او جنرال لاسونه په خپلو دفترونو کې وتړل شول. ډاکتر سورج یې هغه وخت په روغتون کې ونیو چې جمیل د آغا د کور په نیت له روغتونه وتلی و. وروستی کس آغا و چې ۰۱۲ ریاست ته وروستل شو.

د آغا او انډیوالانو تر نیولو وروسته، له ټولو څخه تحقیق پیل شو.

۰۱۲ ریاست د عمومي ریاست له لارې، د امنیت شورا ته خبر ورکړی و چې ایران، هند او روسیه په ګډه او د آی اس آی په همکارۍ زموږ د هېواد پر ضد ورانکاري فعالیتونه کوي.

میوند ، خیبر، ضرب علي او منصور دې ته منتظر وو چې کله به خبري کنفرانس جوړېږي او دوی به د خپلو هڅو نتیجه ویني. ضرب علي لا د وخته د میوند او خیبر په ټینګار سره په ۰۱۲ ریاست کې مقرر شوی و. د دوی رییس دغه زیری هم ورباندې کړی و چې دوی ته به د ولسمشر په فرمان مېډالونه ورکول کېږي. هغه ویلي وو چې ولسمشر ته یې په دې اړه د ریاست غوښتنلیک ورلېږلی دی.

د نیونې په دویمه اوونۍ په کابل کې بلوا جوړه شوه. په دارالامان کې د هزاره ګانو او کوچیانو تر منځ لانجه جوړه وه. هزاره ګانو ویل چې کوچیانو د دوی هدیرې لاندې کړې دي؛ خو کوچیانو ویل چې هزاره ګانو یې پر کېږدیو حمله کړې ده، خیمې یې ورسوځولې او څو تنه یې وژلي دي.

پولیس چې ورغی، ورباندې ډزې وشوې، دوی هم متقابلې ډزې وکړې، په منځ کې څو کسان په مرمیو ولګېدل. همدا وه چې له دارالامانه تر کوټه سنګي پورې لارې کوڅې په قهرجنو مظاهره چیانو ډکې شوې. دوکانونه لوټ شول، هنداري ماتې شوې، د درمان روغتون ټول وسایل چور شول. مظاهره چیانو د پولیسو کوټې وسوځولې.

په خلکو کې وېره پيدا شوه چې د تنظيمي جګړو دور بيا رانه شي. پوليسو ته د ډزو اجازه نه وه، مظاهره چيان هم په بله نه پوهېدل، همداسې پر مخ روان وو.

هېڅوک نه پوهېدل چې دومره وړه لانجه څنګه داسې غټه شوه.

ميوند دوی د رييس په دفتر کې منتظر وو چې هغه راشي. هغه له عمومي رييس سره يو ځای ارګ ته تللی و چې د خپلو کارکوونکو د مېړالونو فرمان په خپله راوړي او دغه زېرى په خپله ورباندې وکړي.

رييس تر ماښامه رانه غی. ميوند دوی خپلو کورونو ته لاړل. سهار اته بجې بيا د رييس دفتر ته لاړل. رييس د دوی په ليدو داسې ومو سل لکه وچ د زړه په زور چې وخاندي. ميوند دوی ته يې د ناستې وويل. پخپله په دفتر کې په ګرځېدو پيل وکړ. سر يې ټيټ نيولی و، ته وا په کومې مهمې موضوع باندې به فکر کوي. وروسته يې اسويلی وکېښ، لويه ساه يې واخيسته. بيا يې وويل: پوهېږئ، بېګاه ولسمشر تر سخت فشار لاندې و.

بيا غلی شو.

خيبر وويل: د پرونۍ مظاهرې په خاطر؟

رييس وويل: هو.

ميوند وويل: داسې مظاهرې خو پخوا هم شوې دي، بېګاه خبره خلاصه شوه

رييس يې خبره ورپرې کړه: نه، دا ځل مسئله بل خېل ده.

ميوند وويل: دا دومره د ډاياګ او ډي ډي آر کيسې نو څه شوې چې لا په کابل کې تنظيمي وسله وال پراته دي، په کابل کې چې داسې ده؛ نو د ولاياتو به څه حال وي؟

ضرب علي وویل: په «بنیاد امام» کې به هر وخت تر ضرورت زیاتې وسلې پرتې وي. د سلاح کوټ کیلي به تل له آغا سره وه. څوک څه پوهېږي چې اوس یې له سره وسلې نه وي ویشلې؟
رییس وویل: پوهېږئ، ولسمشر ته یې ګوابښ کړی دی چې بلوا به ټول کابل ولړزوي. د ارګ تر دروازو به ورسېږي. تر مزار و تر بامیان و غزني و تر دایکندي پورې به یو ځای هم ارام پاتې نه شي.
منصور وویل: خبره خو دومره نه وه غټه. د کوچیانو او هزاره ګانو وړه لانجه وه، خلاصه شوه، نور نو څه غواړي؟
رییس ورته په چوپه خوله وکتل، بیا یې سر کښته واچاوه، په ارام غږ یې وویل: د بندیانو ازادي.
میوند په بېړه وپوښت: د کومو؟
د رییس پر شونډو داسې موسکا خوره شوه، لکه له غوسې چې وخاندي، ویې ویل: دغه چې تاسو نیولي دي.
د منصور له خولې په بېړه ووتل: دا څه وایې؟
ټولو هک پک یو بل ته وکتل. ضرب علي وپوښت: تاسې څه فکر کوئ؟ ولسمشر به یې خبره ومني؟
رییس د مېز له سره مکتوب پورته کړ. خیبر ته یې کړه: دا ولوله. د ولسمشر فرمان دی.
څلور واړو ملګرو په ګډه فرمان ولوست. په فرمان کې لیکلي وو:

د ملي امنيت عمومي رياست ته.

د ملي مصالحو په خاطر امر کوم چې د غه کسان خوشې کړئ او د هغوی دوسيې د تل لپاره بندې کړئ:

۱. هندي تبعه ډاکتر سورج

۲. د «بنياد امام» عمومي مدير سيد علي اصغر توکليان

۳. جنرال امين الله اعتماد

۴. د ملي امنيت کارکوونکی شيرين آغا

د افغانستان د اسلامي جمهوري دولت رييس
حامد کرزی

پای

۱۳۸۹ د تلې شلمه